
CENNETTE
YEDİ
DAKİKA
SARA
SHEPARD
THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI
SEVİMLİ KÜÇÜK YALANCILAR'IN
YAZARINDAN
MARTI

CENNETTE YEDİ DAKİKA

KARDEŞİM GERÇEĞİ İSTİYOR.
ANCAK BAZEN GERÇEKLER CAN YAKAR.

Hiç tanışmadığım ikizim Emma aylardır benim hayatımı yaşıyor ve cinayetimi çözmeye çalışıyordu. Arkadaşlarım ve ailem hakkındaki karanlık sırları ortaya çıkarıp karmaşık geçmişimi çözdü. Ancak sıra katilimi bulmaya geldiğinde sürekli çıkmazlarla karşılaştı.

Ta ki cesedim Sabino Kanyonu'nda bulunana dek. Artık herkes Sutton Mercer gibi görünen iki kız olduğunu... ve birinin öldürüldüğünü biliyor. İlk başta polis, ölenin Emma olduğunu sandı ancak sorular sorulmaya başlandığında ikizimin benmiş gibi rol yapması çok zorlaştı. Gerçekler önünde sonunda su yüzüne çıkar. Ve çıktığında, Emma cinayetimin tek şüphelisi olarak görülecek. Bir an [illegible]atilimi bulmazsa kendisini parmak[illegible]rdında bulması an meselesi.

ISBN 978-605-186-894-3

internetten sipariş: okuoku.com

martiyayinlari
martiyayinlari

MARTI

CENNETTE YEDİ DAKİKA

SARA
SHEPARD

CENNETTE YEDİ DAKİKA

Özgün Adı: Seven Minutes in Heaven
Sara Shepard
Tür: Gençlik Romanı
Kitap No: 1649

Çeviren : Gülfem Çırak
Editör : Gamze Tuncel Demir
Düzelti : Özlem Atar - Hümanur Turan
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Gürkan Irmak

Kitap No : 1649

1. Baskı: Ocak 2020
ISBN: 978-60S-186-894-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Sara Shepard
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim adlı ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Baskı: Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şt.
İkitelli OSGB Mah. Enkoop 1. Sok. No: 1B /-1 Başakşehir / İST
Tel: 0212 485 21 25
Sertifika No: 46012

CENNETTE YEDİ DAKİKA

SARA SHEPARD

Çeviren: Gülfem Çırak

MARTI

İyi kızlar Cennet'e, kötü kızlar her yere giderler.

Helen Gurley Brown

ÖNSÖZ

Oda şeklindeki gömme dolap her kızın rüyası olacak kadar güzel. Ahşap zemine kalın, pembe bir halı serilmiş, sabahları bunu ayaklarının altında hissetmek harika. Duvarlardaki raflar ve küçük gözler tasarımcı elinden çıkma çantalar, mücevherler ve düzinelerce ayakkabıyla dolu. Gökkuşağı renklerindeki lüks kıyafetler düzenle asılmış. Bir sürü ipek, kaşmir ve pamuk kumaştan bluzlar, etekler var.

Çoğu kızın gözüne bu dolap Cennet gibi görünür. Benim içinse şu anda olmadığım yerin hatırlatıcısı.

Dar alanda yanımda duran ikiz kardeşim Emma Paxton, parmaklarını giysilerimin zengin kumaşlarında gezdirirken kalbinde bir sızı hissediyor. Saçları benim kestane rengi saçlarımın tıpkısı. Uzun bacakları, dolgun kirpiklerle çerçevelenmiş masmavi gözleri de benimkilerle aynı. Sonuçta tek yumurta ikiziyiz. Ama onun hemen yanında olmama rağmen

dolabın diğer ucundaki üç yönlü aynada yalnızca kardeşimin yansıması görünüyor.

Öldüğüm günden beri görünmezim. Ama her nasılsa yaşayanların arasında kaldım ve anlayamadığım güçler tarafından, hiç tanışamadığım kız kardeşime bağlandım. Katilim onu benim yerime geçmeye zorladı ve o zamandan beri Emma hem arkadaşlarımı hem de ailemi Sutton Mercer olduğuna inandırdı. Öldüğüm gece ne olduğunu öğrenmek için canını dişe taktı ve ailemle en yakın arkadaşlarımı şüpheli listesinden çıkardı. Ama artık ipuçları tükendi. Ve katilim, yanlış bir şey yapmadığından emin olmak için hâlâ gölgelerin arasından onu izliyor.

Şimdi Emma çorapları ve iç çamaşırlarıyla dolapta durmuş, yüzünde dalgın bir ifadeyle kıyafetlerime bakıyor. Hayatında gerçekleşen onca şeyden sonra –yaşadığı kayıplar, içinde bulunduğu dehşet– basit giyinme eyleminin bu kadar zor gelmesinin saçma olduğunu hissediyor. Belki de sebebi, tüm o kayıplar ve dehşetin yüzünden böyle basit seçimlerin acı dolu zihninde daha da karmaşıklaşması. Emma eski hayatında hiç böyle bir dolaba sahip olmadı. Annemiz Becky onu terk ettikten sonra Las Vegas koruyucu aile sistemine yerleştirildiğinde bir silindir valize doldurulmuş ikinci el tişörtleriyle evden eve gezip durdu. Benimse pek çok kıyafetim, pek çok elbisem vardı. Kısa, uzun, dar, bol, parlak ya da mat renklerde, pullu, büzgülü, dantelli... Ve aralarından seçebileceği pek çok siyah giysi bulunuyordu.

Emma birden titremeye başlıyor. Yumuşak halının üzerine çöküp kollarını dizlerine sararken gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Ne oldu sana Nisha?" diye fısıldıyor. "Bana ne söylemek istemiştin?"

Eski rakibim Nisha Banerjee'nin evlerinin havuzunda ölü bulunmasının üzerinden neredeyse iki hafta geçti. Bu haber okulda şok etkisine neden oldu. Nisha pek çok etkinliğe katılırdı ve benim gibi kraliçe arı olmasa da herkes tarafından tanınırdı. Dedikodu çarkı anında dönmeye başladı. Nisha atletik bir kızdı ve güçlü bir yüzücüydü; okulun yarısı evinde verdiği havuz partilerine katılmıştı. Nasıl boğulmuş olabilirdi? Saçma bir kaza mıydı bu? Yoksa daha karanlık bir şey miydi? Aşırı dozda uyuşturucu ya da *intihar* gibi?

Ama Emma da ben de gerçeği biliyoruz. Nisha öldüğü gün sürekli ikizime ulaşmaya çalışmış, onu defalarca aramıştı. Emma ilk aramalarına dönmemişti çünkü onda tuhaf bir şey olduğunda ve bunun ne olduğunu bulacağında ısrarcı olan gizli sevgilim Thayer Vega yüzünden dikkati oldukça dağınıktı. Onu aradığındaysa Nisha çoktan ölmüştü ve Emma bunun bir tesadüf olmadığını hissediyordu.

Eğer Emma haklıysa ve Nisha, ölümümle alakalı bir şeyler öğrendiyse o halde katilimin ölümcül oyunundaki son kurbanı olmuş demekti. Şimdi ise beni öldüren kişi her kimse dışarılarda bir yerlerde ve sırrının saklı kalması için cinayet işlemeye devam etmekten çekinmiyor.

Emma sonunda sabırsızca gözyaşlarını silerek ayağa kalkıyor. Nisha için yas tutmak şu anda zaman ayırabileceği bir şey değil. Değer verdiği birilerinim başına bir şey gelmeden önce, katilim onu da oyun dışı etmeden önce öldüğüm gece neler olduğunu öğrenmek zorunda.

1

ÖRÜLEN KARMAŞIK AĞLAR

Kasım ayının sonlarındaki cumartesi günü ekranda Nisha'nın fotoğrafı gösterilirken, "Genç kız, yaklaşık iki hafta önce ailesinin evindeki havuzda ölü bulunmuştu," dedi muhabir. Emma, Sutton'ın masasının önünde dikilmiş, Nisha'nın cenazesi için giyinirken kızın hakkındaki yerel haberi izliyordu. Detayları bilmesine rağmen haberi neden izlediğini de bilmiyordu gerçi. Belki de sık sık duymak, kızın ölümünün gerçek olduğuna inanmasına yardımcı olurdu.

Leylak rengi bir ceket giymiş ince vücutlu Latin muhabir, Emma'nın iyi bildiği bir evin önünde dikiliyordu. Nisha'nın evi, burada Sutton olarak gittiği ilk yerdi. Madeline Vega ile Twitter İkizleri Lilianna-Gabriella Fiorello, ikiziyle tanışmak için beklediği park bankından onu "kaçırıp" oraya götürmüşlerdi. Emma partiye adım attığında Nisha'nın ne

kadar rahatsız olduğunu hatırlıyordu; Sutton ile Nisha yıllardır rakiptiler. Ancak son birkaç ayda Emma, tenis takımında eş kaptanlık yaptığı bu kızla ihtiyatlı da olsa arkadaşlık kurmaya başlamıştı.

"Genç kız, pazartesi akşamı saat sekiz sularında babası tarafından bulundu. Resmi bildiriye göre Tucson polisi, herhangi bir suikast kanıtı bulunmadığı için ölümü kaza olarak görüyor. Ancak akıllarda kalan pek çok soru var."

Kamera, Emma'nın tenis yıldızlar takımından tanıdığı bir kız olan Clara'ya odaklandı. Kızın gözleri şokla kocaman açılmış, yüzü solmuştu. Ekrandaki görüntüsünün altında NISHA'NIN SINIF ARKADAŞI yazısı belirdi. "Pek çok insan diyor ki... bu kasıtlı olabilir. Nisha çok hırslıydı çünkü. İnsan onca şeye katlanıp da... ayakta durabilir mi?" Clara'nın gözleri yaşardı.

Kamera tekrar dönünce Clara'nın yerini genç bir çocuk aldı. Emma şaşkınlıkla ekrana tekrar baktı. Ekrandaki erkek arkadaşı Ethan Landry'ydi. Yüzünün alt kısmında NISHA'NIN KOMŞUSU yazıyordu. Çocuğun üzerinde siyah bir gömlek ve siyah kravat vardı. Cenaze için hazırlandığı belliydi. Emma onu görünce dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. "Onu pek tanımıyordum," diyordu Ethan. Koyu mavi gözleri çok ciddiydi. "Her zaman aklı başında biri gibi görünmüştür bana. Ama insanların sakladığı sırları bilmek mümkün olmuyor."

Kamera muhabire döndü. "Cenaze töreni, bugün All Faiths Anı Parkı'nda düzenlenecek. Aile, çiçek yerine Arizona Üniversitesi Hastanesi'ne bağış yapılmasını rica ediyor. Ben

Tricia Melendez, cenaze evinden bildirdim." Emma dizüstü bilgisayarı kapatıp dolaba geri döndü. Muhabirin sesi kesilince etrafa derin ve kasvetli bir sessizlik çökmüştü.

Emma daha önce hiç cenaze törenine katılmamıştı. Büyükbaba, büyükanne ya da aile dostlarını kaybeden yaşıtlarının aksine onun kaybedecek kimsesi olmamıştı hiç. Derin bir nefes alıp Sutton'ın siyah elbiselerini inceleyerek hangisinin uygun olacağına karar vermeye çalıştı.

Ben de siyah giyinerek yas tutmama neden olacak bir sebebim olup olmadığını hatırlayamıyordum. Ölü hafızam sinir bozucu şekilde bulanıktı. Belli belirsiz şeyleri ya da genel bilgileri –evimi, ailemi– hatırlayabiliyordum ama net olarak anımsadığım şeyler azdı. Arada bir anılarımdan biri detaylarıyla birlikte ani bir ışık patlaması gibi zihnimde beliriyordu ama ne zaman geleceklerini ya da neyin onları tetikleyeceğini bilemiyordum. Laurel ile altı ya da yedi yaşımızda olduğumuz zamanlarda vefat eden büyükbabamızın cenazesini hatırlamaya çalıştım. Tabutun yanına giderken onunla el tutuşmuş muyduk?

Emma sonunda kaşmir bir kazak elbisede karar kılıp nazikçe askıdan çıkardı ve giydi. Biraz üstüne yapışıyordu ama elbisenin kesimi basitti. Narin örgüyü kalçalarının üzerinde kaydırırken Clara'nın sözleri kulağında çınladı. *Bu... kasıtlı olabilir.*

Geçen perşembe, Şükran Günü'ydü ve tatil neşesiz geçmiş olsa da Emma birkaç günlüğüne okuldan ve Nisha hakkındaki çılgınca varsayımlardan uzaklaşabildiği için minnettardı. Söylentiler ona hiç doğru gelmiyordu. Önceki

hafta sonunda Nisha'yla birlikteydi ve kız hiç de üzgün görünmüyordu. Emma'nın nezaketinin yardımıyla, Sutton'la aralarının bozulmasına neden olan güvensizlikler sonunda yok olmaya başlamıştı. Becky'nin geçmişi hakkında bilgi edinmesi için hastane kayıtlarına gizlice bakmasına yardımcı bile olmuştu kızcağız. Emma iki korkunç hafta boyunca Sutton'ın katilinin annesi olduğunu düşünmüş ve şiddet içerikli bir geçmişi olup olmadığını görmek için onun hastane dosyasını görmek istemişti.

Elbiseyi giydikten sonra Sutton'ın telefonunu alıp mesajları açtı. Öldüğü gün Nisha sabahtan akşama kadar Emma'yı aramış, en sonunda da bir mesaj atmıştı: BENİ HEMEN ARA. SANA SÖYLEMEM GEREKEN BİR ŞEY VAR. Ne bir sesli mesaj bırakmış ne de açıklama yapmıştı. Bundan birkaç saat sonra da boğularak hayatını kaybetmişti.

Tesadüf olabilir, diye düşündü Emma, telefonla cüzdanını siyah-beyaz bir el çantasına koyarken. *Nisha'yı kimin öldürdüğüne dair kanıt yok, ölümünün benimle alakalı olup olmadığı da belli değil.*

Ama Emma bu sözcükleri düşünürken kalbindeki şüphe ve acının yerine bir kararlılık yerleşti birden. Artık tesadüflere inanamazdı. Buraya nasıl ihtimallerle gelmişti? Keş üvey kardeşi Travis, Emma sandığı Sutton'ın sahte boğulma videosuna *denk gelmişti*. Sonra bir kardeşi olduğunu bilmeden on sekiz yıl geçiren Emma, ikizinin ölümünün bir gün ardından Tucson'a varmıştı. Şimdi de Nisha, onunla acil konuşması *gerektiğini* söyleyip ardından ölmüştü. Hayır, bunların hepsi tesadüf olamazdı. Kendisini görünmez bir elin

altında, anlayamadığı bir oyunun tahtasında oraya buraya oynatılan bir piyon gibi hissediyordu.

Ve Nisha'nın aynı oyunda feda edildiği hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

Kardeşimin tel tokalarla saçlarını Fransız topuzu yapmaya uğraşmasını izledim. Emma topuz yapma konusunda hiç iyi değildi, hatta basit atkuyruklarından başka bir şey yapamıyordu. Keşke arkasına geçip ona yardımcı olabilseydim. Keşke birlikte hazırlanabilseydik, cenazede onun elini tutabilseydim. Keşke yalnız hissettiğinde yanında olduğumu ona söyleyebilseydim.

Oda kapısı hafifçe tıklatıldı. Emma ağzındaki tel tokayı tükürüp kafasını kaldırdı. "Gel."

Terzi elinden çıkmış siyah bir takım elbise giyip mavi-bordo kravat takmış olan Bay Mercer içeri girdi. Saçlarındaki griler her zamankinden daha belliydi; sonuçta adam son zamanlarda çok sır saklamak durumunda kalmıştı. Emma kısa bir süre önce Becky'nin, Mercer'ların kızı olduğunu ondan öğrenmişti. Yani kendisi de onların biyolojik torunu oluyordu. Gerçekleri öğrendikten sonra benzerliklerin farkına varmıştı. Dümdüz burnu ve dudakları Bay Mercer'ınkilerle aynıydı.

Ancak Bay Mercer, kızı Becky'nin geri döndüğünü karısından ve Sutton'ın kardeşi Laurel'dan gizlemişti.

"Selam, evlat," dedi adam, Emma'ya ihtiyatlı bir tebessüm atarak. "Nasılsın?"

Emma *iyi* olduğunu söylemek için ağzını açtı ama sonra kapatıp omuz silkti. Bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemiyordu ama iyi olmadığı kesindi.

Bay Mercer kafa salladı, sonra derin bir iç geçirdi. "Çok şey yaşadın." Sadece Nisha meselesinden bahsetmiyordu. Arkadaşının ölümü yetmiyormuş gibi Emma birkaç gün önce, on üç yılın ardından ilk kez öz annesiyle karşılaşmıştı.

Sutton'ın cinayetinin şüpheli listesinden Becky'yi çıkarmayı başarmıştı ama hastane yatağına kayışlarla bağlanmış olan, ağzı köpüren kadının bu görüntüleri rüyalarından çıkmıyordu. Annesine ne olduğunu yıllarca merak etmişti. Onun ne denli hasta ne denli dengesiz olduğunu hiç bilmiyordu.

İçine peçetelerini doldurduğu küçük siyah-beyaz çantayı aldı. "Gitmeye hazırım."

Büyükbabası kafasını salladı. "İlk önce oturma odasına bir gelir misin Sutton? Aile toplantısı düzenlemenin vakti geldi diye düşünüyorum."

"Aile toplantısı mı?"

Bay Mercer başıyla onayladı. "Laurel ile annen bekliyorlar."

Emma dudağını ısırdı. Daha önce hiç aile toplantısına katılmadığı için ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Sutton'ın siyah dolgu topuklu ayakkabılarının üstünde dengesizce ilerleyerek Bay Mercer'ın arkasından alt kattaki aydınlık antreye indi. Öğlen güneşi yüksek pencereden içeri dolmuştu.

Mercer'ların oturma odası Güneybatı'nın lüks renkleriyle dekore edilmişti. Toprak ve taba renkleri, etnik desenlerle doluydu. Duvarlarda çöl çiçeği resimleri asılıydı ve pencerelerden birinin önünde pırıl pırıl, kısa kuyruklu bir Steinway piyano duruyordu. Bayan Mercer ile Laurel çoktan odaya gelmiş, geniş deri koltukta yan yana oturuyorlardı.

Emma şimdi büyükannesiyle aralarındaki benzerlikleri de görebiliyordu. Deniz mavisi gözleri, ince vücutları aynıydı. Bayan Mercer şu anda gergin görünüyordu; dudaklarını ısırdığı için ruju mahvolmuştu. Yanındaki Laurel ise bacak bacak üstüne atmıştı ve bir ayağını sallayıp duruyordu. Bal sarısı saçları, Emma'nın az önce yapmaya çalıştığı tarzda toplanmıştı. Siyah bir kalem etekle düğmeli bir bluz giymiş, ucunda minyatür tenis raketi takılı altın bir bileklik takmıştı. Açık renkli yüzünde çiller vardı.

Emma, büyükannesiyle Laurel'ın karşısındaki süet tekli koltuğa dikkatlice oturdu. Antredeki saatten yükselen tek *dong* sesi evde yankılandı.

"Cenaze töreni bir saat sonra başlayacak," dedi Laurel. "Artık çıksak mı?"

"Biraz sonra çıkacağız," dedi Bay Mercer. "Annenle ben sizinle konuşmak istiyoruz." Boğazını temizledi. "Nisha'nın ölümü, hayattaki önemli şeyleri idrak etmemizi sağladı. Siz kızlar bizim için her şeyden daha önemlisiniz." Konuşurken sesi kısılıyordu. Kendisini toplamak için biraz bekledi.

Laurel kafasını kaldırıp babasına bakınca kaşlarını çattı. "Baba, biliyoruz. Bunu bize söylemene gerek yok."

Adam kafasını iki yana salladı. "Annenle ben size karşı hep dürüst olamadık, Laurel. Ve bu ailemize zarar verdi. Size gerçeği söylemek istiyoruz çünkü sırlar bizi birbirimizden uzaklaştırır."

Emma birden onun neden bahsettiğini anladı. Bay Mercer ile birlikte Becky'yi görmeye gittiklerini ne Bayan Mercer ne de Laurel biliyordu. Laurel, Becky'nin varlığından

bile haberdar değildi. O Sutton'ın isimsiz bir yabancıdan alındığını zannediyordu. Bayan Mercer ise yıllar önce Emma'nın annesini evden kovmuştu. Emma, büyükbabasına panik dolu bir bakış attı. Adam kendisini bir şeylere hazırlıyormuş gibi koltuğun arkasına tutunmuştu.

Bayan Mercer, Emma'nın gerginliğini hissetmiş gibi ona zayıf bir tebessüm attı. "Tatlım, sorun yok. Babanla bu meseleyi konuştuk. Her şeyi biliyorum. Başın dertte değil."

Laurel annesine sert bir bakış attı. "Neden bahsediyorsun?" Babasına döndü. "Neler olduğunu bilmeyen tek ben miyim?"

Odaya tuhaf bir sessizlik çöktü. Bayan Mercer kafasını eğerken Bay Mercer rahatsızca kravatını düzeltti.

Emma güçlükle yutkunarak Laurel'a baktı. "Sonunda biyolojik annemle tanıştım."

Laurel'ın ağzı bir karış açık kalmış, kafası şaşkınlıkla öne doğru uzanmıştı. "Ne? Bu çok büyük bir haber!"

"Hepsi bu kadar değil," diye araya girdi Bay Mercer. Sonra ağzı mutsuz bir şekilde aşağı doğru kıvrıldı. "Laurel, tatlım, gerçek şu ki Sutton bizim biyolojik torunumuz."

Laurel bir an donakaldı. Sonra babasına bakarak yavaşça kafasını sağa sola salladı. "Anlamıyorum. Bu imkânsız. Sutton nasıl sizin..."

"Annesi Becky bizim kızımız," diye devam etti Bay Mercer. "Becky biz çok gençken doğmuştu. Ve sen daha doğmadan evden ayrıldı."

"Ama... böyle bir şeyi neden bana söylemediniz ki?" Laurel'ın yanaklarında öfkeden kızarıklıklar belirmişti. "Bu çok saçma."

"Hayatım, sana söylemediğimiz için çok özür dilerim." Bay Mercer yalvarır gibi konuşuyordu. "Sizi kendi hatalarımızdan korumak istedik."

"O benim ablam!" diye bağırdı Laurel sertçe. Emma bir an için onun Sutton'dan bahsettiğini sandı ama sonra Becky'den bahsettiğini anladı. "Ablamı benden sakladınız!"

Emma elbisesini kavrayıp sıktı; eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ Laurel'ın öfke nöbetlerinden korkuyordu. Ama kızı böyle bir tepki için suçlayamazdı. Emma, Becky'yi kayıp annesi olarak düşünmeye o kadar odaklanmıştı ki onun Laurel'la kardeş olduğunu unutmuştu. Laurel haklıydı, ablasını tanımak için ona şans verilmemesi hiç adil değildi.

"Şimdi nerede? Nasıl biri?" diye sordu Laurel. Emma cevap vermek için ağzını açtı ama ondan önce Bayan Mercer lafa girdi.

"Sorunlu biri."

Yumuşak bir sesle söylenen bu tek kelime odayı doldurmuştu. Elini dudaklarına bastırmış, sessizce ağlamakta olan Bayan Mercer'a baktılar. Annesinin bu üzgün hali Laurel'ın öfkesini hafifletmişe benziyordu. Dudağını ısırırken gözleri yumuşamıştı.

Bayan Mercer elini kalbine indirerek konuşmaya devam etti. Sesi kısık ve titrekti. "Becky, babanla beni çok incitti Laurel. Onunla ilgilenmek çok zordu. Görüşmememizin hepimiz için daha iyi olacağına karar verdik biz de. Bu aileye o kadar çok zarar verdi ki."

"Hepsi Becky'nin suçu değildi ama," diye araya girdi Bay Mercer, öne eğilerek. "Onun zihinsel rahatsızlıkları var

Laurel. Annenle ben, büyüme çağındayken ona nasıl yaklaşacağımızı hiç bilemedik."

Laurel bakışlarını tekrar Emma'ya çevirdi. Öfkeli değil de daha çok incinmiş gibiydi. "*Sen* bunları ne zamandır biliyordun?"

Emma derin bir nefes aldı ve *Sutton'ın* cevabının ne olacağını düşünürken yanındaki koltukta duran püsküllü yastığı alıp göğsüne bastırdı. "Onunla, Nisha'nın tenis pijama partisi verdiği gece Sabino Kanyonu'nda tanıştım."

Emma öldüğüm gece neler olduğunu bir araya getirmek için çok uğraşmıştı. Benim anılarım da teker teker geri dönüyordu. O gece arabamı çalan biri –muhtemelen katilim–, benim gizli sevgilim, Laurel'ınsa uzun süredir hoşlandığı çocuk olan Thayer Vega'ya çarpıp kaçınca, onu alıp hastaneye götürmesi için telefon ettikten sonra Laurel'ı görmüştüm.

Bağlantıyı kurduğu anda Laurel da o geceyi hatırlayarak gözlerini kocaman açtı.

"Senden sakladığım için üzgünüm," dedi Emma, Mercer'lardan sakladığı diğer tüm sırları düşünerek yüzünü buruştururken. "Çok boğucu bir konuydu ve konuşmaya hazır değildim."

Laurel yavaşça kafa salladı. Yüzünde karmaşık duygular belirirken bilekliğinin ucuyla oynuyordu. Emma onun nasıl hissettiğini anlayabiliyordu; Becky ve Mercer'lar hakkında öğrendikleri kendisi için de henüz yeniydi.

Oda o kadar sessizdi ki şöminenin yanındaki köpek yatağında uyumakta olan Drake'in nefes alışverişlerini duyabiliyorlardı. Bay Mercer, bir çift kaktüs kuşunun, ilerideki

çöl söğüdünde yuva yapmalarını izlemeye başladı. Bir süre sonra Laurel alçak sesle güldü.

"Ne?" dedi Emma kafasını yana yatırarak.

"Şimdi fark ettim de," dedi kız, dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılırken. "Bu seni benim yeğenim yapıyor, değil mi?"

Emma da kısık sesle güldü. "Sanırım."

"Teknik olarak evet," dedi Bay Mercer. Ceketinin düğmesini ilikleyip açarken, kızların güldüklerini duyduğu için rahatladığı çok belliydi. "Ama Sutton'ı resmi olarak evlat edindiğimiz için kanunen kardeşin de sayılıyor."

Laurel tekrar Emma'ya baktı. Gülümsemesi biraz gergin olsa da gözleri sıcaktı. "Tüm bunlar çılgınca... ama akraba olmamız güzel. Biyolojik olarak yani. Biliyorsun, sen her zaman benim kardeşimdin. Ama kan bağımız da olduğu için sevindim."

Küçüklüğümüze dair anılar gözlerimin önünde canlandı. Laurel haklıydı. Onunla *kardeştik*. Her kardeş gibi kavga eder, ama yine de birbirimizle olması gerektiği gibi ilgilenirdik.

Bay Mercer boğazını temizleyip çenesini ovuşturdu. "Bir şey daha var," dedi. Emma gözlerini hızla ona çevirdi. Dahası mı var? "Becky gitmeden önce bana tuhaf birkaç şey söyledi. Neye inanacağımı bilemiyorum çünkü Becky her zaman... güvenilir değildir. Ama her nedense içimden bir ses bu sefer doğruyu söylediğini söylüyor. Bana, başka bir kızı daha olduğunu söyledi. Sutton'ın ikizi varmış."

Emma'nın kalbi sıkıştı. Uzun bir an için görüşü bulanıklaştı ve Mercer'ların oturma odası, Dali'nin resimlerindeki

gibi helezoni bir hal aldı. Bu insanlar gerçeğin tamamını bilmiyorlardı. Emma, iki hafta önce Becky'nin hastanedeki dosyalarına baktığında annesinin bir kızı daha olduğunu öğrenmişti. Kaliforniya'da babasıyla birlikte yaşayan, on iki yaşındaki bir kız.

"İkizi mi varmış?" diye bağırdı Laurel.

"Doğru olup olmadığını bilmiyorum." Bay Mercer, okunması güç yüzünü Emma'ya çevirdi. "Becky kardeşinin –ikizinin– nerede olduğunu bilmiyormuş Sutton. Ama adı Emma'ymış."

"Emma mı?" Laurel inanamıyormuş gibi Emma'ya baktı. "Okulun ilk günü kahvaltıda adının bu olduğunu söylememiş miydin sen?"

Emma, Sutton'ın elbisesindeki bir iplikle oynayarak zaman kazanmaya çalıştı. Bay Mercer tekrar konuşmaya girince cevap vermekten kurtuldu.

"Becky sana ikizinden bahsetti, değil mi?" diye sordu adam yumuşak bir sesle. "Sabino'daki o gece?"

Beyni çalkalanırken Emma kafasını sallamayı başardı. Bay Mercer onun yerine bir açıklama bulduğu için minnettardı. Gerçi bu doğru sayılırdı. Emma geçen hafta annesiyle konuştuğunda kadın, Sutton'a ikizinden daha önce bahsetmiş gibi konuşmuştu. Ama yine de Emma dikkatli olması gerektiğini biliyordu.

"Bana tek söylediği ismiydi," dedi Emma alçak sesle. "Size anlatmalıydım. Ama çok kızgındım. Sizin de onu bilip bilmediğinizi, ismi tanıyıp tanımayacağınızı görmek istemiştim. Tartışma çıkarırsam söylemek zorunda kalırsınız diye düşünmüştüm."

Odada gergin bir sessizlik daha oluştu. Emma gözucuyla Drake'in yataktan kalkıp kuyruğunu temkinli bir şekilde sallayarak etrafına bakındığını gördü. Bay Mercer'ın Cartier saatinin saniye ibresi yüksek sesle tik taklıyordu. Emma'nın gümbürdeyen kalbi saatten daha hızlıydı.

Sonunda Bayan Mercer sessizliği bozdu. "Sana yalan söylediğimiz için özür dilerim Sutton. İkinizden de. Kızmaya hakkınız var. Umarım bir gün bizi anlar, belki affedersiniz."

Annemin yüzündeki ıstırabı görünce kalbimin sızladığını hissettim. Tabii ki de onu affediyordum; bunu ona söyleyemesem de. Gerçeğin tamamı ortaya çıktığında, tüm o sırların ailemize nelere mal olduğunu, birilerinin beni öldürdükten sonra bu sırları kullanarak Emma'yı yerime geçmeye zorladığını öğrendiğinde onun da kendisini affedebilmesini umuyordum.

"Eee, şimdi ne olacak?" diye sordu Laurel, gözlerini Emma'dan ayırmadan. Çenesini kararlılıkla sıkmıştı. "Şu Emma'yı bulmamız lazım, değil mi? Yani, sonuçta o bizim kardeşimiz. Yeğenimiz. Yani... şey, her neyse işte."

Bayan Mercer kafa salladı. "Onu bulmaya çalışacağız. En azından onunla tanışmak, bulunduğu yerde güvende ve mutlu olduğundan emin olmak isteriz. Eğer isterse ailemizin bir parçası olabilir." Kafasını yana eğerek Emma'ya soru sorar gibi baktı. "Sana başka bir şey dedi mi Sutton? Emma'nın nerede olabileceğini ya da soyadının ne olduğunu söyledi mi?"

Emma gözyaşlarının akmasını engellemek için yanağını ısırmak zorunda kaldı. Bu hiç adil değildi. Onu aramak, güvende olduğundan emin olmak istiyorlardı ama o hemen

karşılarındaydı ve hayatında hiç olmadığı kadar büyük bir tehlikenin içindeydi. "Hayır," diye fısıldadı. "Becky bana başka bir şey demedi."

Bay Mercer içini çekip eğilerek Emma'nın kafasına bir öpücük kondurdu. "Merak etme," dedi. "Öyle ya da böyle onu bulacağız. Bu süreçte, bundan sonra birbirimize karşı dürüst olacağımıza dair söz veriyorum."

Emma kısa, delice bir an için her şeyi anlatmayı düşündü. Ama bu fikir ödünü patlatıyordu çünkü hepsi yıkılırdı. Kendi evlatları olarak yetiştirdikleri kızın öldüğünü ve kendisinin de bu olayın üzerini örtmek için katkıda bulunduğunu söyleyecekti sonuçta onlara. Ama bir yandan da büyük rahatlık olurdu. Soruşturması süresince yardım almış olur, hatta belki de korunurdu. Tucson'da gözlerini açtığı ilk sabahtan beri omuzlarında olan devasa yükten kurtulabilirdi.

Ama sonra katili düşündü. Devamlı onu izliyordu; arabalara notlar bırakmış, Charlotte'un evinde onu boğmaya çalışmış, okulun tiyatro salonundaki sahne ışıklarından birini üzerine düşürmek istemişti. Sonra Nisha'yı düşündü. Kız onu defalarca aramış sonra da öylece... ölmüştü. Ailesini de böyle bir tehlikeye maruz bırakamazdı. Bu riski göze alamazdı.

Bayan Mercer boğazını temizledi. "Bu durumu arkadaşlarınıza söylemek isteyeceksinizdir. Ama şimdilik bu bilgiyi gizli tutabilirsek çok iyi olur. Babanız ve ben, Emma'yı aramanın en doğru yolunu bulmaya çalışıyoruz... ve de hâlâ konuşacak çok şeyimiz var."

Laurel'ın çenesi bir an için gerilince Emma onun tartışmak üzere olduğunu düşündü. Ama sonra kız, Bayan Mercer'ın eli-

ni tutup sıktı. "Tabii ki anne," dedi yumuşak bir sesle. "Sır saklayabiliriz."

Koridordaki saat çeyreği vurdu.

"Gitmemiz lazım," dedi Bay Mercer. "Geç kalacağız yoksa."

"Benim bir banyoya uğramam lazım," dedi kendisini toplamak isteyen Emma. Çantasını alıp koridorda koştu ve yalnız kalır kalmaz lavaboya doğru eğildi. Aynada teninin süt gibi bembeyaz kesildiğini ve mavi gözlerinin normalden daha parlak olduğunu gördü. *Doğru olanı yapıyorum*, dedi kendi kendine. Ne olursa olsun ailesini güvende tutmalıydı.

Emma ailemi düşündüğü için mutluydum. Ama kardeşimin, benimkine acı verici derecede benzeyen yüzüne bakarken düşünmeden edemedim. *Onu* kim koruyacaktı?

2

CİDDİ BİR MESELE

"Bugün büyük bir hüzünle Nisha'ya veda ediyoruz. O neşeli, yetenekli bir kızdı. Onu özleyeceğiz."

Mezar başı töreni, mezarlığın çınarları ve tuz sedirlerinin arasında yapılıyordu. Sonbahar güneşi gökte parlıyor, gri ve beyaz mezar taşlarına melankolik bir parıltı katıyordu. Emma, Sutton'ın en iyi iki arkadaşı Madeline Vega ile Charlotte Chamberlain'in arasındaki katlanan sandalyeye oturmuştu. Hemen arkalarındaki Twitter İkizleri ilk defa telefonlarını çantalarından çıkarmamıştı. Onların yanında oturan Laurel sessiz gözyaşları dökerek hıçkırıyordu. Bütün okul cenazedeydi; öğretmenlerin çoğu ve Müdire Ambrose da dâhil. Emma, Ethan'ın haberlerde gördüğü siyah gömlek ve kravatla bir ağacın gölgesinde durduğunu gördü.

Beyaz sari giymiş geniş kalçalı bir kadın olan din görevlisi konuşmaya devam ediyordu. "Birini bu kadar genç bir yaşta kaybetmek çok ama çok zor. Nisha potansiyeli olan bir kızdı. Hayatta olsa yapabileceği şeyler pek çoktu. Onun dünyayı değiştirebileceğini, çok yükseklere çıkabileceğini hayal etmek insanı hüzne boğuyor."

Sari giymiş kadının arkasındaki cilalı tabut güneş ışığında parlıyordu. Kapağı kapatılmıştı, içine bakılmayacaktı. Törenin kısa sürmesi kararlaştırılmıştı. Görevli son konuşmayı yapmadan önce Nisha'nın arkadaşlarından birkaçı konuşmuş ve Hollier Lisesi korosu, "Kanatlarımın Altındaki Rüzgâr" şarkısını seslendirmişti. Emma içten içe Nisha'nın bu seçime güleceğini düşündü çünkü o, duygusal bir kız değildi. Ama törene katılanların her birinin gözü yaşlıydı. Hıçkırıklara boğulan Charlotte'un rimeli yanaklarından süzülürken, yüzü solan ve titreyen Madeline eteğini tutup sıkıyordu.

Bense kalabalığı hüzünle izliyordum. Benim cenazem yapılacak mıydı? İnsanlar hakkımda ne diyecekti? Ağlayacaklar mıydı? Tabuta ve yanındaki derin çukura bakarken içimden bir ürperti geçti. Ruhumdan koparılmış bedenim bir yerlere saklanmış, çürümeye bırakılmıştı. Etrafıma tekrar bakıp Nisha'nın ruhunu görmeye çalıştım. Ama görebildiğim kadarıyla etraftaki tek hayalet bendim.

Çınlayan, müzikal bir sesi olan din görevlisi, Doktor Banerjee gibi hafif bir Anglo-Hint aksanıyla konuşuyordu. "Ancak, olabilecekleri konuşmamızın Nisha'yı inciteceğine inanıyorum. Ona veda ederken, kaybettiklerimizi değil, Nisha hayatımıza girdiği için kazandıklarımızı düşünelim."

Herkes sandalyesinden kalkıp dolaşmaya başladığında küçük bir topluluk Beatles'ın "Let It Be" şarkısının sözsüz bir aranjmanını çalmaya başladı.

Charlotte çantasının derinliklerinden çıkardığı kâğıt mendille gözlerinin köşelerini sildi. Uzun, kızıl bukleleri kafasının arkasında toplanmıştı ama yuvarlak, çilli yüzüne düşen birkaç tutam da vardı. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Öldüğüne inanamıyorum."

"Ben de hâlâ insanların, Nisha'nın bunu kasıtlı yaptığına inanmasına inanamıyorum," dedi Madeline, ela gözlerini kocaman açarak. Kafasını sağa sola salladı. "Pazar günü gayet iyiydi, değil mi?"

Pazar günü, Celeste Echols adlı kıza sahte seans şakasını düzenledikleri gündü. Bu, daha önce birkaç kez kurban olan Nisha'nın katıldığı ilk Yalan Oyunu şakasıydı. Yapım aşamasında yer aldığı için çok mutlu görünmüştü kızcağız.

"Aynen. Hiç mantıklı değil. Çok iyi bir yüzücüdür o," diye fısıldadı Laurel ağlayarak. "Yani öyleydi."

"Sence Sutton?" diye sordu Gabby. Emma hızla kafasını kaldırdı. Twitter İkizleri her zamanki gibi mükemmel zıtlıkla giyinmişlerdi. Sade, dar bir elbisenin içindeki Gabby, kulaklarına inci küpeler takmış ve kırmızı ruj sürmüştü. Lili ise ikinci el mağazasından alınmaya benzeyen siyah bir tütü ile diz hizasında asker botları giymiş ve saçına minik bir tül takmıştı.

"Evet, siz ikiniz son zamanlarda bayağı yakındınız. Üzgün görünüyor muydu?" diye sordu Lili.

"Bu önemli mi?" dedi Emma çatlak bir sesle. "O gitti artık. 'Neden'ler bunu değiştirmeyecek."

Kızlar sessizleştiler. Emma, çimenliğin diğer tarafındaki cenaze görevlisinin, koltuğundan hiç kıpırdamayan ve dalgın görünen Doktor Banerjee'yle konuşmak için eğildiğini gördü. Adamla birkaç hafta önce, annesini tedavi ettiği sırada karşılaşmıştı. Becky vahşi olsa da doktor çok sabırlı ve nazikti. Şimdiyse en kötü kâbusu gerçekleşmişti, hem de karısının ölümünün üzerinden çok da zaman geçmeden.

Emma, arkadaşlarına, "İzninizle," deyip boşalan sandalyelerin etrafından dolanarak adamın oturduğu yere doğru ilerledi.

Yanından geçtiği insanlar ona kafalarıyla selam verdiler. Bir grup tenisçiyle birlikte oturan Koç Maggie şoka girmiş ve yıkılmış görünüyordu. Yanlarındaki Clara'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Görevli, Doktor Banerjee'ye son bir kez sarıldıktan sonra kalabalığa karışıp onu yalnız bıraktı. Emma tereddüde düştü. Adama, kaybı için çok üzgün olduğunu, Nisha'nın son zamanlarda ona çok iyi arkadaşlık ettiğini söylemek istiyordu. Ama daha önemlisi, kızının ölümü hakkında ne düşündüğünü ve ölmeden önce Nisha'nın nerede olduğunu öğrenmek istiyordu.

O ne diyeceğine karar veremeden önce doktorun yanına başka biri oturdu. Mavi tören üniforması içindeki, şapkasını elinde tutmakta olan Dedektif Quinlan'ı görünce Emma gerildi. Quinlan, Sutton Mercer'ın pek de hayranı sayılmazdı. Yalan Oyunu şakaları hakkında kalınca bir dosyası vardı ve iki ay önce Emma'yı mağaza hırsızlığından tutuklamıştı. Emma içgüdüsel olarak birkaç metre ötedeki bir taşın arkasına gizlendi.

Quinlan'ın kısık sesinde anlayış vardı. Emma sırtını serin mermere dayayarak konuşmaları duymaya çalıştı. "Çok üzgünüm" ve "trajik" kelimelerini duydu. Tam oradan ayrılacaktı ki kulağına "otopsi" sözcüğü ulaştı.

Quinlan her ne diyorsa, Doktor Banerjee ona bakarak kafasını iki yana sallıyordu.

"Bak, Sanjay." Dedektifin sesi sabırlı ama sertti. "Boğuşma izi yoktu. Kendisini savunurken oluşacak yaralar, bereler de yoktu. Parmak izi de. Sadece bir kaza bu."

"Hayır." Doktor Banerjee ellerini kucağında kibarca birleştirmişti ama yüzündeki kaslar gerilmiş haldeydi. "Nisha iki yaşından beri yüzmeyi biliyordu. Kaza olması için kayıp düşerek kafasını vurmuş olması lazım. Ne bir yara var ne de sarsıntı izi." Duraksadı. Ağzı biraz seğirdikten sonra konuşmaya devam etti. "Kızım öldürüldü."

Tereddütteki Quinlan'ın bıyıklarının altındaki dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. "Dahası var," dedi yumuşak bir sesle. "Sana bu şekilde söylemek istemezdim. Ama adli tabip, kanında yüksek miktarda diyazepam* buldu. Bu..."

"Valium. Biliyorum, ben bir *doktorum*," dedi Nisha'nın babası sertçe. Parmaklarını sıkınca eklem yerleri bembeyaz oldu. "Kızımın Valium reçetesi yoktu."

Quinlan içini çekip kirli sakallı çenesini ovuşturdu. "Biliyorum. Kayıtlarını inceledik."

"O halde ne demek istiyorsun..."

"Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum. Ama Nisha çok kötü bir yıl geçirdi." Quinlan rahatsız görünüyordu.

* Anksiyete, uykusuzluk, nöbetler, alkol yoksunluğu ve kas spazmları gibi hastalıkların tedavisinde kullanılan bir sakinleştirici. (ç.n.)

Şapkasını ellerinin arasında çevirip duruyordu. "Onu bir şeyle suçluyormuş gibi görünmek istemem. Ama Sanjay, gençler yeni şeyler denemeyi severler ve sınırlarını her zaman bilmezler."

Doktor Banerjee'nin sesi sertti. "Odası darmadağınıktı Shane. Birileri içeri girip ortalığı birbirine katmış. Bir şeyler aradıkları belli."

Quinlan omuz silkti. "Zorla girme izi yoktu. İçeride de kimsenin parmak izini bulamadık. Sadece senin ve kızının parmak izleri vardı. Nisha ortalığı kendisi dağıtmış olmalı. Bazen insanlar değişken ruh halindeyken böyle yaparlar."

Doktor Banerjee bir süre hiç kımıldamadan oturup ellerine baktı. Burnunun üzerinde yamulmuş gözleriyle hafif manik görünüyordu. Quinlan tuhafça etrafına bakındı. Emma bir an ona üzülecekti neredeyse.

"Bak," dedi sonunda dedektif, Emma'nın zorla duyduğu bir sesle. "Hakkında tuhaf hissettiğin birileri olursa –evin etrafında dolaşan garip insanlar, kızına karşı agresif davranan erkekler– ya da Nisha'nın düşmanları varsa bana isimlerini ver araştırayım. Ama şu anda elimde ne kanıt ne ipucu var. Bana üzerinde çalışabileceğim bir şey ver."

Doktor kafasını iki yana salladı. "Hiç düşmanı yoktu. Bildiğim kadarıyla yani." Ellerini çözüp yüzüne götürdü. "Kim benim küçük kızıma böyle bir şey yapmak ister bilmiyorum," diye homurdandı sırtı sarsılırken.

Taşın arkasındaki Emma'nın içi suçlulukla doldu. Onlara Nisha'nın kendisini defalarca aradığını ve telaşla mesaj

attığını söylemeli miydi? Midesi gerginlikle büzüldü. Sutton Mercer işin içine girince Quinlan'ın şüpheleri çoğalırdı. Durumu, dikkat çekmek için yapılmış bir şaka olarak düşünebilirdi. Daha kötüsü, Emma şüpheliler listesine girerdi ve soruşturmalar sonucunda kendi sırları da ortaya çıkardı.

"Benim su içmem lazım," dedi Doktor Banerjee sonunda. Sesi, sakin kalmak için güçlük çekiyormuş gibi gergindi. Yüzü sakindi ama gözleri kan çatağına dönmüştü.

Quinlan kafa salladı. "Hadi gel, Sanjay." Sonra şaşırtıcı bir kibarlıkla doktorun ayağa kalkmasına yardım etti ve birlikte bir sedir ağacının altına kurulmuş yemek masasına gittiler.

Kalbi gümbürdeyen Emma mezar taşına yaslandı. Demek Nisha'nın odası karıştırılmıştı. Katil ne arıyor olabilirdi? Aradığını bulmuş muydu yoksa hâlâ kızın odasında mıydı?

Emma, Nisha'nın güneşte parlayan koyu kahverengi tabutuna uzun uzun baktı. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı. Sonra bakışları arkasında saklandığı mezar taşına döndü. JESMINDER BANERJEE, yazıyordu taşta. KIYMETLİ EŞ VE ANNE. Nisha'nın annesi. Bunu hiç düşünmemişti. Tabii ki de Nisha'yı annesinin yanına gömeceklerdi.

Emma doğrulup çimenlikte ilerledi. Kalabalık azalmaya başlamıştı. İlerideki otoparkta arabaların motorlarının çalıştığını, kapıların çarpıldığını duyabiliyordu.

Ön kısmında zambaklarla dolu bir ayaklı vazo bulunan, kötü havaya maruz kalmış bir anıt mezarın önünde duran bir grup Hollier öğrencisinin yanından geçti. Garrett Austin, kız kardeşi Louisa ile yeni kız arkadaşı Celeste'nin arasında duruyordu. Öldüğü sırada Thayer'la gizlice görüşüyor olsa

da Sutton'ın "resmi" erkek arkadaşı Garrett'tı. Emma ikizinin yerine geçtiğinde Garrett doğum günü hediyesi olarak ona bekaretini sunmuştu ve Emma panikle kaçıp gidince de ilişkileri bitmişti.

Garrett yıkılmış görünüyordu. Gözleri kızarmıştı ve yıkanmamış sarı saçları dağınıktı. Nisha'yla birkaç hafta çıkıp ayrılmışlardı ama çocuğun onun ölümüne çok üzüldüğü belliydi. Kafasını kaldırıp Emma'yı görünce onu tanıyamamış gibi boş boş baktı.

Emma yakalanınca ona doğru temkinli bir adım attı.

"Nasılsın?" diye sordu, elini çocuğun omzuna koyarak.

Garrett gözlerini kırpıştırdı. Sonra birden kaşlarını çattı ve hızla geri çekildi. Kolları öfkeyle gerilmişti. Emma içgüdüsel olarak geriledi. Garrett bir an için ona vurmak istiyormuş gibi görünmüştü.

"Neden umursuyorsun ki? Sen onu tanımıyordun bile," diye tısladı.

Emma onun arkasındaki Celeste'nin bu öfke karşısında şoka girdiğini görebiliyordu. Louisa da şaşkınlıkla bir Emma'ya bir Garrett'a bakıyordu.

Emma olduğu yerde donakaldı. Nisha'yı tanımıyor muydu? Evet, Emma onunla daha birkaç ay önce tanışmıştı. Ama *Sutton*, Nisha'yla birlikte büyümüştü.

"Garrett, üzgün olduğunu biliyorum..." diye başladı Celeste, elini onun koluna koyarak. Çocuk o kadar hiddetli bir şekilde arkasına döndü ki burnu bir anda kızın burnunun dibinde belirdi. Emma onun yüzündeki vahşi ifadeyi görünce tüm vücudunun gerildiğini hissetti. Garrett'ın dudaklarında pis bir sırıtış belirmişti.

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun," diye hırladı. "Beş dakika olsun çeneni kapatır mısın? Nisha'nın senin hakkında doğru söylediğine inanmaya başlıyorum artık."

Emma'nın ağzı bir karış açık kalırken Celeste'nin yüzü karadı. "Öyle mi?" dedi kız sertçe, sesindeki hülyalı ton kaybolurken. "Hakkımda bu samimi sohbeti ne zaman yaptınız acaba?"

"Seni ilgilendirmez," diye bağırdı Garrett. Birlikte takıldıkları öğrencilerin çoğu geri çekilmeye başlamıştı. Louisa kardeşini endişeli gözlerle izliyordu.

O sırada Laurel birden Emma'nın yanında bitip kolunu tutarak onu otoparka doğru çekti. "Hadi," diye fısıldadı. Celeste'nin öfkeli sesi arkalarında çınlıyordu. "Cenazede kavga çıkarıyorsun, ha? Ne ucuz."

"Kız arkadaşına öyle bağırdığına inanamıyorum," dedi Emma sersemlemiş halde, Laurel'ın mezar taşlarının arasında önden gitmesine izin verirken.

Laurel bir an durup kaşını kaldırdı. "Pardon? İkiniz bunu hep yapardınız."

Emma, Sutton'ın kardeşine öylece baktı. "Hadi ama Sutton, Garrett her şeyden sorun çıkarırdı ya. Aramasına hemen dönmemeni, çok kısa etekler giymeni, maçlarından birine gitmemeni falan sorun ederdi. Pek dengeli biri değil."

"Doğru," dedi Emma, şaşkınlığını gizlemeye çalışırken. "Biliyorum. Neyse, hadi gidelim."

Tekrar yürümeye başladılar. Mezarlığın diğer tarafından hâlâ Celeste ile Garrett'ın sert sesleri geliyordu. Emma'nın başı dönmeye başlamıştı. Garrett neden onun Nisha'yı tanımadığını söylemişti?

Cevabı ben de bilmiyordum. Ama içimden bir ses Emma'nın bunu hemen çözmesi gerektiğini söylüyordu. Garrett'ın kolay sinirlenen biri olduğu belliydi ve Emma ateş hattında kalmak istemezdi.

3

SONUNDA YALNIZ

Ertesi gün öğleden sonra Emma ile Ethan, Tucson Dağ Parkı'nın tepelik patikalarından birinde yürüyorlardı. Serin rüzgârlı havada içi üşüyen Emma gri kaşmir atkısını boynuna sıkıca sardı. Kayalar gün sonu güneşinde kırmızımsı altın rengini alırken Emma ve Ethan parmaklarını birbirine geçirerek yürümeye devam ettiler.

Emma bu çorak manzarayı seviyordu. Tucson'a geldiğinden beri birileri tarafından takip edildiğini hissediyordu ama bu geniş ve boş yolda kimsenin saklanabileceği bir yer yoktu. Sutton'ın katili onu burada gizlice izleyemezdi.

Yürürlerken Emma, Ethan'a önceki gün yaptıkları aile toplantısını anlattı. Çocuk da gözlerini yoldan ayırmadan, dikkatlice onu dinledi. "Beni aramaya başlayacaklar, Ethan. İzlerimi örtecek hiçbir şey de yapmadım." Şimdiye dek izle-

diği polisiye dizilerin tüm bölümlerini düşündü. İnternet bağlantısı ve birkaç şahit olduğu sürece insanların nerede olduklarını bulmak hiç de zor değildi. "Meseleyi çözecekleri ana kadar ne kadar zamanım olur bilmiyorum. Eğer çözerlerse ben bir numaralı şüpheli olacağım. Katil bundan emin oldu."

Parka tepeden bakan çıkıntılı, üstü kapalı bir piknik alanına vardılar. Şişko bir rakun, üstünde durduğu McDonalds paketinden kafasını kaldırıp sakince onlara baktı, sonra paytak paytak çalıların arasına koştu. Emma piknik masasının üstüne oturup çantasından su şişesini aldı, büyük bir yudum içip şişeyi Ethan'a uzattı.

"Hepimiz tehlikedeyiz." Çocuğa çaresizce bakıyordu. "Sen, ben, ailem. Bu durumu acilen çözmemiz gerek."

Ethan kolunu dolayarak onu korumacı bir şekilde kendisine doğru çekti. Emma kafasını onun omzuna dayayıp ekoseli gömleğindeki deterjan kokusunu içine çekti.

"Pekâlâ, şüpheli listesinden Laurel, Thayer, Madeline, Charlotte, Bay Mercer, Becky ve Twitter İkizleri'ni çıkardık," dedi Ethan, Sutton'ın ailesini ve arkadaşlarını sayarak. "Peki bunun... öylesine bir cinayet olmadığından emin miyiz kesinlikle? Yani, belki de serserinin biri yaptı."

Emma kafasını iki yana salladı. "Katil, Sutton hakkında çok fazla şey biliyor, öylesine bir şey olamaz. Nerede yaşadığını, programında neler olduğunu, madalyonunun önemini biliyor. Kolyeyi kardeşimin boynundan çıkarıp bana bıraktı çünkü onu takmazsam gerçek Sutton gibi görünmeyeceğimi biliyordu." Ürperdi. "Bu cinayet kişisel bir mesele."

Ethan kafa salladı. "Sanırım haklısın."

"Kimi araştırmadık biliyor musun?" dedi Emma alçak sesle. "Garrett'ı." Ethan'a mezarlıkta Garrett'ın dediklerini, onun Nisha'yı "tanımadığını" söylediğini, sonra da Laurel'ın çocuğun öfkesinden bahsettiğini anlattı.

"Vay canına." Ethan düşünceli bir şekilde çenesini ovaladı. "Ben Garrett'ı pek tanımıyorum. Geçen sene ileri tarih dersinde birlikteydik ama aynı ortamda takılmayız. Baharda ailesiyle alakalı acil bir durum yüzünden sürekli okul dışında olduğunu hatırlıyorum ama hikâyesinin ne olduğunu öğrenemedim."

Emma baş parmağını çiğnedi. Onunla çıktığı tek randevuda Garrett, kız kardeşi hakkında bir şeyler söylemişti. *Louisa'yla olanlar esnasında Charlotte hep yanımdaydı*, demişti. Emma o zaman, kıza ne olduğunu üstü kapalı bir şekilde soracak bir yol bulamamıştı. "Ya Louisa? Onu tanıyor musun?" diye sordu.

Ethan kafasını iki yana salladı. "Pek değil. O içine kapanık biridir."

"Onu Celeste'yle birlikte gördüm. İyi anlaşıyorlar sanırım." Emma sudan bir yudum daha alıp içini çekti. "Ama Garrett'ın o kadar zeki bir tip olduğunu sanmıyorum. Cinayeti her kim işlediyse oldukça karmaşık bir plan yapıp Sutton'ın cesedini ve arabasını sakladı, benim Tucson'a gelmemi sağladı ve oyuna ayak uydurduğumdan emin oldu. Ama Garrett dışarı çıktığımızda hangi restorana gideceğimizi bile seçemedi ve her şeye benim karar vermemi istedi." Saçının bir tutamını işaret parmağına öyle sıkı dolamıştı ki kan akışı kesilmişti. "Gerçi belki de iyi bir oyuncudur. Psikopatlar

böyle davranmaz mı zaten? Cesur görünürler ve insanları kullanırlar."

Ethan bir kaşını kaldırdı. "Kız arkadaşımın suçlu psikolojisinde uzman olduğunu bilmiyordum."

Emma'nın dudakları yamuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Daha önce değilsem bile bu iş bittiğinde kesin olacağım." O sırada kafasında yanan ampulle sırtını birden dikleştirdi. "Aslında katilin beni Charlotte'larda boğmaya çalıştığı gece eve nasıl girdiğini hiç çözememiştim. Ama eğer Garrett'sa..." Ethan'a imalı bir şekilde baktı.

Çocuğun ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Sutton'la çıkmadan önce Charlotte'la çıkıyordu."

"Alarm şifresini biliyor olabilir," dedi Emma. Sonra duraksadı. "Ardından da Nisha'yla çıktı."

Birbirlerine düşünceli bir şekilde baktılar. *Sonra Nisha da öldü*. Dillendirilmeyen kelimeler havada asılı kalmıştı.

Ethan dudaklarını yaladı. "Eğer Garrett'sa gayet mantıklı aslında. Belki Nisha onunla çıkarken bir şey görmüştü ve ne olduğunu iki hafta önce keşfetti."

Emma içini çekti. "Ama bunlar hep tahmin, değil mi? Onun aleyhinde bir kanıtımız yok."

"Evet ama ondan şüphelenmek için pek çok sebebimiz var," diye karşı çıktı Ethan. "Cinayet davalarında polisler her zaman önce kocalara ya da erkek arkadaşlara bakar."

Emma okula dönüş balosunda Garrett'ın onu süpürge odasında köşeye sıkıştırmasını ve ayrılıkları hakkında bağırmasını hatırladı. Çocuk sarhoştu ve vahşi görünüyordu. Onu orada isteği dışında tutmak için bileğini sıkıyordu resmen.

Emma'nın aklına o anda bir şey geldi; Garrett o gün Thayer'dan bahsetmişti. *Thayer gitmeden önce ikinizin nasıl kavga ettiğini herkes gördü. O sana âşıktı.*

"Ya Sutton ile Thayer'ın çıktığını öğrendiyse?" Bu düşünceyle boğazının kuruduğunu hissetti. "O gece kanyonda onu takip edip ikisini birlikte yakalamış olabilir."

"Bu da cinayet sebebi olabilir," dedi Ethan.

Ensesindeki tüyler diken diken olurken Emma kafasını salladı. Garrett'la "kısa" ilişkilerinin anıları birden şüpheli gelmeye başlamıştı. Onun gerçekten Sutton olduğunu düşünüyormuş gibi davranmıştı ama belki de Emma'yı test ediyor, ikizinin öldüğünü kimse anlamasın diye onu alıştırıyordu. Sutton'ın gül yapraklarıyla süslenmiş yatağı tekrar gözlerinde canlanınca Emma ürperdi. Garrett ya başından beri onu istediği Sutton'a dönüştürmeye çalışıyorsa?

Garrett'la geçirdiğimiz yaz hakkındaki anılarımı hatırlamak için beynimi zorladım. Şüpheli bir şey hatırlayamadım. Gerçi Laurel'ın söylediği gibi sürekli kavga ettiğimizi de hatırlayamıyordum. Öldükten sonra uyandığım ilk günlerde, Emma ne zaman Garrett'ı görüp onunla konuşsa içimde ılık bir karıncalanma hissi oluşuyordu. Sebebini bilmesem de hayattayken ona âşık olduğumdan emindim. Ama şimdi içimdeki tek his gerginlikti.

"İnsanların ağzını ararım ben," dedi sonunda Emma. "Belki de Charlotte ya da Mads, faydalı olabilecek bir şeyler biliyordur." Ya da *Thayer*, diye düşündü bunu dile getirmese de. Ethan başından beri Thayer'ı kıskanıyordu ve bir hafta önce onu partide Emma'yı öperken yakalaması da her şeye

tuz biber olmuştu. Çocuğun adının geçmesi bile Ethan'ın en az yarım saatliğine sessizleşmesine neden olurdu.

Emma manzarayı izlerken serin dağ havası ciğerlerine doluyordu. Birkaç kilometre ötedeki bir şahinin esintiyle birlikte havada süzüldüğünü fark etti. Ethan bir poşeti açıp içinden bir M&M alarak Emma'nın ağzına attı. Emma çikolatayı çiğnerken ona gülümsedi. Birden onunla olmak, meraklı gözlerden uzaklaşmak içini mutlulukla doldurmuştu. Charlotte'un partisinin gecesi, ilk kez birlikte oldukları zamandan beri pek fazla yalnız kalamamışlardı. O gecenin anısı yanaklarını kızartıp başını döndürdü.

"M&M hakkındaki park kültürünü bilir misin?" diye sordu Ethan'a. Çocuk kafasını yana eğerek ona baktı.

"Hı?"

"Farklı renklerin anlamları hakkında şehir efsaneleri vardır, bilmiyor musun?" Poşeti ondan alıp fındıklarla kuru üzümleri geçip M&M'leri seçti. "Turuncu olanlar iyi şans demektir," dedi bir tanesini göstererek. "Buna kesinlikle ihtiyacım var." Çikolatayı ağzına attı. "Sarıları sadece arkadaş olmak istediğin kişilere verirsin." Sarıyı poşete geri bıraktı. "Kırmızılarla ilan-ı aşk edilir... Al, bu senin olsun. Ve yeşiller..." Ona çarpık bir gülümseme attı. "Bunları da birisini... heyecanlandırmak istediğinde verirsin."

Ethan'ın yanakları pembeydi ama yüzünde tembel bir gülümseme belirmişti. "Heyecanlandırmak, ha?"

Emma yeşil çikolatayı onun ağzına götürdü ama Ethan kafasını iki yana sallayıp onu birden kucağına çekti. "Buna ihtiyacım yok," diye fısıldadı onun kulağına. "Beni zaten çıldırtıyorsun."

Onu tutkulu bir öpücük için kendisine doğru çekerken Emma'nın teni karıncalanmaya başladı ve katil, Nisha ya da ailesi hakkındaki tüm kaygıları kayboldu. Ethan'ın kollarındayken hayatında hiç olmadığı kadar mutlu hissediyordu.

Kardeşimin hayatında biraz hareket olduğu için memnundum. Aptalca bir şekilde müstehcen konuşma çabası parmaklarımla kulaklarımı tıkamak istememe neden olsa da Emma yaşadığı onca şeyden sonra rahatlamayı hak ediyordu. Ethan'la kardeşim, birbirleri için yaratılmışlardı ve katilimin onu sıkıştırdığı kapanda tek mutluluk sebebi buysa ben de bunun için minnettardım.

4

ELVEDA, DÜŞMAN/DOSTUM

Birkaç saat sonra Emma, Sutton'ın *vintage* eski tip arabasını Ethan'ı bırakmak için evinin önüne çekti. Sokağın karşısındaki Sabino Kanyonu'na uğursuz bir hava hâkimdi. Yan taraftaki Banerjee'lerin eviyse karanlık ve sessizdi.

Ethan'ın kum renkli, boyalarının bir kısmı sökülmüş tek katlı evi, bloktaki en küçük haneydi. Bir zamanlar güzel bir yer olmalıydı ama şimdi bakımsızlıktan mahvolmuştu. Emma, Ethan'ın elinden geldiğince bakım yapmaya çalıştığını düşünüyordu ama birkaç yıl önce Bayan Landry'ye kanser teşhisi konup da Bay Landry evi terk edince işleri zorlaşmıştı.

Ethan ona döndü. "İyi geceler," diye fısıldayıp vitesin üzerinden uzanarak dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurdu.

Emma gözlerini yumdu. O anda dünyada bir araya gelen dudaklarından başka hiçbir şey yoktu adeta.

"İyi geceler," diye karşılık verdi Emma. Ethan geri çekilip ona uzun uzun baktı, sonra arabadan inip evine doğru ilerledi. Arabanın far ışıkları çocuğun uzun, ince bedeninin etrafında uzun gölgeler oluşturmuştu. Giysilerinin temiz deterjan kokusu arabanın içinde kalmıştı. Emma onun veranda basamaklarını çıkıp eve girmesini izledi.

Emma kendi kendine gülümserken öpücüğün anısını orada tutabilecekmiş gibi parmaklarını dudaklarına götürdü. Çocuğun odasının ışığı açılırken, onun mavi gözlerinde düşünceli bakışlar ve çatık kaşlarla masasına oturmasını ve kalkülüs kitabını ya da dizüstü bilgisayarını açmasını gözünde canlandırdı.

Yakışıklı Çocuk, Amatör Dedektifin Dikkatini Dağıttı. Manşet sanki gazetedeymiş gibi zihninde belirmişti. Bu, eski bir alışkanlığıydı. Kafasını temizlemek için iki yana salladı, sonra arabayı geri vitese takıp garaj yolundan çıktı.

Sokakta ilerlerken Nisha'nın evine baktı ve ayağını frene götürüp duraksadı. Dövme demirden, işlemeli bir duvar bahçeyi çevrelemişti ama Emma çoğu pencerenin karanlık olduğunu görebiliyordu. Arka bahçedeki havuzun parıltıları da görünüyordu. Kalbinde keskin bir sızı belirdi. Her şey orada olmuştu.

Emma, Nisha'nın odasının karıştırılması hakkında Doktor Banerjee'nin dediklerini düşündü. Ya katil aradığı şeyi bulamadıysa? Doktor Banerjee ve polisler odayı çoktan araştırmış olabilirdi ama kendisi de deneyebilirdi. Arabayı kaldırım kenarına çekip park etti.

Kapıya varmasına beş metre kadar kalmıştı ki hareket sensörlü lamba yandı. Ethan'ın her yanını ot bürümüş bahçesinin aksine Banerjee'lerin bahçesi beyaz nehir taşları ve çiçek açmış kaktüslerle doluydu. Gerçi burada da bakımsızlık işaretleri vardı; incir ağacının altında yarı çürümüş meyveler duruyordu. Mermer kuş havuzunun içinde dallar ve yapraklar yüzüyordu. Emma yaklaşırken, tüyleri matlaşmış, gözleri karanlıkta parlayan bir tekir kedi yürek parçalayıcı bir şekilde miyavladı.

Emma kapıda durdu. Ayak bileklerinin etrafında dolanan kedi umutla mırlıyordu. Emma yutkundu; yas dönemindeki bir babaya, kızının ölümü hakkında soru sormak anlayışsızlık olur muydu? Hem ne soracaktı ki? Kafasını çevirip karanlıkta kalmış kanyona baktı. Katil şu anda bile onu izliyor olabilirdi. Ya onun yüzünden Doktor Banerjee'ye kötü bir şey olursa? Ya Sutton'ın katili, babasının da Nisha gibi çok fazla şey bildiğine karar verirse?

Sonra fikir değiştirmeden hemen zili çaldı. Sessiz akşamda çınlayan zil birden sıçramasına neden olmuştu. Uzun bir süre sonra adım sesleri duyuldu ve Doktor Banerjee kapıyı açtı.

Saat akşam yediyi biraz geçmişti ama adam çoktan kareli kumaştan bornozunu üstüne geçirmişti. İçinde de spor şort ve üstünde HOLLIER TENİSÇİ BABASI yazan, kahve lekeli bir tişört vardı. Kalın gözlüğü yüzünde yamuk duruyordu ve gözlerinden biri tuhaf şekilde büyük görünürken diğeri minnacıktı. Saçları kafasının tepesinde vahşi bir bulut oluşturmuştu.

Emma bir şey diyemeden, kedi içeri girip karanlık koridorda ilerlemeye başladı. Doktor Banerjee onu kaşlarını hafifçe çatarak izledi. "Agassi?" Kafasını kaldırıp Emma'ya baktı ve bir an için onun kim olduğunu hatırlayamıyormuş gibi görünüyordu. Gözlerini kırpıştırdı.

"Sutton," dedi sonunda. "Merhaba. Agassi'yi eve mi getirdin?"

"Şey, aslında ben size bir şey sormak istiyordum. Nisha hakkında."

Adamın gözleri anında odak kazandı ve dalgınlığı yok oldu. "Nedir? Ona ne olduğunu biliyor musun yoksa?"

Emma dudağını ısırdı. "Üzgünüm, Doktor Banerjee. Ben de neden olduğunu bir türlü anlayamıyorum." Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Merak ediyordum da... Nisha'nın odasına girebilir miyim acaba? Hiçbir yeri dağıtmam. Sadece veda etmek istiyorum."

Doktor Banerjee gözlüğünü çıkarıp lekeli tişörtünün eteğiyle sildi. Tekrar taktığında gözlük camları öncekinden daha bulanıktı. Dudakları hüzünlü, minik bir gülümsemeyle kıvrılırken uzanıp Emma'nın dirseğini okşadı. "Tabii ki Sutton."

Evin derinliklerinde bir yerden kedinin yüksek yalvarış sesi yükseldi. Doktor Banerjee irkildi. "Sanırım gidip kediye mama vermeliyim," dedi dalgınca. Gözleri de yine dalmıştı ve dikkatini toplamak için harcadığı çaba yok olmuştu. Parmaklarını saçlarından geçirince öncekinden daha beter görünmelerine neden oldu. "İşin bitince kendin çıkarsın," dedi, sonra da koridorda ilerleyip gözden kayboldu.

Ev neredeyse tamamen karanlıktı. Emma sadece Nisha'nın odasının bulunduğu koridordaki çiçek desenli bir gece lambası sayesinde yolunu görebiliyordu. Parlak bronzlardan oluşan mutfağın önünden geçerken tezgâhta bir haftalık boş hazır yemek paketleri biriktiğini gördü. Pizza kutuları ve Çin yemeği kaplarından kuleler oluşmuştu. Seramik bir tabaktaki yarısı yenmiş üçgen böreğin üzerinde bir sinek dolaşıyordu. Erimiş vişneli dondurma göletinin ortasında bir Ben & Jerry's kutusu duruyordu.

Emma, Tucson'daki ikinci haftasında bir kez Nisha'nın odasına girmişti. O zamanlar kız hâlâ şüpheli listesinde olduğu için, tenis yemeğini fırsat bilerek odasında ipucu bulmaya çalışmıştı. Şimdi odanın lambasını yakıp da o zamandan beri pek bir şeyin değişmediğini görünce şaşırdı. Katilin sebep olduğu dağınıklıktan eser yoktu; Doktor Banerjee toplamış olmalıydı. Mor yatak örtüsü kırışıksızdı ve sekiz adet yumuşak yastık, beş yıldızlı otellerdeki gibi yatak başına dayanmıştı. Raflardaki tüm kitaplar alfabetik sıraya göre dizilmişti. Odaya kısa süre önce birinin girdiğine dair tek işaret, şifonyer çekmecelerinden birindeki kırıktı. Bunun dışında her şey, sanki Nisha az önce buradaymış gibi görünüyordu.

Emma halının ortasında tereddütle durdu. Ne aradığını ya da Nisha'nın bu şeyi nereye saklamış olabileceğini bilmiyordu. Sadece gördüğünde ne olduğunu anlamayı umuyordu. O etrafa bakınırken Agassi sessizce içeri girip yatağa zıpladı.

Emma şifonyerden başlayıp düzgünce dürülmüş kazaklarla tişörtlerin arasını inceleyip çekmecenin herhangi bir yerinde saklı bir bölme ya da not var mı diye baktı. Nisha eşyalarını renklerine göre mükemmel bir şekilde düzenlemişti. Dizi

dizi, bembeyaz tenis çoraplarını görmek Emma'nın içini acıyla doldurmuştu. Sonra dizüstü çökerek masayı, yatağın altını ve hatta halının alt kısmını araştırdı. Göze batan hiçbir şey yoktu. Yüzüne düşen bir tutam saçı geri itip derin bir nefes verdi.

Nisha'nın fotoğrafları, yatak başının yanındaki cam panelin içinde asılı duruyordu. Emma panelin önünde diz çökerek kolajı inceledi. Fotoğrafların çoğu, Nisha tenis oynarken çekilmişti. Ayrıca Emma'nın, annesi olduğunu tahmin ettiği, inci küpeleri ve bordo rujuyla çok zarif görünen bir kadınla birkaç fotoğrafı ve Agassi'nin tüyleri daha parlak ve güzelken çekilmiş fotoğrafları vardı.

Sonra Emma, son gördüğünde orada olmayan bir fotoğrafı fark etti. Bu eski görünümlü fotoğraf hafif kırışıktı ve çerçevesi yoktu. Buz pateni giymiş üç küçük kız, kol kola girmiş kahkahalar atıyorlardı. Öyle ki kenarda duran, sarı saçları iki yandan toplanmış minik kız neredeyse düşecek gibiydi. Üçünün üzerinde de kabarık parti elbiseleri vardı ve ortadaki kız, siyah saçlarına bir prenses tacı takmıştı. Bunlar Laurel, Nisha ve Sutton'dı. Sutton'ın dişlerinden biri eksikti. Yanaklarından birine simli mor bir yıldız çizilmişti. Emma fotoğrafın arkasına çevirdiğinde 20 Nisan tarihli olduğunu ve SEKİZİNCİ DOĞUM GÜNÜM yazdığını gördü.

Emma dudaklarını büzdü. Nisha bir zamanlar Sutton'la arkadaştı demek. Yani en azından onu doğum günü partisine çağıracak ve kol kola buz pateni yapacak kadar iyi arkadaşlardı. Nisha bu fotoğrafı Emma'yla takılmaya başladıktan sonra asmış olmalıydı.

Bir an hafızamın koridorlarında hayal meyal çocuk kahkahalarının yankılandığını duydum. O gün buz pistinde Nisha'yla birlikte, olimpiyatlarda gördüğümüz numaraları öğrenmeye çalışmıştık. Michelle Kwan yapınca zıplama hareketleri çok kolay görünüyordu ama biz deneyince sürekli kıçüstü düşüp kendimize gülmüştük. Neden sonradan birbirimizden o kadar nefret etmeye başladığımızı bilmiyordum. Belki de birbirimize benzediğimiz içindi. İkimiz de aynı şeyi istiyorduk ve elde etmek için savaşmaya hazırdık.

Emma ayağa kalkıp içini çekti. Burada kanıt olsa bile katilin eline geçmiş olmalıydı. Sonuçta Sutton'ın katili, buraya geldiği ilk günden beri Emma'dan bir adım öndeydi. Bu sefer neden farklı olacaktı ki?

Emma kapı eşliğinde durup kızın odasına bir kez daha baktı. *Elveda Nisha,* diye düşündü. *Bu işin içine çekildiğin için çok üzgünüm.* Lambayı söndürüp uzun koridorda yürümeye başladı. Mutfak kapısına varınca birden durup dudağını ısırdı. Sonra bir dürtüyle tezgâha gidip boş yiyecek kutularını toplamaya başladı. Evyenin altında bir kâğıt havlu rulosu buldu ve sessizce hareket ederek tezgâhları silip bulaşık makinesini doldurdu. Evin bir yerlerinden kısık televizyon sesi geliyordu.

Yiyecek kutularını bir çöp poşetine doldurup aldıktan sonra Doktor Banerjee'nin bir zamanlar ailesiyle paylaştığı gece lambasını, güzel mobilyaları, parlak renkli goblenleri ve şık vazoları geçerek karanlığa adım attı.

Elveda Nisha, dedim ben de ikizimin vedasına eşlik ederek. *Söz veriyorum, bunu bize her kim yaptıysa bedelini ödeyecek.*

5

ALDATAN KALP

Ertesi gün okulun son zili çalınca Emma dolabındaki kitaplarını almaya gitti. Henüz tenis takımıyla yüzleşmeye hazır hissetmiyordu. Çünkü duygusal bir sınav olacaktı onun için. Emma gözyaşının akmasını engellemek için gözünü kırpıştırıp Sutton'ın dolabındaki minik aynaya baktı. *Topla kendini,* diye emir verdi kendine, dolabın kapağını sertçe kapatırken. Sonra kafasını kaldırdı.

Thayer Vega karşısındaydı, onunla konuşmak için bekliyordu.

Onu görünce ölü kalbim bir takla attı. Gri tişörtü kaslı omuzlarında gerilmişti. Koyu renkli saçları bir gözünün üstüne düşmüştü ve sırt çantası gevşekçe omzundaydı. Thayer, hayatımda âşık olduğum tek erkekti, beni gerçekten tanıyan tek kişiydi.

"Selam," dedi Emma, kitaplarını göğsüne bastırıp ona titrek bir tebessüm atarak.

Geçen ay Thayer'la temkinli de olsa bir arkadaşlık kurmaya başlamışlardı. Çocuk iyi bir dinleyiciydi ve Becky yine ortaya çıktığında bunu kolayca anlatabildiği az sayıdaki insandan biriydi. Emma, Sutton'la Thayer'ın ilişkisini geride bırakıp onunla gerçekten arkadaş olabileceklerini düşünmeye başlamıştı; ta ki Thayer, iki hafta önce Charlotte'un partisinde onu öpene dek. Emma geri çekilmişti ama çocuk bir şeylerin yanlış olduğunu anlamıştı. Bundan iki gün sonra onunla yüzleşmiş, onda tuhaf bir şeyler hissettiğini söylemişti. Emma suçlamaları kabul etmese de çocuğun hâlâ şüphelendiğini biliyordu.

Bayan Mercer'ın, Becky'nin diğer kızıyla ilgili haberleri gizli tutmaları konusundaki ricasını hatırlayınca içine büyük bir rahatlık doldu. Eğer Thayer, Sutton'ın kayıp bir ikizi olduğunu öğrenirse büyük ihtimalle kısa süre içinde onun kim olduğunu anlardı.

"Selam," dedi Thayer, sırt çantasını düzeltirken. "Korta mı gidiyorsun?"

"Acelem yok," dedi Emma kederle. "İkinci bir cenaze töreni gibi olacak."

"Anlıyorum." Çocuk bir süre onun yüzünü inceledi. "Nasılsın?"

"Ben mi? İyiyim." Emma'nın kendi sesi kulağına aşırı tiz, gergin ve kaygılı gelmişti. Thayer ona öylece baktı.

"Haydi gel, soyunma odasına kadar birlikte gidelim," dedi sonra.

"Şükran Günü'nüz güzel geçti mi?" diye sordu Emma, koridorda ilerlerlerken muhabbet açma amacıyla.

Thayer acı bir kahkaha attı. "Her zamanki gibi. Annem hindiyi yaktı. Babam da ona şarap kadehini fırlattı. Mads'le ikimiz evden kaçıp Burger King'e gittik."

Emma ona anlayışla baktı. Thayer'ın ailesini tanımlayan en iyimser ifade dengesiz, en kötümser ifadeyse şiddet dolu olurdu. "Çok üzüldüm, Thayer. Korkunç bir şey bu."

Çocuk omuz silkti. "Vega Ailesi'nden beklenen de bu. Hiçbirimiz ailecek zaman geçirecek havada değildik zaten."

Emma kafa salladı. "Aynen. Annemle babam hindili akşam yemeği pişirdiler. Malzemeleri önceden aldıkları için israf olmasını istemediler. Ama bence hepsini dondurucuya koysalar daha iyiydi. Kimsenin iştahı yoktu. Drake hariç," dedi, tezgâhın yanından geçerken tatlı patateslerin kokusunu içine çeken köpeği hatırlayınca gülümseyerek.

Koridorlar, *Cadı Kazanı* oyunu için siyah cüppeler giymiş tiyatro kulübü öğrencileri hariç çoğunlukla boştu. Tubasını yüklenmiş sivilceli bir çocuk koşarak müzik kanadından çıktı ve futbol sahasına açılan kapılardan çıktı.

Küçük bir avludan geçerlerken Emma köşedeki bankta birinin güldüğünü duydu. Garrett'tı bu; gözlerini ona dikmişti. Yalnız başına oturmuş, spor çantasını yere bırakmıştı. Bakışları sert ve öfkeliydi, dudakları da alaycı bir sırıtışla kıvrılmıştı.

"Landry sizi böyle kanka olmuş gezerken görmesin," dedi pis pis gülerek. "Gerçi onun senin kıçını yine tekmelemesini izlemek isterdim, Vega. Aslında bunu yıllar önce ben yapmalıydım."

"Kendi işine bak sen," dedi Thayer sertçe. Bacaklarını genişçe açıp kollarını göğsünde kavuşturarak durdu. Emma onun yanında gerilmişti.

"Kiminle takıldığım seni ilgilendirmez Garrett," dedi Emma öfkeyle. Laurel'ın dedikleri aklına gelmişti. Garrett, tahmin ettiğinden daha kontrolcü çıkmıştı. Belki de Sutton'ı kontrol edememiş, bu yüzden de çıldırmıştı.

Garrett ona soğuk gözlerle uzun uzun bakarken gülümsemesi de yavaşça genişledi. "Beş para etmezsin, biliyor musun? Kendi yalanlarına bile inanıyorsun."

Emma keskin bir nefes aldı. Önceden olsa bu sözle Sutton'ın sadakatsizliğini kastettiğini zannederdi. Ama belki de *Emma'nın*, Sutton olduğu hakkındaki yalanlarını kastediyordu.

Thayer bir an için ellerini yumruk yaptı, sonra açıp kafasını iki yana salladı. "Adamım, artık bitti. Senin için bile acınası bir durum bu. Hadi gel, Sutton." Elini nazikçe Emma'nın sırtına koyup onu spor kanadına doğru yönlendirdi.

Yürürlerken Emma gözucuyla ona baktığında Thayer'ın yüzünün karardığını, alnının düşünceyle kırıştığını gördü.

Dudağını ısırıp derin bir nefes aldı. "Garrett'ın bizi bildiğini biliyorsun, değil mi?"

Thayer kafa salladı. "Hissetmiştim. Döndüğümden beri bana tuhaf şeyler söyleyip duruyor."

"Tuhaf şeyler mi?"

"Maço zırvalıkları işte. Arkanı kolla falan diyor." Thayer omuz silkti. "İlk başlarda önem vermedim. Onunla şimdiye kadar da arkadaş değildik zaten. Ama birkaç hafta önce bir partide sarhoş olup beni köşeye sıkıştırdı. Bayağı agresifti."

Birden boğazı kuruyan Emma, durup elini onun koluna koydu. Thayer onun eline uzunca bir süre baktıktan sonra kafasını kaldırıp gözlerine baktı. "Thayer, o gece Sabino'da araba camında gördüğün yüz hakkında bir şey hatırlıyor musun?" diye fısıldadı. "Sence o kişi Garrett olabilir mi?"

"Garrett mı?" Çocuk şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bilmem. Pek bir şey göremedim aslında, etraf çok karanlıktı." Kaşlarını çattı. "O olduğunu düşünmene neden olan bir şey mi var?"

"Hayır, ikimize duyduğu öfkesinden başka bir sebep yok sanırım." Emma içini çekti. "Şu anda hayatımda mantıklı olmayan pek çok şey var. Keşke sorularıma cevap bulabilsem."

Soyunma odalarına giden spor kanadı lobisinde durdular. Bilet gişesinin hemen yanındaki bir mantar panoya Nisha'nın siyah kadife çerçeveye konmuş bir portresi asılmıştı. Fotoğrafta giydiği kobalt mavisi elbise, koyu tenine zıt olarak parlıyordu. Objektife oldukça ciddi bakmıştı; öğrencisi olmayı hayal ettiği Ivy League'e* yaraşır zarafette görünmeye çalıştığı belliydi. Ama fotoğrafçı her nasılsa dudaklarında minik bir gülümseme yakalamayı başarmıştı. İnsanlar fotoğrafın etrafına notlar, kartlar, şiirler, şarkı sözleri ve Nisha'nın, fazla süslü olduğu için dalga geçeceği pembe simli bir kalemle mesajlar yazılmıştı.

"Çok berbat bir durum bu," diye fısıldadı Emma. Thayer kafa salladı; fotoğrafa bakarken onun da dudakları hüzünle kıvrılmıştı. Emma içini çekti. "Ben artık gidip üstümü değiştirsem iyi olur. Bana... eşlik ettiğin için teşekkürler."

* Amerika'nın en prestijli sekiz üniversitesinin oluşturduğu birlik. (ç.n.)

Thayer tekrar ona bakmak için döndü. Gözleri, yüzünde bir şey arıyormuş ama ne olduğunu bilmiyormuş gibi dikkatli ve yoğundu. Emma birden onun bakışlarından korkarak önünden çekildi.

"Çok tuhaf," dedi çocuk kısık sesle. "Sende bir şey değişmiş gerçekten. Bazen ben yokken tamamen farklı birine dönüşmüşsün gibi geliyor."

"Belki de büyümüşümdür," diye cevap verdi Emma, kalbi sıkışırken. "Ya da belki de sen büyümüşsündür ve beni artık farklı görüyorsundur."

Thayer kafasını iki yana salladı. "Bilemiyorum Sutton. Ama senin için hissettiklerimi hiçbir şeyin değiştiremeyeceğinden eminim."

İçimin rahatladığını hissettim. Delicesine âşık olduğum çocuk hâlâ beni seviyordu. Ama aynı zamanda derin bir hüzün de duyuyordum. Thayer paylaştığımız anıları hatırlayabiliyordu ama benim kafamda sadece oradan buradan birkaç görüntü vardı. Hatıralarım geri gelecek miydi acaba?

Emma tuhaf şekilde nefessiz kalmıştı. Thayer'ın yaralı ve şaşkın ifadesine bir kez bakıp kafasını hemen başka tarafa çevirdi. "Gitmem lazım."

"Tamam." Ellerini ceplerine soktu. "Görüşürüz Sutton." Cam kapıya gidip Emma'dan uzaklaştı.

Thayer'ın gidişini ikizimle birlikte izlerken ona seslenip durdurmak, bir şekilde hâlâ burada olduğumu, hâlâ ona âşık olduğumu bilmesini sağlamak istedim. Ama o bir kez bile arkasına bakmadı.

6

KANYONUN SIRLARI

Emma çarşamba sabahı seramik sınıfında oturmuş, yamuk bir sürahiye sap eklemekle uğraşırken arka plandaki çömlekçi çarklarının uğultusu bir dinginlik sağlıyordu. Sınıfın arka tarafındaki varilden aldığı çamura parmaklarını daldırıp dikkatlice projesine sürdü. Madeline tiksintiyle burnunu kıvırdı.

"Kotuna bir şeyler bulaşmış," dedi, Emma'nın bacağındaki lekeyi işaret ederek.

"Iyy, umarım makinede çıkar," diye homurdandı Emma, şu anda Sutton'ın kot pantolonunun temizliğinden daha büyük sorunları olsa da.

"Laurel nerelerde?" diye sordu Madeline, etrafına bakınarak.

"Dersi asmaya karar verdi herhalde." Emma omuz silkti. Laurel, diğer Yalan Oyunu kızları olmadan dersi asmazdı ama son zamanlarda pek çok tuhaf şey yaşanıyordu zaten.

"Keşke ben de onunla gitseydim." Yaptığı fincan yine devrilince Mads içini çekti. "Buna daha fazla katlanamayacağım."

Charlotte kâsesini bırakıp Madeline'ın sırtına hafifçe vurdu.

"Size bir şey söyleyeyim de heyecanlanın," dedi gülümseyerek. "Annem, Noel için Barbados'a gitmemizde karar kıldı. Tabii ki babam da gelecek. Annemin onun telefonunda müstehcen bir mesaj bulduğu günden beri pek iyi davranıyor. Her neyse, arkadaşlarım yanımda olmadan gitmeyi reddettim. Yani valizlerinizi hazırlayın sürtükler. Çünkü Rihanna'nın ve romların diyarına gidiyoruz."

Madeline'ın ağzı bir karış açık kalmıştı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Ben hiç tatiller hakkında şaka yaptım mı?" Charlotte göz kırptı. "Birkaç hafta sonra plajda uzanmış, hindistancevizi sularımızı yudumlarken sörf yapan oğlanları izliyor olacağız."

"Aman Tanrım." Madeline karakterine hiç uymayan bir çığlık attı. Gözleri parlıyordu. "*Kesinlikle* geliyorum."

Charlotte beklentiyle Emma'ya baktı. "Sutton? Sen?"

Emma onun davetini idrak bile edememişti. Hayatında gittiği tek "plaj", Vegas'ın dış kesimlerindeki su parkında bulunan sahte plajdı. Orada da çığlık atan çocuklar ve muhtemelen sidikle dolu tembel bir nehir vardı. Beyaz kumlarla kaplı plajların ve parlak mavi suların görüntüsü anında gözünde canlanmıştı. Ama tereddütlüydü. "Annemle babama sormam lazım," dedi.

Bu Charlotte için yeterli bir onaydı. "Aman, sen onları ikna edersin. Her zamanki gibi." Heyecanla gülüp ailesinin kiraladığı özel evi, her öğleden sonra piña colada servis eden plaj barlarını ve kılık değiştirerek gezen ünlüleri anlatmaya başladı. "Rob Pattinson kesin olacaktır. O her zaman orada," diyordu Char. Ama Emma onu dinlemiyordu.

Aslında tatili Mercer'larla geçirmeyi istiyordu. Daha önce Noel'i doğru düzgün tatmamıştı hiç. Koruyucu ailelerinden birkaçı bayramı kutlamayı denemişlerdi ama Emma'ya hiçbir zaman kabul gördüğünü hissettirmemişlerdi. Genelde bu bayramlarda hayır kurumlarından gelen hediyeler –iyi niyetli bağışçılardan üç yıl arka arkaya, ucuz masa üzeri yazı takımı gelmişti– ve belki de hindili akşam yemeği olurdu.

Emma, Mercer'larla Noel'in farklı olacağından emindi. Hediye falan umurunda değildi ama oturma odasını süslerle parıl parıl görmeyi ve ağaç kokusunu içine çekmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Laurel'ın kısa kuyruklu piyanoda Noel ezgileri çaldığını, Bay Mercer'ın detone sesiyle şarkı söylediğini, Bayan Mercer'ın ise çirkin bir Noel kazağıyla Noel Baba şapkası takarak şekerli kurabiye pişirdiğini hayal etti. Çoraplarını şömineye asıp, Arizona havası pek de soğuk olmasa da ateşin karşısında şeker ve sütten yapılan içkilerini yudumlarlardı belki. Bunların banal şeyler olduğunu biliyordu ama umursamıyordu. Hayatında banal bir Noel bile geçirmemişti ki.

Ayrıca Ethan da buradaydı, Barbados'ta değil. Emma hep, ökse otunun altında öpeceği bir sevgilisi olsun istemişti.

O sırada sınıfın kapısı hızla açılıp arkasındaki kitaplığa çarptı. Charlotte'un kâsesi elinden kayıp yerde parçalara ay-

rıldı. Okulun ön büro müdiresi olan iyi kalpli Peggy eşikte duruyordu. Normalde düzgün olan gri saçları şimdi topuzundan çıkmıştı. Telaşla etrafına bakınan kadın, Bayan Gilliam'ı görünce hızla yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı. Bayan Gilliam'ın baykuş gözleri Emma'yı buldu.

"Sutton, ofisten bekleniyorsun." Bayan Gilliam sakin olmaya çalışıyordu ama rengi atmıştı. Elini Emma'ya doğru uzatırken bileklikleri şıkırdadı. "Ben masanı temizlerim, merak etme. Git hadi."

Emma'nın kalbi dehşetle doldu. "Ne oluyor?" diye sormayı başardı, boğazına bir yumru otururken.

Bu sefer Peggy alçak sesle konuştu. "Annenle baban geldiler. Bir şey olmuş."

Laurel, diye düşündük Emma'yla aynı anda. Laurel'a bir şey olmuştu. Bu yüzden derse girmemişti.

Emma daha fark etmeden ayağa fırlamış ve kapıdan çıkıp koridorda koşmaya başlamıştı. "Koşmayın, yürüyün Bayan Mercer," diye seslendi Peggy arkasından ama Emma şimşek hızıyla ilerleyip UYUŞTURUCUYA HAYIR DE! ve WILDCATS İHTİŞAMI yazan posterlerin önünden geçti. Ayakkabıları linolyum zeminde tehlikeli bir şekilde kayıyordu. Köşeyi dönünce kalçasıyla bir geri dönüşüm kutusuna çarpıp yere devirse de durmadı.

Tam ön büroya giden köşeyi dönecekti ki birisine çarptı. Taze biçilmiş çimen, naneli sakız ve hastane kokularının birleşiminden oluşan kokusu tanıdık olan biriydi bu. Bay Mercer.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı adam, gözlerini hızla yüzünde dolaştırarak. Sonra onu çekip sıkıca kucakladı. "İyisin."

Bay Mercer'ın üzerinde hâlâ doktor önlüğü ve hastane kimlik kartı vardı, yani işten direkt buraya gelmişti. Emma bir süre onun kollarında gergince durdu; kalbi hâlâ gümbürdüyordu. Katil bu sefer nasıl saldırmıştı? Laurel'ın ölümü de Nisha'nınki gibi intihara mı benziyordu?

Sonra Bay Mercer'ın arkasından titrek bir ses yükseldi. "Sutton, ne oluyor?"

Emma geri çekilip adamın omzunun üstünden baktığında gözleri ağlamaktan şişmiş Bayan Mercer duruyordu. Onun yanında da Laurel vardı.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Emma, kıza koşup onu sıkıca kucaklayarak.

İlk defa, Emma'nın duygularını fazla fazla gösterme eğilimi için minnettardım. Laurel'a ikimiz için de sarılmalıydı çünkü.

"Şey, ben de seni gördüğüme sevindim," diye takılmaya çalıştı Laurel ama sarsıldığı belliydi. Geriye doğru bir adım atıp bir tutam saçını gergince parmağında döndürmeye başladı.

Emma'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Ben sandım ki... Endişelendim... Derse girmemiştin..." Sonra kafasını kaldırıp Bay Mercer'a bakarak kaşlarını çattı. "Ne oluyor baba?"

"Hadi dışarı çıkalım," dedi yumuşak bir sesle, Emma'yı dirseğinden tutup dışarı yönlendirirken. Laurel ile Bayan Mercer da peşlerinden gittiler.

Öğrenci otoparkına çıktılar. Binayla kaldırımın arasında geniş bir çimenlik vardı ve yıllar önce üzerine grafitiler çizilmiş piknik masası, engelli park yeri tabelasına zincirlenmişti.

Sutton'ın kıymetli Volvo'su birkaç metre ötede gün ışığıyla parlıyordu. Bay Mercer hepsini nazikçe masaya götürüp oturmalarını işaret etti.

Büyükbabası yavaşça yanına otururken Emma'nın içindeki dehşet daha da büyümüştü. Adam derin bir nefes aldı, ardından sonunda Emma'nın gözlerine baktı. Onun gözlerinde gördükleri Emma'nın nefesini kesmişti. Ne diyeceğini daha duymadan biliyordu.

"Polis, Sabino Kanyonu'nda bir ceset bulmuş," dedi adam. "Kız kardeşin olduğunu düşünüyorlar."

Emma bacaklarının yanındaki ellerini sıktı. Bir panik hissi göğsünü kemirmeye başlamıştı. Saniyeler geçtikçe bu his arttı ve dayanılamayacak raddeye geldi. Emma ağzını açıp acı dolu bir hıçkırığı serbest bıraktı.

O sırada gözlerimin önündeki güneşli öğleden sonra, bir aynanın kırılması gibi binlerce parçaya ayrıldı. Ailem ve kardeşlerim kayboldular. Ve birden kendimi kanyonda, hayattaki son gecemde buldum.

1

KARANLIKTA BİR EL

Becky'nin ayak sesleri kadifemsi karanlıkta kaybolduktan sonra kanyonda, ağaçların arasında yankılanan rüzgârın sesinden başka ses kalmıyor. Bu geç saatlerde cırcır böcekleri bile ötmeyi kesmiş. Ay bir hayalet gibi bulutların arasında parlıyor ve açıklığa tuhaf, grotesk gölgeler düşürüyor. Tucson ışıkları ayaklarımın altında. Hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar yalnız hissediyorum.

Rüzgâr nemli yanaklarıma çarparken, küçükken yaptığım gibi yüzümü ellerimle kapatıp kendimi dünyadan saklamaya çalışıyorum. Gözlerim bu gece maruz kaldıkları karanlık ve onca gözyaşından sonra yanıyor. Avuçlarımın baskısı ve etrafı görememek beni rahatlatıyor ama zihnimde belirip duran anıları uzaklaştıramıyor. Onu görmek için sabırsızlıkla beklediğim günlerin ardından Thayer'la kavga etmemiz,

benim arabamı kullanan biri ona çarptığında bacağından yükselen korkunç kırılma sesi, babamın gelip aslında onun torunu olduğumu ve biyolojik annemin, Becky adındaki kızı olduğunu söylemesi, ardından da hüzünlü, acı dolu annem Becky'nin ortaya çıkıp başka bir şehirde bir ikizim olduğunu anlatması...

Eskiden sürekli gördüğüm bir rüyada aynadaki yansımamın çıkıp benimle oynamasını düşünüyorum. Bu rüyadan her uyandığımda içim huzur dolu olurdu ama her nasılsa bir yandan da hüzünlü hissederdim. Yansımam olan, bana benzeyen kızdan hiç ayrılmak istemezdim. Bir yanım hep biliyordu, bunu şimdi anlıyorum. Bir yanım hep onu özlemişti.

İçim öfkeyle doluyor o anda. Eğilip bir avuç dolusu taş alarak kanyonun diğer tarafına fırlatıyorum. Omuz kaslarım bu hareketle gerilip yanıyor. Becky'ye kızgınım. Büyükannemle büyükbabama kızgınım. Onlar kendi sorunlarını çözemediler diye ben ikizimden ayrı yaşamak zorunda kaldım. Beni anlayabilecek, yalnızlığımı unutturabilecek tek kişiden uzaklaştırıldım. Bu canımı acıtıyor. Annemin beni neden terk ettiğini, ebeveynlerimin neden Laurel'ı daha çok sevdiklerini merak ederek geçirdiğim yıllardan daha çok hem de. Canım yanıyor çünkü bu kayıp parça olmadan asla tamamlanmış hissedemeyeceğim.

"Benciller!" diye haykırıyorum, bir taşı daha fırlatırken. "Hepiniz... çok... bencilsiniz!" Sesim kanında yankılanıp daha alçak bir tonda bana ulaşıyor. Sonra ellerim bomboş kalıyor. Parmaklarımı sıkarak soluk soluğa bir süre orada duruyorum. Yerden birkaç taş daha alıp geceye fırlatmaya devam edebilirim.

Ama sonra birden Becky'nin gözyaşlarıyla ıslanmış incecik yüzünü hatırlıyorum; bana olan benzerliği yadsınamazdı. Büyükbabama bağırdığımda yüzünde beliren acı dolu ifadeyi düşünüyorum sonra. Ve öfke, bulaşık süngerinden sıkılan su gibi içimden akıp gidiyor.

Onları hemen affetmem mümkün değil. Ama belki de hataları için kendi kendilerine ceza vermişlerdir. Hepsinin de benim istemeyeceğim kadar acı çektikleri belli.

O sırada çalıların arasından bir çatırtı sesi geliyor. Kalbim gümbürdemeye başlarken durup dinliyorum ama etraf yine sessizleşiyor. Muhtemelen yabani bir yaratığın sesiydi duyduğum. Sırtımı şehir manzarasına vererek bitkin halde tekrar banka oturuyorum. Otoparka gidip oradan da caddenin karşısındaki Nisha'nın evine geçmeli ve birinden beni eve götürmesini istemeliyim aslında. Ama şu anda arkadaşlarımı görmek istemiyorum. Zaten hepsi ufacık bir zayıflık belirtisi göstermemi bekliyorlar. Bu kırılgan halimi görmesine izin verebileceğim tek kişi Thayer.

Telefonumu çıkarıp Thayer'ın numarasını buluyorum; burada telefon çekmiyor ama sadece fotoğrafına bakmak istiyorum. Wassom Tepesi'ni izlerken çekilmiş bu fotoğrafı favorim. Thayer normalde objektife sırıtarak bakar. İmzası olan o ukala sırıtışını sevsem de bu habersiz fotoğrafını o fark etmeden çekmeyi başarmıştım o gün. Bu düşünceli, ciddi yüzünü sadece benimle birlikteyken gösteriyor.

İçimi çekerek fotoğrafa bakarken ağlamamaya çalışıyorum. Thayer'a âşığım. Kavga etmediğimiz zamanlarda birlikte mükemmeliz. Birbirimizi güçlendiriyoruz. Bizi ayrı

tutan tek şey sakladığımız sırlar, söylediğimiz yalanlar. İlişkimizi gizli tutmak isteyen Thayer'dı. Ben de kabul ettim. Garrett'ı, Laurel'ı ve Madeline'ı üzmek istemedim.

Ama artık yalanlardan bıktım. Thayer'la gizli gizli çevirdiğimiz bu şeyler annemle babamın benden sakladığı sırlar kadar kötü. Hem başkalarını hem de birbirimizi incittik. Aşkımızın gerçekliğinden korkmuyor, kimin bildiğini umursamıyorum.

Serin gece havasını derin derin içime çekiyorum. Garrett'tan ayrılıp Thayer'la ilişkimi herkese duyuracağım. Garrett'ın kalbi kırılacak, biliyorum. Yüzü öfkeyle moraracak ve çirkin sözler sarf edecek. Ama erken olması daha iyi değil mi? Onunla birlikte olmaya devam edersem umut vermiş olacağım.

Telefonumdan gizli hesabımıza girip yeni e-posta sayfası açıyorum. Duygularım henüz tazeyken içimden geçenleri yazıya dökmek istiyorum. Sevgili Thayer, *diye başlıyorum.*

Sonra yazmaya devam ediyorum. Ona uzun zamandır içimde tuttuğum her şey anlatıyorum. İlişkimizi bir sonraki aşamaya taşımaya hazır olduğumu, onu sevdiğimi yazıyorum. Hepsi tek tek dökülüyor.

O sırada yine bir ses duyuyorum. Yine çalılıkların arasından yükselen bir hışırtı. Sinirlerim gerilirken duraksıyorum. Sanki bir hayvanın çıkaracağı sese benzemiyor bu.

Kanyonda benden başka biri var.

"Merhaba?" diye sesleniyorum. Belki de Becky, kardeşimi anlatmaya devam etmek için geri dönmüştür. Ya da babam beni almaya gelmiştir.

Ama kimse cevap vermiyor.

Nabzım yeniden hızlanıyor, kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyorum. E-posta taslağını kaydedip banktan kalkıyorum ama küçük açıklığı çevreleyen ağaçlarla kayaların ötesini göremiyorum.

Madeline gelmiş olabilir; belki de Thayer hastaneden ona telefon etmiş ve gelip beni almasını söylemiştir. Madeline da burada ağabeyiyle buluştuğum için beni cezalandırma düşüncesiyle önce biraz oyun oynamak istemiştir. Eğer öyleyse bunu hak ettiğimi söyleyebilirim.

"Kim var orada? Cevap verin," diye bağırırken sesim, hissettiğimden daha cesur çıkıyor. "Hadi ama, saat kaç oldu. Bu saçmalıklarla uğraşacak halim yok."

Sesin geldiği yöne doğru giderken korkmuş görünmemeye çalışıyorum. Ağaçların arasında biri video çekiyor olabilir. Yalan Oyunu söz konusu olunca tam bir moron gibi görünürken arkadaşların her an videonu çekebilir ya da ayağını kaydırabilir. Yaptıklarının bedelini ödemek için her an hazır olmak gerekir. Eskiden tüm bunlar eğlenceliydi. O adrenalini, kontrolümü kaybetme hissini çok severdim. Ama şaka içinde bir acil durum yaşandığı anda, ben her şeyi mahvettiğim anda her şey değişti.

Birkaç hafta önce tren yolundan geçerken arabam bozulmuş gibi davrandım. Güzel bir şakaydı aslında. Ama bu şaka esnasında affedilemez bir şey yaptım ve sadece gerçekten başımız beladayken söylememiz gereken "Yemin ediyorum yalan söylemiyorum" *cümlesini kullandım. O zaman harika bir fikir gibi gelmişti. Şakalarımız artık tahmin edilebilir ve*

heyecansızdı. Birbirimizin numaralarına o kadar alışmıştık ki artık bir kilometre öteden şakanın geldiğini anlayıp tadını kaçırıyorduk. Oyunun heyecanını devam ettirmenin tek yolu güvenli kelimeleri gerekmedikçe kullanma yasağını delmekti.

Ama o günden sonra oyun fazla *heyecanlanmıştı. Arkadaşlarım bir hafta sonra beni kaçırıp, kardeşim bilincimi kaybedene dek madalyonumla boğazımı sıkarken videoya aldılar. Sonrasında boğazımdaki çürük uzun süre gitmeyince kapatmak için bir haftada üç şişe kapatıcı bitirdim. Bir akşam Cafe Poca Cosa'da oturmak için sıra beklerken Garrett bereyi fark edip çıldırdı ve ne olduğunu sordu ama ben cevap vermedim. Yalan Oyunu'nda yaşanan Yalan Oyunu'nda kalırdı.*

O geceden önce kızlarla birbirimize fiziksel bir zarar vermemiştik. Ama sonrasında risk arttı ve oyun beklediğim gibi eğlenceli olmadı. O zamandan beri tetikteyim ve her an her şeyin olmasını bekliyorum. Ve artık geri dönüş yok. Bir kuralı çiğneyince bir daha düzeltemiyorsun.

"Mads? Char?" Ağaçlara doğru bir adım daha atıp karanlıkta gözlerimi kısıyorum. Ağzım kupkuru. Arabamı çalıp Thayer'a çarpan yabancıyı düşünüyorum. O kişi her kimse hâlâ gölgelerin arasında saklanıyor olabilir. Birkaç metre ötede bir baykuş kısık sesle ötünce olduğum yerde sıçrıyorum.

"Kızlar?" Sesim fazla tiz çıkıyor. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Her neyse sürtükler. Bu bayat takipçi rolünüz kimseyi kandırmıyor." Banka dönüp titreyen ellerle çantamı omzuma asarak patikada ilerlemeye başlıyorum.

Kimseye, en iyi arkadaşlarıma bile güvenememek yorucu olmaya başladı. Belki de artık Yalan Oyunu'nu sona erdir-

menin vakti gelmiştir. Kızların bu fikre gösterecekleri tepkiyi hayal etmeye çalışıyorum. Charlotte kesin alfalık yapıp sadece benim oyunum olmadığını söyler. Madeline güzel sözlerle yapmamam için ikna etmeye çalışır. Laurel karamsarlaşır ve kendisi gruba dâhil olmak için o kadar çabaladıktan sonra onu incitmek için oyunu bitirdiğimden emin olduğunu iddia eder. Ama özellikle bu gece başıma gelen onca şeyden sonra kendi arkadaşlarımın bir iş peşinde olduğunu düşünmek beni cidden korkutuyor. Arkadaşlık dediğin böyle olmamalı.

Otoparka giden dimdik patika çalılar ve taşlarla kaplı. Yavaşça bayır aşağı inerken dengemi sağlamaya çalışıyorum. Ay, bir bulut kümesinin ardına saklanınca karanlıkta yolumu elimle bulmak zorunda kalıyorum. O anda omzumda birisinin elini hissediyorum.

"Sutton," diye hırlıyor arkamdan sert ve öfkeli bir ses. Ağzındaki viski ve naneli şeker kokusu karışıp iğrenç bir şey oluşturmuş.

Bu sesi tanıyorum. Kim olduğunu fark ettiğim andaysa başımın nasıl bir belada olduğunu anlıyorum.

Arkamdaki kişi Garrett.

8

BİR OYUN DÖNÜYOR

Emma'nın ciğerleri sanki içlerindeki tüm oksijen çekişmiş gibi büzüşmüştü adeta. Nefesi acı verici şekilde göğsünde donmuştu. "Kız... kardeşim mi?"

Masanın karşısındaki Bayan Mercer hıçkırığını bastırmaya çalışırken Laurel onu rahatlatmak için kolunu omzuna sardı. Emma, Bay Mercer'a bakmak için dönünce adamın doktor önlüğünün dirseklerindeki çamuru ve ayakkabı bağcıklarına takılan çalı parçalarını fark etti.

"Üzgünüm Sutton," diye mırıldandı adam. "Evet, Emma'ydı. Cesedi ben teşhis ettim."

Ceset. Birisi sonunda cesedimi bulmuştu. Bunca zaman sonra neredeyse gerçekmiş gibi gelmiyordu.

Emma'nın nefesi sık sık kesilmeye başlamıştı. Öyle ki tamamen soluksuz kalmasına ramak kaldığını hissediyordu.

Dünya gözlerinin önünden kayıp kayıp geri geliyordu. Sutton'ın öldüğünü başından beri biliyordu, evet. Ama nedense duymak daha *gerçek* gelmesine neden olmuştu.

"Aslında," diye devam etti Bay Mercer dalgın gözlerle. "Teşhis edilecek pek bir şey yoktu. Cesedi... iyi durumda değildi. Ama çantasında ehliyetini bulmuşlar." Sesi çatladı. "Fotoğrafı... Tanrım, Sutton. *Tıpkı* sana benziyordu."

Emma'nın midesi düğümlendi. Ehliyeti mi? Kendi ehliyeti mi bulunmuştu? Cüzdanı ve silindir valizi, Tucson'a ilk geldiği akşam çalınmıştı. Eğer polis ehliyeti cesedin yanında bulduysa bu iki anlama gelebilirdi: Birincisi, onun da şüphelendiği gibi eşyalarını çalan katildi.

İkincisi, katil bu kanıtları yerleştirmek için suç mahalline geri dönmüştü.

"*Garrett* geri döndü," diye düzelttim kardeşimi sessizce. O eli hâlâ omzumda hissedebiliyor, sesini kucağımda duyabiliyordum. Sanki kanyondaki o gecenin üzerinden hiç zaman geçmemişti. Garrett. Artık her şey çok açıktı. Çocuk kıskançtı. Şiddet eğilimliydi. Peki ben tüm bunları bilmeme rağmen neden onunla olmaya devam etmiştim? Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

"Polis ilk önce cesedin *sana* ait olduğunu düşünmüş. Sahte kimliğin var zannetmişler," dedi Bayan Mercer yumuşak bir sesle. Hırkasının düğmelerini yanlış iliklemişti ve ağzından çıkan kelimeleri durdurmak istiyormuş gibi elini sürekli dudaklarına götürüyordu. "Ama tabii ki sen kayıp değildin ve kanyondaki o ceset... en az birkaç aylıktı. Bizi çağırdıklarında ona Becky'nin durumunu açıkladık ve Emma'yı daha yeni öğrendiğimizi söyledik."

Emma elleriyle yüzünü kapattı. Kalbi o kadar şiddetli gümbürdüyordu ki bir süre başka hiçbir şey duyamadı. Sutton'ın cesedini düşünmemeye çalışıyordu. Tıpkı ona benzeyen ama... çürümüş olan bir kızdı kardeşi şimdi. Ama gerçek olduğunu öğrenince gözünde canlanan şeyleri silmek hiç de kolay olmuyordu. "Onu kim bulmuş?" diye fısıldadı ellerinin arasından.

"Bir genç," dedi Bay Mercer. "Üniversitede birinci sınıfmış. Ana patikalarda yürüyüş yaparken onu vadinin dibinde bulmuş. Üstü yapraklarla kaplı olduğu için patikadan görünmüyormuş. Genç onun... onun ayağını görmüş."

Zihnimi zorlayıp kanyonda buldukları şeyle bağlantı kurmaya çalıştım. Emma cesedi hayal etmek istemese de ben kendime engel olamıyordum. Şu anda bir iskelet miydim? Boş göz çukurlarını gökyüzüne mi bakıyordu? Tuhaf bir kopukluk hissediyordum. İçinde on sekiz yıl yaşamış olsam da o beden artık bana ait değildi.

Emma ellerini yüzünden çekti. Sonra derin bir nefes alarak ciğerlerini iyice doldurdu. Dünya birden gerçekdışı bir parlaklıkla dolmuş gibiydi. Gökyüzü, ağaçlar ve dağların renkleri yoğunlaştırılmıştı sanki. Dudakları yüzünün ortasında minik bir düğme gibi görünen Laurel karşısından ona bakıyordu. Bayan Mercer'ın gözleri şefkatle nemlenmişti. Yanındaki Bay Mercer, eliyle sırtını sıvazladı.

Henüz hiç kimse o cesedin Emma'ya ait olmadığından şüpheleniyor gibi değildi. En azından o konuda rahattı.

"Nasıl ölmüş?" Emma'nın sesi fısıltı gibiydi.

Bay Mercer tereddüt ederek karısına baktı. Yüzünden okunması zor bir ifade geçti.

"Otopsi yapılana kadar kesin olmayacak," dedi. "Ama uçurumdan aşağı yuvarlanmış gibi. Kemiklerinin çoğu kırılmış."

Tabii. Katil, Sutton'ın ölümüne de kaza ya da Nisha'nınki gibi intihar süsü vermişti. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın Sutton Mercer –ya da şimdi bilindiği gibi Emma Paxton– kazayla ölüme yuvarlanmıştı.

Öldürüldüğüme dair kanıt bulunacak mıydı merak ediyordum. Hafızamda geriye gitmeye, anının gerisinin gelmesi için bir şeyleri tetikler diye Garrett'ın elini omzumda hissettiğim ana dönmeye çalıştım. Nasıl yaptığını bilmek istiyordum. Ama bu, bölünen bir rüyayı geri getirmek için uykuya dönmeye çalışmak gibi bir şeydi. Yapamıyordum.

"Cesedi teşhis etmek için gittiğimde sorduğum sorulara cevap vermediler," diye devam etti Bay Mercer. "Soruşturmanın 'devam ettiğini' söylediler. Yani adli tabibin raporunu beklememiz gerekiyor." Ellerini yüzüne götürüp hızlıca gözlerini ovuşturdu. Gördüklerinin anısını silmeye çalışıyormuş gibiydi. "Onu ilk gördüğüm anda sen zannettim. Beynim sen olamayacağını söylüyordu, çok uzun zamandır ölü olduğu belliydi ve ben seni daha bu sabah görmüştüm ama neredeyse sen olduğundan emindim. Daha önce senin giydiğini gördüğüme yemin edebileceğim pembe bir kazak vardı üzerinde. Hayatımda hiç o kadar korkmamıştım." Ona sıkıca sarıldı. "Ama sen iyisin. Tanrı'ya şükür iyisin."

Tekrar ağlamaya başlayan Bayan Mercer'ın da omuzları sarsılıyordu. Laurel çantasının içini karıştırarak küçük bir paket kâğıt mendili annesine verdi. Emma, büyükannesinin

bu hali karşısında kendi dudaklarının da titremeye başladığını hissetti. Hıçkırmamak için eliyle ağzını kapattı.

"Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum," diyerek ağlıyordu Bayan Mercer. "Bizim bebeğimiz olmadığı için çok rahatladım. Buna şükrediyorum. Ama Emma... Emma da bizim kızımızdı. Onunla hiç tanışmadık ve şimdi hiç tanışamayacağız."

Bayan Mercer'la Laurel'ın birlikte ağladıklarını görmek bardağı taşıran son damla olmuştu. Bu oyunu daha fazla sürdüremezdi. Hiç adil değildi bu yaptığı. Mercer'lar, kanyonda bulunanın kendi bebekleri olduğunu bilmeliydi. Sutton'ın yasını tutmaya hakları vardı.

"Size bir şey söylemem lazım," derken sesi kendi kulaklarına ifadesiz ve uzak geldi.

"Hayır!" diye bağırdım, Emma'nın dikkatini çekmeye, sesimi bir kez olsun duyurmaya çalışarak. Düşüncesi için minnettardım ama şu anda gerçekleri açıklamanın bir faydası olmazdı. Cinayetimi parmaklıklar ardından nasıl çözecekti ki?

"Ben..." Emma konuşurken onların gözlerine bakamadığı için kafasını otoparka çevirdi. Güneş, arabaların ön camlarından yansıyordu. Oturduğu yerden Sutton'ın *vintage* Volvo'sunu görebiliyordu. İkizi bu aracı, Bay Mercer'ın yardımıyla yenilemişti.

"Ne oldu tatlım?" diye sordu Bayan Mercer nazikçe. Emma cevap vermedi. Bir şey görmüştü.

Volvo'nun sileceklerinin altına bir kâğıt sıkıştırılmıştı.

Emma'nın üzerine soğuk bir dinginlik çöktü. Kalkıp robot gibi yürümeye başladı. Arabaya gidip sileceğin altından

dikkatlice kâğıdı alırken zihni ürkütücü derecede sakindi. Notu elinde tutarak bir süre öylece dikilirken Mercer'ların gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Notu kimin bıraktığını içine bakmadan da biliyordu ama eğer açmazsa, o tanıdık, kalın yazıyı görmezse bu kâğıdın herhangi bir şey olduğuna kendini inandırmaya çalışabilirdi. Bir park cezası, parti broşürü, aşk notu olabilirdi belki de. Gerçekte olduğundan çok farklı bir şey olabilirdi.

Ama notu açmalıydı. Çünkü onu oraya bırakan kişi muhtemelen hâlâ izlemedeydi.

Kâğıdı açtı. Önceki notlarla aynı çizgili defter kâğıdına yazılmıştı. El yazısı kazık gibiydi. Harfler öyle bastırılarak yazılmıştı ki kâğıtta birkaç yer yırtılacak gibi olmuştu.

Sutton dediğimi yapmadı ve bedelini ödedi. Sen de aynı hatayı yapma. Oyuna devam et yoksa Nisha senin için ölen tek kişi olmaz.

Emma kafasını hızla kaldırdı ve telaşla etrafına bakınarak notu kimin bırakmış olabileceğini çözmeye çalıştı. Kâğıt ne zamandır oradaydı? Katil, cesedin bulunduğunu bu kadar çabuk nasıl öğrenmişti? Otopark gözlerinin önünde parıl parıl parlıyordu sanki. Birkaç metre ötede, pilot tipi güneş gözlüğü takmış iki kız, gümüş renkli bir Miata'dan indiler. Birinin elinde *frappucino* bardağı vardı. Sonra Emma bakışlarını okula doğru çevirdi ve kanının donduğunu hissetti.

Pencerelerden birinde bir çocuk oturmuş, dışarı bakıyordu. Önündeki sırada bir defter açıktı. Çocuğun dudakları

çirkin, bilmiş bir sırıtışla kıvrılırken gözleri kötücül bir ışıkla parladı. Emma'yı aç ve hevesli gözlerle izliyordu. Şimdi ne yapacağını görmeyi sabırsızlıkla bekliyormuş gibiydi.

Garrett'tı bu.

Emma gözlerini kaçırmayı reddetti. Damarları adrenalinle dolarken direkt olarak Garrett'ın gözlerine baktı. Ne kadar korktuğunu göstermemeye kararlıydı.

"Sutton?"

Çimenlikteki Bay Mercer emin olamayarak ona doğru birkaç adım atmıştı. Piknik masasındaki Bayan Mercer ile Laurel kocaman açılmış gözlerle onu izliyorlardı. Emma arabanın yan tarafına dayandı.

"O ne? İyi misin sen?" diye sordu Laurel kaşlarını çatarak. "Hayalet görmüş gibisin."

Keşke görebilseydi, diye düşündüm.

"Broşür. Araba yıkama reklamı," diye mırıldandı Emma kafasını iki yana sallayarak. "Kusura bakmayın. Ben... sanırım şoka girdim." Tekrar Garrett'a baktı. Çocuk defterine dönmüş, hızlıca bir şeyler yazıyordu. Sonra Emma'ya bakmadan defteri kaldırıp ne yazdığını görmesini sağladı.

SÜRTÜK.

Çizgili kâğıt, kalın harfler. Vahşice yazılmış yazı. Emma'nın dizleri titremeye başladı. Garrett dümdüz önüne bakmaya devam ederek defteri indirdi. Ona bir daha bakmadı, bakmasına da gerek yoktu zaten. Emma, görmesi gerekenleri görmüştü.

"Hadi sizi eve götüreyim," dedi Bay Mercer, onları SUV'sine doğru yönlendirirken. Okuldan uzaklaşırlarken

Emma pencereden baktı ama parlak öğleden sonra güneşi, Garrett'ı görmesini engelliyordu.

Görmeye gerek yoktu. Ben bile onu az önceki gibi gözümde kolayca canlandırabiliyordum. Garrett –tatlı, şefkatli, aşırı hevesli erkek arkadaşım Garrett– bilinmeyen bir yüze sahipti. Öfkeli bir yüz. Çabuk sinirlenen bir yüz. O gece kanyonda da şiddet eğilimli yüzünü göstermişti işte.

9

KÖTÜ POLİS, KÖTÜ POLİS

"Ben bakarım," diye seslendi Emma mutfağa doğru, Bay Mercer'ın antre masasına bıraktığı parayı alarak. Zil tekrar çaldı. Kimse akşam yemeği hazırlama havasında değildi, bu yüzden Flying Pie adlı bir restorandan gurme pizza sipariş etmişlerdi.

Emma o öğleden sonra not kâğıdını sürekli açıp katlamış, öfke dolu harflere bakarak pencereden onu izleyen Garrett'ın yüzündeki ifadeyi düşünmüştü. *Nisha senin için ölen tek kişi olmaz.* Sözcükleri tekrar tekrar okumuştu. Bu düşünce ödünü patlatıyordu. Şu anda herkes ama *herkes* tehlikedeydi ve katil her dönemeçte ondan bir adım önde oluyordu. Sevdiği birini tehlikeye atmadan tek bir hamle yapamıyordu.

Eve geldiğinden beri telefonu gelen mesajlarla çınlayıp duruyordu ama Emma kontrol etmeden kapatıyordu. Mads,

Char, Thayer ve *Ethan* ile konuşma düşüncesi midesinin düğüm düğüm olmasına neden oluyordu. Özellikle de Ethan'la. Ya mesajları bir şekilde birileri tarafından görülebiliyorsa? Ya katil, Ethan'ın sırrı bildiğini öğrenirse? Sonuçta ilk tehdit mesajında, "*Kimseye söyleme*" denmişti.

"Geliyorum," diye bağırdı Emma, kurye kapıyı tıklatınca. Sonra kapıyı açtı. "Beklediğiniz için teşekkür..." Cümlesi yarıda kalmıştı. Gelen pizza değildi.

Dedektif Quinlan gelmişti.

Üstünde, tertemiz yıkanıp ütülenmiş kahverengi üniforma vardı ve ayakkabıları yeni alınmış gibi parlıyordu. Bıyıklı suratındaki ifadeyi okumak güçtü. Gri gözleri soğuk bakıyordu.

"İyi akşamlar Bayan Mercer," dedi. "Başın sağ olsun."

Emma hafifçe kafasını sallarken sakin olmak için çabalıyordu. Bunu tahmin etmeliydi; tabii ki de polis soru soracaktı. Mercer'lar, Emma Paxton'ın en yakın akrabasıydı.

Kardeşim tetikte olmalıydı. Ben hayatımın yarısını bu adamı atlatmaya çalışarak geçirmiştim. Quinlan göründüğü kadar ahmak değildi.

Emma'nın arkasında, odaya giren Bay Mercer'ın ayak sesleri duyuldu. "Dedektif," dedi, öne çıkıp adamın elini sıkarken. "Sizi yarın bekliyordum."

"Eviniz yolumun üzerinde olduğu için uğrayıp nasıl olduğunuzu görmek istedim."

Bay Mercer bitkince gülümsedi. "Şoktayız hepimiz. İçeri gelin."

Quinlan'ın bıyığı hafifçe seğirdi. "Çok teşekkürler."

Bay Mercer, dedektifi mutfağa yönlendirirken kalbi gümbürdeyen Emma da peşlerinden gitti. Bayan Mercer ile Laurel masaya pizza için tabak ve peçete koyuyorlardı. Quinlan'ı gördüklerinde ikisi de durdular. Adam özür diler gibi baktı. "Akşam yemeği vaktinde geldiğim için üzgünüm. Zor bir gün geçirdiniz, biliyorum."

"Sorun değil," dedi Bayan Mercer. Tabakları masaya bıraktı. "İçecek bir şey ister misiniz dedektif? Kahve yapabilirim."

"Hiç zahmet etmeyin Bayan Mercer." Etrafına bakınıp tezgâhtan ananas şekilli bir servis tabağını alarak inceledi.

Emma gidip Laurel'ın yanında durunca kız ona şaşkın, gizli bir bakış attı. Bayan Mercer, Quinlan'a yemek masasındaki sandalyelerden birine oturması için işaret ettikten sonra kendisi de karşısına oturdu. Kocası da arkasına geçip elini onun omzuna koydu.

Dedektif, gömleğinin cebinden küçük bir not defteri çıkarıp açtı. "Las Vegas'takilerle konuştum ve şunları öğrendim: Emma Paxton, koruyucu ailesiyle tartışmasından sonra eylülün birinde kaybolmuş. O zamandan beri kimse ondan haber almamış. Koruyucu annesi kaybolduğunu otoritelere bildirmiş ama kaçırılma ya da suikast işareti olmadığı için sadece evden kaçtığı düşünülmüş. Koruyucu sistemdeki çocuklar sık sık kaçarlar zaten. Emma'nın on sekiz yaşına girmesine birkaç hafta kaldığı için Las Vegas polisi, özgür hayatına biraz erken başladığını varsaymış." Kalemini birkaç kez açıp kapatarak Emma'ya baktı. "Bizim şu anda öğrenmeye çalıştığımız, onun buraya nasıl geldiği. Senin bu konuda diyeceğin bir şey var mı Sutton?"

Emma derin, kontrollü bir nefes alarak göğsüne dolmaya başlayan paniği bastırmaya çalıştı. Eğer Emma Paxton'ı araştırıyorlarsa Sutton'ın Facebook hesabını kontrol edip ikizlerin iletişime geçtiklerini çok geçmeden öğrenirlerdi. Emma kendisini ele vermeden, söyleyebileceği kadar gerçeği söylemeliydi yoksa daha büyük bir yalan ağının içine düşecekti.

Dudaklarını yaladı. "E-evet," diye kekeledi. "Kaybolmasından önceki gece bana Facebook'tan mesaj göndermişti. Ertesi gün kanyonda buluşmak için sözleşmiştik."

Bay ve Bayan Mercer aynı anda kafalarını kaldırıp ona baktılar. "Ne?" dedi Bay Mercer, kaşlarını iyice kaldırarak. Bayan Mercer'ın rengi atmıştı. Laurel ise keskin bir nefes aldı.

Emma gözlerini ayaklarına dikti. Kimsenin gözüne bakmaya cesareti yoktu. "Size daha önce söylemediğim için üzgünüm," dedi hızlıca. "Gerçek olup olmadığından emin değildim. Buluşmak için sözleştiğimiz yere gelmedi, ben de şaka olduğunu sandım." O gece nasıl hevesli ve umutlu olduğunu, sonunda ailesiyle tanışacağı için nasıl heyecanlandığını hatırladı. İçi acıyla doldu.

Laurel güvence verir gibi kolunu onun beline sardı. "Bugün okulda bize bunu mu söylemek istemiştin?"

"Evet," dedi Emma hemen, Laurel'ın açıklamasına minnettar kalarak. "Onu saatlerce bekledim."

Quinlan'ın, hızla kâğıdın üzerinde kayan kalemi mutfaktaki tek sesti. Emma, yüzleri hüzün ve şaşkınlıkla dolu Mercer'lara baktı. Bayan Mercer'ın saçlarındaki grilikler her zamankinden daha fazla, yüzü daha çizgiliydi sanki. Ne tuhaf ki yaşlanmış görünüyordu.

"Ve bundan kimseye bahsetmedin yani? Kardeşin için endişelenmedin mi?" dedi Quinlan şüpheyle.

Emma polisle göz göze geldi. Kalbi gümbürdüyor, sinir uçları resmen yanıyordu. Yine de Quinlan'a uzun süre bakabildi. "Tüm bunlar, biyolojik annemle tanışmamın hemen ardından oldu Dedektif Quinlan. Acaba siz annem hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Quinlan, Bay Mercer'a baktı. Şehre son gelişinde Becky psikolojik bir buhran esnasında birine bıçak çektiği için tutuklanmıştı. Emma, bunun annesinin ilk adli vakası olmadığından emindi.

"Evet," dedi dedektif sonunda. "Anneni tanıyorum."

Emma dudaklarının titrediğini hissediyordu ama kafasını dimdik tuttu. Bay Mercer onu rahatlatmak için bir adım attı ama Emma bakışlarını Quinlan'dan ayırmadı.

"Becky'nin sorunları vardı," dedi. "Canı biraz sıkıldı mı şehirden kaçıyor. Emma'nın da onun gibi biri olmadığını nereden bilecektim?" Sesindeki acılık, Becky'ye olan öfkesi gerçekti. Yanağından tek bir gözyaşı süzüldü. "Dediğim gibi, şaka olmadığından da emin değildim. Birilerinin benim... çaresiz göründüğümü düşünmesini istemedim."

Bayan Mercer boğuluyormuş gibi bir ses çıkarıp yüzünü avuçlarına gömdü. Bay Mercer karısını mı teselli etse, kızının yanına mı gitse bilemiyor gibiydi. O harekete geçemeden önce Laurel lafa girdi.

"Fark ettiniz mi bilmiyorum ama," dedi tersler gibi. "Şu anda yas dönemindeyiz."

Kardeşime duyduğum minnettarlık içimi doldurdu.

Quinlan dudaklarını büzüp defterine bir şeyler karaladı, sonra bir şeye bakmak için birkaç sayfa geri gitti. "Pekâlâ," dedi. "Bayan Paxton'ın ölümünün 31 Ağustos ile 1 Eylül arasında gerçekleştiği tahmin ediliyor. Bu tarihlerde Sabino Kanyonu'nda bulundunuz mu?"

Laurel hafifçe sıçradı. Emma onun ne düşündüğünü biliyordu. 31 Ağustos'ta Thayer ile Sutton kanyonda buluşmuşlardı ve Sutton'ın arabasını kullanan biri Thayer'a çarpmıştı. Laurel da onu alıp hastaneye götürmek için kanyona gitmişti. Ancak soruya cevap veren Bay Mercer oldu.

"31 Ağustos tarihinde Sutton da ben de kanyonda bulunduk." Bayan Mercer'a kısa bir bakış attı. "Becky'yle orada buluştuk. Çok duygusal bir geceydi. Sutton o gece Becky'yi yeni öğrenmişti."

Quinlan buz gibi bakışlarını Emma'ya çevirdi. "Bu, Facebook'ta Emma'yla konuşmanızdan önce miydi sonra mı?"

"Hemen önceydi," dedi Emma. "Becky bana Emma'yı anlattı, birkaç saat sonra da Emma'nın kendisinden mesaj geldi."

Quinlan'ın kalın kaşları kalktı. "Ne tesadüf ama."

Şakaklarında ince bir ter tabakası oluşmuş olsa da Emma omuz silkti. "Becky'nin beni görmeye gelmeden hemen önce Emma'yla görüştüğünü düşündüm. Sonuçta annemin yetiştirdiği çocuk *oydu*. *Beni* bırakıp gitmişti. İstememişti." Sesini titretmeye çalışırken fazla abartmamaya dikkat etti. "Bunca yıldan sonra bir araya gelmemizi istediyse önce Emma'yla konuşmuş olması mantıklı."

Bu konuşmayı uzun ve tuhaf bir sessizlik takip etti. Bayan Mercer hâlâ yüzü avuçlarında, sessizce ağlıyordu. Laurel

zemindeki kahverengi mozaiği inceliyordu. Emma güçlükle yutkundu.

"Peki," dedi Quinlan, kelimeyi kuşkucu bir şekilde uzatarak. "Bundan iki gün sonra karakola gelip kendini Emma Paxton olarak tanıtmanı nasıl açıklayacaksın?"

Bu soru odaya bomba gibi düşmüştü. Bayan Mercer elini hızla yüzünden çekti ve dönüp Emma'ya baktı. Yanındaki Laurel gerildi. Bay Mercer, gözlerini kırpıştırarak Quinlan'a bakıyordu.

"*Ne* yaptı?" diye sordu bembeyaz bir yüzle.

"Dediğim gibi. Okulun ilk gününde Sutton karakola geldi ve kendisinin Sutton değil Emma olduğunu, ikizinin başına çok kötü bir şey geldiğini söyledi. Ben yine şaka yaptığını düşünüp önemsemedim. Ama şimdi..." Kafasını iki yana salladı. "Pek de emin değilim."

Emma'nın yakası birden onu boğuyormuş gibi oldu. Güçlükle yutkunarak kendisini Quinlan'a bakmaya zorladı.

"Eh, evet," dedi kısık sesle. "Şakaydı gerçekten. İkizim olduğunu yeni öğrenmiştim. Başına bir şey geldiğinden haberim yoktu tabii. Dediğim gibi, buluşacağımız yere gelmemişti." Gözlerini adamın gözlerinden ayırmadan Sutton'ın tavrını takınmaya, kayıp kardeşi hakkında sorgulansa onun nasıl davranacağını düşünerek hareket etmeye çalıştı. "*Kızgındım.* Aileme, Becky'ye, beni ektiği için Emma'ya kızmıştım. Beni orada tutup ailemi çağırmanızı umuyordum. Böylece Emma'nın gerçek olmadığını öğrenecektim."

Gözlerini Quinlan'dan ayırıp büyükannesiyle büyükbabasına baktı. Acınası bir halde ona bakarken Bayan Mercer'ın

gözleri yaşlarla dolmuştu. Bay Mercer bir süre onu azarlayacakmış gibi ciddi göründü ama sonra utanmış gibi kafasını çevirdi.

"Üzgünüm," dedi Bay Mercer, ağzından sesli bir nefes vererek. "Haklısın Sutton. Gerçekleri sana daha önce söylemeliydik."

Fena değil, diye düşündüm. Emma'nın performansıyla gurur duymuştum. Öfkeli Sutton Mercer'ı iyi oynamıştı. Yanında durdukça ona huylarımı bulaştırıyor olmalıydım.

Emma'nın içi utançla doldu. Hiçbir suçu yokken adamcağızın kendisini suçlu hissetmesine neden olmuştu. *Umarım bir gün beni affedebilirsiniz,* diye düşündü. Dışından söylediği ise, "Artık önemli değil," oldu.

Quinlan sandalyede hareketsizce oturuyor, dikkatle onu inceliyordu. Sessizliğin biraz daha uzamasına izin verdikten sonra konuşmaya devam etti. "Bir sorum daha var, ondan sonra seni bu akşamlık rahat bırakacağım. Nisha Banerjee'nin ölümünden önceki saatlerde neler olduğunu araştırırken telefon kayıtlarına baktık. Seni aramış ve mesaj atmış..." Notlarına baktı. "Toplamda sekiz kere."

Emma kafa salladı. Cenazeden beri bu soruyu bekliyordu zaten. "Meşgul olduğum için telefonunu açmadım. Tenis antrenmanından sonra onu aradım ama o sırada çoktan..." Çaresizce sustu.

Dedektif bir kaşını kaldırdı. "Yani sana ne konuda mesaj attığına dair bir fikrin yok, öyle mi?"

"Yok. Keşke olsaydı." Emma'nın sesi çatladı. "Belki de ona yardımcı olabilirdim." Laurel, Emma'ya acı dolu bir ba-

kış atarak kolunu sıktı. "Doktor Banerjee'ye de sordum ama o da bilmiyormuş."

"Bunun Sutton'la ne alakası var?" diye sordu Bay Mercer, dedektife kaşlarını çatarak bakarken. Quinlan kafasını iki yana salladı.

"Muhtemelen yok," dedi. "Ama olağandışı geldi. Nisha'nın birilerini öyle telaşla arama huyu yokmuş. Ben sadece tüm gerçekleri bir araya getirmeye çalışıyorum." Sonra kalkıp defterini kapattı ve gömleğinin cebine koydu. "Sutton, o Facebook mesajlarını görmem lazım. Emma'nın başına gelenlerin zamanlamasını hesaplamaya çalışıyoruz. Mesajlar yardımcı olacaktır. Cuma günü karakola uğrayabilir misin?"

Emma'nın da dedektife soracak soruları vardı –ceset ne durumdaydı, cinayetle ilgili kanıt, ayak izi falan bulunmuş muydu– ama adam şu anda ona zaten garip baktığı için soru sorması daha fazla şüpheye yol açardı. Bu yüzden sadece kafa salladı. "Tabii. Okuldan sonra gelirim."

Quinlan dikildiği yerde durup hepsine tek tek baktı. Bakışları en çok Emma'da durdu. "Sizi uyarmalıyım, bu haber yarın halka duyurulacak."

"Halka mı duyurulacak?" diye sordu Emma kaşlarını çatarak.

"Sabah sekizde basın konferansı düzenlenecek. Medya bu haberle bayram edecek. Hazırlıklı olun."

Bayan Mercer oturduğu yerden kalktı. "Kimseye duyurulmasa olmaz mı?" diye sordu yalvarır gibi. "Daha kafamızda oturtamadık bile olanları."

Quinlan anlayışlı görünüyordu ama sonra kafasını iki yana salladı. "Emma'yı bulduğumuz yerin tepesinde yarım

düzine kanal helikopteri uçmaya başladı bile. Bu haber çok ses getirecektir." Arka cebinden cüzdanını alıp bir kartvizit çıkardı. "Bunu buraya bırakayım. Faydalı olacak bir şey hatırlarsanız beni arayın."

"Tabii ki," diye mırıldandı Bay Mercer. "Ben sizi geçireyim Dedektif Quinlan."

Dedektif, onun peşinden arka kapıdan çıkmak için hareketlendi. Emma'nın yanından geçerken ona parlak gözleriyle keskin bir bakış attı, sonra da gitti.

Emma ada tezgâha dayandı. Tüm gücü bir anda çekilmişti. Bir kez daha gerçekleri açıklamadan paçayı kurtarmıştı. Ama Quinlan'ın henüz onunla işinin bittiğini sanmıyordu. Sutton'ın cesedi bulunduğuna göre gerçek kimliğini daha ne kadar gizleyebilirdi?

Emma'nın sırları –ve de benimkiler– o kadar hızlı ortaya çıkmaya başlamıştı ki bunların üstünü örtmek için yeni yalanlar bulmakta güçlük çekiyordu artık. Ben de bir Yalan Oyunu'nun sonunda ne olduğunu deneyimlerimden biliyordum.

Yakalanırdınız.

10

ERKEĞİNE DESTEK OL (O DA SANA OLSUN)

Birkaç saat sonra Emma, Ethan'ın evine gittiğinde akşamın son ışıkları ön verandanın çatlak ahşap zeminine yansımaya başlamıştı. Gıcırdayan veranda salıncağında oturan Ethan bir elinde birasını tutuyordu. Dizüstü bilgisayarını, masa işi gören dev bir ahşap makaranın üzerine koymuştu. Emma'yı gördüğünde hemen ayağa fırlayıp hızlıca yanına gitti. Verandanın ışığından uzaklaştığı için yüzü gölgelerle saklanmıştı.

"Ne oluyor?" diye sordu Emma'ya, o bir şey diyemeden önce. "Charlotte ve Madeline, dersteyken ofise çağırıldığını söylediler. Sonra seni bulamadım. Neden mesajlarıma cevap vermedin?"

Emma kendisini onun kollarına bıraktı. "Onu bulmuşlar," diye fısıldadı yüzünü tişörtüne gömerek. "Sutton'ın cesedi bulunmuş. Sabino Kanyonu'nda."

Ethan'ın vücudunun gerildiğini, sonra onu korumacı bir şekilde sardığını hissetti. "Bu her şeyi açıklıyor." Emma kafasını kaldırıp ona bakınca çocuk kafasıyla kanyonu işaret etti. "Tüm öğleden sonra polislerin otoparka girip çıkmasını izledim. Haberciler de kanyona doluşmuştu."

Emma'nın dudaklarından bir inleme yükseldi. "Basın konferansı düzenlenecekmiş Ethan," dedi. "Her şey ortaya çıkacak. Bir de bu var bak."

Ona o gün arabasının sileceğine sıkıştırılan kırışık kâğıdı uzattı. Ethan, Emma'yı bırakıp notu bacağında düzelttikten sonra ışığa doğru tuttu. O sessizce nota bakarken Emma'nın içinde bir hıçkırık oluşmaya başlamıştı.

"Katil artık ailem ve arkadaşlarımla tehdit ediyor beni!" diye bağırdı. "Ethan, bu kişi her kimse yanlış bir adım atmayayım diye *her an* beni izliyor. Mercer'ları tehlikeye atıyorum. *Seni* tehlikeye atıyorum!" Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Çok bencilce davrandım. Sana gerçeği asla söylememeliydim! Bana yardım etmene izin vermemeliydim. Şimdi endişelenmemiz gereken tek şey katil de değil." Onun ellerinden kurtulup birkaç adım geriye gitti. "Polis. Medya. Gerçeği öğrenecekler. Seni de kendimle birlikte aşağı çekmek istemiyorum. Sana bir şey olmasına dayanamam." Telaşla etrafına bakındı; birden katilin orada onu izliyor olmasından korkmuştu. Sokak sessizdi ama karanlığın içinde birileri olabilirdi.

Ethan aralarındaki boşluğu kapatıp onu göğsüne çekti. Emma bir an panikle karşı çıktı ama sonra onun kollarına kendisini bıraktı.

"Bununla yalnız başa çıkmana izin veremem," dedi Ethan. "Kimin ne düşündüğü umurumda değil. Ne olursa olsun senin yanındayım Emma. Arkandayım. Beni şimdi terk edemezsin."

"Kim olduğumu öğrenirlerse Sutton'ı benim öldürdüğümü düşünecekler. Sen de suç ortağım olarak görüneceksin." Yüzünü onun omzuna gömdü.

"Umurumda değil," dedi Ethan. Yüzünü onun saçlarına gömdüğü için sesi boğuk çıkıyordu.

Emma'nın gözyaşları onun tişörtünü ıslatmıştı. "Ethan, Nisha'nın başına gelenin senin başına da gelmesini istemiyorum."

Ethan onu omuzlarından tutup birazcık kendisinden uzaklaştırarak gözlerine bakmasını sağladı. Yüzünün yarısı gölgelerin arasındaydı ama gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Emma ona inanmayı çok istiyordu. Soruşturmaya onsuz devam etme düşüncesi kalbinin parçalanmasına neden oluyordu çünkü.

"Ethan," diye fısıldadı. "Katil, Garrett olabilir."

Çocuğun gözleri büyüdü. "Kanıt mı buldun?" diye sordu.

Emma ona okulda Garrett'ı nasıl gördüğünü, çocuğun onu notu açarken nasıl izlediğini anlattı. "Orada oturmuş bana sırıtıyordu. Acı çekmemi izlerken çok eğleniyormuş gibiydi."

Ethan'ın çenesi gerildi. Kanyona bir kez daha göz attıktan sonra elini tutarak onu loş verandaya götürdü. Kapı numarasının üzerindeki çıplak ampule iki kahverengi güve dadanmıştı. Ethan'ın teleskopu tırabzanın yanında, gökyüzüne doğrultulmuş şekilde duruyordu. Yan taraftaki Nisha'ların evi karanlık ve sessizdi. Emma parmaklarını gergince saçlarından geçirdi. Bütün sokak hayaletliydi sanki.

Ethan'ın bilgisayarında açık duran belgenin imleci yanıp sönüyordu. Yandaki koltuktaysa Dostoyevski'nin *Suç ve Ceza* kitabı ters çevrilmiş halde duruyordu. "Kusura bakma ya, ödev mi yapıyordun?" diye sordu Emma, içi yine suçlulukla dolarken. Tucson'a geldiğinden beri Ethan'ın kaç ödevini yarıda böldüğünü merak etti.

Ethan veranda salıncağına oturup bilgisayarını kucağına aldı. "Ay sonuna kadar teslim etmem gerekmiyor. Sadece başlangıcını yapmak istemiştim." Konuşurken belgeden çıkıp Facebook'u açtı. Emma onun ellerinin klavyenin üzerinde kaymasına, fareyi hiç kullanmadan her şeyi kendi programladığı klavye kısa yollarıyla halletmesine bayılıyordu. Bilgisayarı çok eski olsa da Ethan makinenin beynini titizlikle düzeltmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu salıncakta onun yanına otururak. Ağlamayı kesmişti ama gözyaşlarının tuzu yüzünde kuruduğu için teni gerilmişti. Ethan, Garrett'ın profiline girerken o da yanaklarını ovuşturup onun omzuna doğru sokuldu.

"Sutton'ın öldürüldüğü gece Garrett'ın ne yaptığını öğrenmek istiyorum," dedi. Ona bira tenekesini uzatınca Emma küçük bir yudum aldı. Köpükler midesinde fokurdadı.

"Neyse ki profili herkese açık," dedi Emma, görmek için boynunu uzatırken. "Onunla artık arkadaş değiliz çünkü." Ekran, Garrett'ın gol atarken, bir yerlerdeki sahilde üstünü çıkarmışken, şık bir restoranda objektife doğru kadehini kaldırırken çekilmiş yüzlerce fotoğrafıyla doldu. Birkaçında yanında duran kız kardeşine kolunu korumacı bir şekilde sarmıştı.

Son paylaşımında, "*Huzur içinde uyu Nisha B. Özleneceksin bebeğim,*" yazıyordu. Bundan önceki durumlarının çoğu oldukça sıradan şeylerdi: "*Bu gece* The Voice'ı *izlediniz mi? CeeLo papağanını getirmişti!*" ya da "*Beş ay sonra bir daha asla trigonometri problemi çözmek zorunda kalmayacağım.*" Arada bir futbol haberleri ya da *Saturday Night Live* videolarının linklerini paylaşmıştı. Günde birkaç kez paylaşım yapıyor gibiydi.

"31 Ağustos gecesine git," dedi Emma, elini Ethan'ın omzuna koyarak. Çocuk aşağı doğru kaydı, eylül ayına varınca yavaşladı. Emma doğum gününde, Garrett'ın ilişki durumunu "*ilişkisi var*"dan "*bekâr*"a çevirdiğini görünce yüzünü buruşturdu.

"İlginç bir şey yok," dedi Ethan. Emma öne doğru eğilip ekranı inceledi ve 31 Ağustos günü öğleden sonra, Sutton'ın cinayetinden önce Garrett'ın paylaştığı yazıyı gördü.

İnsanların söylediği yalanlardan bıkıp usandığınız oluyor mu?

Emma ve Ethan birbirlerine baktılar. "Sutton ve Thayer'la alakalı olabilir," dedi Emma kısık sesle. Ethan kafa salladı. Sonra 1 Eylül'deki yazısını gördüler. Sabaha karşı 2.38'de yazılmıştı.

İnsanlar önünde sonunda hak ettiğini bulur.

Ekrana bakarken zihnim çalkalanıyordu. Bu sözcüklerin anılarımı canlandırmasını, beni o geceye götürmesini diledim. Beni nasıl öldürdüğünü görmek istedim. Ama Garrett'ın omzumu kavrayıp adımı söylediği andan ilerisine gidemiyordum. *Sutton.* Adımı duyduğu en iğrenç, en aşağılayıcı kelimeymiş gibi söylemişti.

"Garrett'ın boğma videosundan haberi olması muhtemel," dedi Emma alçak sesle, bir eylüldeki paylaşımı tekrar tekrar okurken. "Bizim evdeyken bir ara Laurel'ın bilgisayarından çalması zor olmamıştır."

Bir yerlerden bir ambulans sireni duyuldu. Sokaktaki köpekler buna cevap olarak uludular. Emma karanlık bir gölge, bir sır gibi uzanan kanyona baktı.

"Anlamıyorum," dedi Ethan. "Videoyu çalıp senin görmeni ummaası... çok karmaşık bence. Neden Sutton'ın Facebook hesabından direkt sana ulaşmadı?"

"Emma olduğum zamanlarda Facebook'u fazla kullanmazdım. Pek fazla arkadaşım yoktu. Profilim gizliydi." İçini çekti. "Ve Garrett *bir an* önce Tucson'a gelip derhal Sutton'ın yerine geçmemi istiyordu. Eğer hakkımda araştırma yaptıysa Travis'i öğrenmiştir. O videoya *Arizona'daki Sutton* adını verip pislik üvey kardeşime yollamasından daha iyi bir yol olabilir mi? Tıpkı bana benzeyen kızı araştıracağım aşikârdı. Bunu yaptığımdaysa bana Sutton olarak cevap verdi işte."

Ethan ona öylece bakıyordu. "Emma, söylediğin gibiyse o zaman bu önceden planlanmış bir şey oluyor. Cinayeti için

seni kullanmayı başından beri düşünüyormuş gibi. Yani senin varlığından bir şekilde haberdarmış demektir."

Bu düşünce Emma'nın içini ürpertmişti. Mercer'lar bile bilmezken Garrett onun varlığını nereden bilebilirdi? Ama onu biliyorsa Travis'i de biliyor demekti; yani duruma uyuyordu.

Emma, Nisha'nın kapkaranlık evine bakarken Doktor Banerjee'nin, arkadaşları ya da ailesiyle kalmak için bir yerlere gidip gitmediğini merak etti. Belki de hastaneye gitmişti ve karısı öldüğünde yaptığı gibi şimdi de üzüntüsünü işini yaparak unutmaya çalışıyordu. Emma, Nisha'nın odasının organze perdesini görebiliyordu. Artık o da hareketsizdi.

"Onun yaptığını nasıl kanıtlayacağız peki?" diye sordu Emma, kafasını evin duvarına yaslayarak. Ethan düşünceli düşünceli bilgisayar ekranına bakıyordu.

"Garrett'ın mesajlarına ya da e-postalarına ulaşabilsek linki onun gönderip göndermediğini görebilirdik," dedi. "Mesajları silmiş olsa bile böyle şeyler kayıtlarda sonsuza dek kalır. Sadece nasıl bakacağını bilmek gerek."

"Gözümü üstünde tutarım," dedi Emma. "Belki telefonunu ele geçirecek bir yol bulurum."

"Dikkatli ol." Ethan endişeli görünüyordu. "O tehlikeli biri Emma. Özellikle de şimdi. Muhtemelen artık iyice çaresiz hissediyordur."

"Ben de öyleyim," dedi Emma, hissettiğinden daha özgüvenli konuşarak.

Ben de. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz, bu kadar umutsuz hissetmemiştim. Beni kimin öldürdüğünü sonunda öğrenmiştim. Ama tek bir kişiye bile söyleyemiyordum.

II

TELEVIZYON PROGRAMLARI KÖTÜDÜR

"Genç kızın cesedi, Sabino Kanyonu Üst Yolu'nun bitiminde, manzaralı kayalığın dibinde bulundu." Birkaç gün önce Nisha'nın ölüm haberini sunan kadın muhabir şimdi kabarık, sarı bir North Face yelek giymişti. Emma bunun kadının "açık hava" görünüşü olduğunu düşündü. Muhabir, yeşil boyalı bankları ve bir tentesi olan piknik alanında dikilirken atkuyruğundan kurtulan saç tutamları esintide savruluyordu.

Bayan Mercer gözlerini ada tezgâhın kenarında duran minik televizyondan hiç ayırmadan Emma'ya bir sepet sıcak ekmek uzattı. Mercer'lar asla televizyon izleyerek yemek yemezlerdi ama bu akşam izlemek için aralarında dile getirilmemiş bir anlaşma var gibiydi.

Bay ve Bayan Mercer o gün okula gitmeyeceklerini söylediklerinde Emma ile Laurel bayağı şaşırmışlardı. Ta ki

camdan bakıp bahçede toplanan haber minibüslerini görene dek. Kapıyı açmıyorlardı ama haberciler ne zaman pencerede birini görseler, "Sutton! Sutton, Emma'yı tanıyor muydun? Ona ne olmuş olabilir Sutton?" diye bağırmaya başlıyorlardı. Bu yüzden Laurel ile Emma günün çoğunu mutfakta kurabiye pişirerek ya da dergi okuyarak geçirmişlerdi. Burç yorumunda, "Cevapları yanlış yerde arıyorsun" dendiğini görünce Emma gözlerini devirdi. *Bilmediğim bir şey söyle.*

Emma hep, büyüdüğünde araştırmacı gazeteci olmak istemişti. Ama medya ablukasını bu kadar yakından hissettikten sonra kararından şüphe etmeye başlamıştı. Haberciler ailesinin etrafını kuşatan, içlerinden birinin zayıflık göstermesini bekleyen akbabalar gibiydiler.

Televizyon ekranında sarı bir atkuyruğu ve gözlüğü olan, bir kampüs binasının önünde durmuş genç bir adamı gösterdi. "Üstü dallar ve yapraklarla kaplıydı," dedi çocuk sesi çatlayarak. "Tek görebildiğim... ayağıydı. Tuhaf bir açıyla yaprakların arasından çıkmıştı." Dehşete düşmüş görünüyordu ve gün ışığında ortaya çıkmaya alışkın olmayan bir yaratık gibi gözlerini kırpıştırıyordu. *Bu olayı hayatının sonuna dek unutamayacak,* diye düşündü Emma üzülerek.

Muhabir tekrar ekranda göründü. "Cesedin Las Vegas, Nevadalı Emma Paxton'a ait olduğu teşhis edildi." Ekranda bir önceki yıldan kalma okul fotoğrafı gösterildi. Emma, Green Valley'deki bir garaj satışından kaptığı *vintage* bir elbiseyi giymişti. O zamanlar daha kısa olan kâküllerini şimdi Sutton'ınkine benzesin diye uzatmıştı. Gülümsemesi, Sutton'ınkinden daha temkinli, daha az özgüvenliydi. Yine de fotoğraf

Mercer'ların oturdukları yerde kıpırdanmalarına neden olmuştu. Bay Mercer çatalını el değmemiş lazanyasının durduğu tabağına düşürürken Bayan Mercer kendinden geçmiş, şoka girmiş bir ifadeyle ekrana bakıyordu.

"Çok tuhaf," dedi Laurel. "Aynı sana benziyor."

Emma'nın tek yapabildiği kafa sallamak oldu.

Kendi ölümüyle alakalı haberleri izlemek baş döndürücü derecede gerçeküstü geliyordu. Ekranda fotoğrafı ne zaman belirse her şey ortaya çıkmış gibi hissediyor, sanki Mercer'lar karşılarında oturan kızın kim olduğunu birden anlayacaklarmış gibi geliyordu. Muhabirler ismini o kadar çok tekrar etmişlerdi ki neredeyse kendisi bile koruyucu ailelerin elindeki zavallı Emma Paxton'ın *öldüğüne*, kendisinin gerçekten Sutton Mercer olduğuna inanacaktı.

Tüm bunlar benim için de tuhaftı. Ailemin, kendi kızları ölmüşken hiç tanımadıkları bir kızın yasını tutmasını izliyordum. Cesedim Vegas'a, ailem ve arkadaşlarımdan uzaklara mı gömülecekti acaba? Mezar taşımda kardeşimin adı mı yazacaktı? Ya Emma katilimi bulamazsa ne olacaktı? Doksan yaşına gelip de Sutton Mercer olarak gömülene dek benim hayatımı mı yaşayacaktı?

"Paxton yaklaşık olarak üç ay önce, koruyucu ailesiyle tartışmasının ardından Las Vegas'ta kayboldu. O zamanki koruyucu annesi Clarice Lambert, Nevada temsilcimize konuştu."

O anda içmekte olduğu su yanlış tarafa gidince Emma boğulacak gibi olup boğazını tutarak öksürmeye başladı.

"Tatlım?" Bayan Mercer elini onun sırtına koydu.

"İyiyim," dedi Emma hemen. "Çok hızlı içmişim." Derin bir nefes alıp gözlerinin kenarlarını sildi. Ekranda, birkaç haftalığına kaldığı tek katlı küçük evin önünde duran Clarice ve oğlu Travis gösteriliyordu. Clarice, ondan çok daha genç birine uyacak askılı bir yazlık elbise giymiş, platin sarısı saçlarını kafasının tepesinde toplamıştı. Yüzünde büyük şoka girmiş gibi bir ifade vardı. Yanında kambur duran Travis beyzbol şapkasını yamuk takmıştı ve balığımsı dudaklarına çok ahlaklıymış gibi sahte bir ifade yerleştirmişti.

"Sorunlu bir kız olduğu belliydi," dedi Clarice. "Benden bir şeyler çaldı ve yalan söyledi. Otoritelere haber vereceğimi söylediğimdeyse gecenin bir yarısı kaçtı. Ne bir not ne de gittiğini söyleyen bir mesaj bıraktı. Tabii ki de endişelendim ama elimden bir şey gelmezdi. On sekiz yaşına girmek üzereydi zaten."

Emma'nın vücudu istemsizce seğirdi. Travis, annesinin çantasını çalma suçunu ona atınca Clarice, Emma'yı evden kovmuştu. Haberciler neden onunla konuşuyordu ki? Bu kadın Emma hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Sonra mikrofonu Travis aldı. "Emma vahşi bir kızdı," dedi sırıtarak. "Pek çok delice şey yapardı. Bir gün internette onun zorla tutulup boğulduğu bir video buldum ve..." Sonraki sözleri yüksek bir bip sesiyle kesildi. "Sürekli parası olurdu ayrıca. Belki de bir fetiş grubuna falan katılmıştı."

Televizyona bakakalmıştım. Boğulma videosunu da gösterecekler miydi? Ailemin beni o şekilde görmesini istemiyordum. İkisi de şu anda ekrana bakıyorlardı. Annemin yüzünde rahatsız olmuş gibi ekşi bir ifade oluşurken babam

kafası karışmış gibiydi. Onun daha önce "fetiş grubu" ifadesini duyup duymadığını merak ettim. Böyle bir şeyle alakası olan biriyle bağlantısı bile olduğunu sanmıyordum.

Masanın karşısındaki Laurel bardağını *sertçe* bıraktı. Emma kafasını kaldırıp ona bakarken boğulma videosu hakkında öğrendiklerini düşündü. Bu şakanın beyni Laurel'dı ve video da onun sabit diskinde kayıtlıydı. Travis'in neyden bahsettiğini anlamış olabilir miydi? Ama kız yüzünde dalgın bir ifadeyle tabağındakilerle oynamakla meşguldü.

Muhabirin sesi tekrar duyuldu. "Soruşturmacılar bu videoyu aradıklarında hiçbir şey bulamadılar. Video yayından mı kaldırıldı yoksa gösterilen kişi başka biri miydi hâlâ araştırılıyor. Bu esnada, soruşturma sürecinde Tucson polisine destek olan Las Vegas polisi, Greyhound istasyonundaki, kayıp kızın adına ayrılmış bir dolapta giysiler, günlükler ve iki bin dolara yakın para buldu."

Emma içinin düğüm düğüm olduğunu hissetti. Günlüklerini mi ele geçirmişlerdi yani? Yanakları deli gibi yanıyordu. Polisin ucuz defterlerin sayfalarını çevirmesini, ortaokuldayken tüm i harflerine nokta yerine kalp koyarak yazdığı yazıları incelemesini ya da bir oda dolusu polise sahte manşetleri okumalarını hayal etti. *Genç Kız, Okula Dönüş Balosuna Yalnız Gitti, Tüm Gece İçecek Masasının Yanında Durdu.* Quinlan ile arkadaşlarının bu gibi şeyleri okuyup kahkahalar atması gözünde canlandı. Bunu düşünmek bile yüzünü elleriyle kapatmak istemesine neden oluyordu.

Kameralar tekrar, mikrofonu dudaklarına yapıştırıp ciddi bir ifadeyle objektife bakan muhabire çevrildi. "Tucson Polis

Teşkilatı, ölüm sebebini resmi olarak açıklamayı reddetti ve davanın hâlâ soruşturma sürecinde olduğunu bildirdi. Ancak kaynaklarımızın verdiği bilgiye göre Paxton, Tucson'daki biyolojik ailesiyle görüşmeyi umuyordu. Onlarla görüşüp görüşmediği henüz bilinmiyor. Aile röportaj talebimizi reddediyor." Bayan Mercer bunun üzerine kumandaya basıp sesi kapattı.

"Talep mi?" dedi sertçe, dudağını kıvırarak. "Bütün gün bahçemizde beklediniz, seni çirkin yaratık." Sonra içini çekip bulaşıkları toplamaya başladı. "Zavallı Emma. Yardımımıza ihtiyacı varmış gibi görünüyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Emma, büyükannesine bakarak.

"Sadece... Eğer bu insanların dediği gibi sorunlu bir kızsa..." Bayan Mercer susup kafasını iki yana salladı. Yüzü kararmıştı. "Keşke onun varlığını daha önce öğrenseydik. Tüm bunlar Becky'nin suçu. Her şey Becky'nin suçu. Yalan söylüyor, hırsızlık yapıyor, sır saklıyor ve bu esnada kimi incittiğini umursamıyor."

"Kristin," dedi Bay Mercer yumuşak bir sesle. Ama karısı sadece kaşlarını çatıp masanın ortasındaki lazanya tepsisini aldı. O kadar sert hareket ediyordu ki bir parça sos tepsiden kazağına sıçradı ama o fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Doğru olduğunu biliyorsun. Bize sürekli acı çektiriyor, nerede olduğunu, iyi olup olmadığını merak etmemize neden oluyor. Ve delice bir nedenden ötürü bize bu küçük kızdan bahsetmiyor. Oysa biz onu..." Gözleri yaşardı. "Biz onu kurtarabilirdik."

Bay Mercer kalkıp nazikçe bulaşıkları karısının elinden alarak masaya bıraktı ve onu kucakladı. Kadın o anda kendisini bırakıp hıçkırmaya başladı. Laurel ile Emma kocaman açılmış, korku dolu gözlerle birbirlerine baktılar. Emma, Bayan Mercer'ın hiç bu kadar duygulandığını görmemişti. Laurel'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyordu.

Emma, Bayan Mercer'ı haklı buluyordu. Becky'yi affetmek istiyordu –onun annesiydi sonuçta– ama bazen o kadar öfkeleniyordu ki çığlık atmak istiyordu. Madem onu beş yıl sonra terk edecekti neden yanında götürmüştü? İkizleri ayırmasındaki amaç neydi?

Bu hiç adil değildi. Eğer Sutton ölmemiş, Emma da onu bulmak için Tucson'a gelmemiş olsaydı Becky'nin itirafından sonra çarklar kendiliğinden dönmeye başlayabilirdi. Mercer'ların gelip onu bulması nasıl olurdu acaba? Henderson'daki sınıfından dışarı çağırıldığını hayal etti; tıpkı Sutton'ın cesedinin bulunduğu gün olduğu gibi. Ama bu hayalde çağırılmasının sebebi ailesiyle tanışmaktı. Gerçek, öz ailesiyle. Bay Mercer'ı nazik ve güvence verici, Bayan Mercer'ı gergin ama dudaklarının hafifçe seğirmesine neden olan bir heyecan haliyle, Laurel'ı yeni bir rakip edinme korkusu ve aynı zamanda sevilme umuduyla gözünde canlandırdı. Sutton da olurdu. Kardeşi. İkizi.

"Nasıl biriydi?" diye sordu Laurel, Emma'nın düşüncelerini bölerek. Emma irkilerek o anda dönmeye çalıştı. Gerçek dünyada Sutton gitmişti ve o yapayalnızdı.

"Kim nasıl biriydi?" dedi.

"Emma," dedi Laurel. "Onunla konuşmuştun, değil mi?"

Emma parmağını bardağının dışında oluşan buğuda gezdirdi. "Biraz konuştuk. Onu pek tanımıyordum." Sonra kendisine engel olamadan ekledi: "Koruyucu annesinin onu evden kovduğunu biliyorum ama. Berbat birisi olmalı."

"Kim? Şu pejmürde garson tipli saçı olan kadın mı?" dedi Laurel. "Berbat *görünüyordu* zaten."

"Kızlar," dedi Bay Mercer, kollarında Bayan Mercer'la durduğu yerden onlara kaşlarını çatarak. "Bunu bilemezsiniz. Sorunlu birinin karşısında ne yapacağını bilmek zor olabilir. Eminim o kadın, Emma için elinden gelenin en iyisini yapmıştır."

Emma onun kendi kızıyla olan ilişkisinden bahsettiğini biliyordu ama en azından Laurel onu desteklediği için mutluydu.

Bayan Mercer, ananas desenli bir kumaş peçeteyle gözlerini silip kocasını bıraktı. "Tatlı isteyen var mı? Dolapta dondurma vardı."

"Hayır, sağ ol anne." Laurel kendi peçetesini önüne attı. Emma da kafasını iki yana salladı. Midesi kurşunla doluymuş gibiydi.

Bay Mercer karısı otursun diye bir sandalye çekti ve o, gözleri yaşlı bir halde otururken kendisi gidip bulaşıkları topladı. Birbirine değen tabaklar ve çatal kaşıkların sesi sessiz mutfakta yankılanıyordu. Sesi kısılmış televizyonda Noel Baba, kızağıyla pizza dağıtımına çıkmıştı. Kızağın yan tarafında yerel bir pizza zincirinin telefon numarası yazıyordu.

"Yarın okula gitmek zorunda mıyız?" diye sordu Laurel, gergince altdudağını ısırırken. Bay ve Bayan Mercer rahat-

sızca birbirlerine baktılar. Sonra Bay Mercer ellerini bulaşık havlusuna silerken masaya geri döndü.

"Keşke sizi sonsuza dek burada saklayabilseydim," dedi. "Ama daha fazla ders kaçırmanızı istemem. Bugün müdireyle konuştuk ve kampüse basının girmesine izin vermeyeceğine dair söz aldık. Kolay olmayacak, biliyorum. Arkadaşlarınız bir sürü soru soracaktır."

Emma gözlerini devirdi. O ifade hafif kalırdı. Şimdiden bütün gün Madeline ile Charlotte'un mesajlarına cevap yazmakla uğraşmıştı. Charlotte, "NELER OLUYOR????" diye sorarken Madeline heyecanla, kampüsün dışında mega seksi bir muhabirin onu köşeye sıkıştırıp Sutton'ı tanıyıp tanımadığını sorduğunu anlatmıştı. Okulun hemen dışındaki haber minibüslerinin fotoğrafını atıp altına "BU ÇOK ÇILGINCA" yazmıştı.

Twitter İkizleri'nin güncellemeleri okul gününün gerçek zamanlı açıklaması gibiydi. Sabahın ilk saatlerinde Gabby şöyle bir tweet atmıştı:

Hollier'da basın sirki. Paparazzi beni yine nereden buldu?

Ondan kısa süre sonra da Lili yazmıştı:

Tucson'da genç kızların ortalama yaşam süresi düşüşe geçti. Dikkatli olun millet.

Sonrasında da tüm söylentileri tek tek yazmış ve müdirenin bir cesedin daha bulunduğunu duyurduğu anı canlı

olarak yayınlamışlardı. Gabby'nin son paylaşımında şunlar yazıyordu:

Hollier Lisesi'nin bir kahramana ihtiyacı var.
Sutton Mercer, geri dön ve halkına önderlik et!

Ertesi gün okul koridorlarının söylentilerle çalkalanacağını çok iyi biliyordu. Kendisi de bunların merkezinde olacaktı. Bunu düşünmek bile kalbinin gümbürdemesine neden oluyordu. Bir de reklamlar bitip de haberler yeniden başlayınca kalbi iyice delirdi.

Kaska benzeyen saç tipi olan bir erkek muhabir, bir kafenin önünde durmuş, *vintage* Bad Religion tişörtünün üstüne önlük takmış bir kızla konuşuyordu. Kız siyah plastik çerçeveli gözlük takmıştı ve koyu renkli saçları kısacık kesilmişti. Gözleri yaşlarla doluydu. Emma hemen sesi açtı.

"... bu nasıl olabildi anlamıyorum," diyordu kız, gözlerini silerek. "Emma benim en iyi arkadaşımdı."

Emma kendisine engel olamadan ayağa fırlayınca dizini masanın bacağına çarptı. Acı kalçasına kadar çıkmıştı ama umursamadı.

Ekrandaki kız Alex Stokes'tu; Henderson'daki en iyi arkadaşı. Tucson'a geldiğinden beri iletişim halinde olduğu tek kişiydi. Şimdi de yarı zamanlı barmenlik yaptığı Sin City Java'nın önünde duruyordu.

Mercer'lar yüzlerinde telaşlı ifadelerle Emma'ya bakakalmışlardı. Emma sandalyesini devirip masanın yanına tutundu. Eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Büyükbabası ko-

caman açılmış gözlerler bir televizyona bir ona bakıyordu. "Bu kızı tanıyor musun?"

Emma yavaşça oturup kafasını iki yana salladı ama ailesi hâlâ ona bakıyordu. Laurel tam bardağını ağzına götürürken öyle kalakalmıştı. Bayan Mercer'ın gözleri endişeliydi. Emma boğazını temizleyip kendisini konuşmaya zorladı. "Bu kız, Emma'yı çok önemsiyormuş gibi görünüyordu. Ondan başka kimse Emma'yı özlemişe benzemiyor. Bu çok üzücü."

Emma, arkadaşının yüzüne baktı. Eski hayatında onu gerçekten önemseyen tek kişi Alex'ti. Kim olduğunu ortaya çıkarabilecek tek kişi de oydu.

Tucson'a geldiğinden beri, diğer herkese yalan söylediği gibi Alex'e de yalan söylüyordu. Ona, Sutton'la çok iyi anlaştıklarını, Mercer'ların onu evlerinde hoş karşıladıklarını söylemişti. Son üç ayda Alex'le arada bir mesajlaşmışlardı ve o zamanlar "Emma Paxton"ın ölmüş olması gereken zamanlardı.

Şimdi Alex tüm bu yalanları gün yüzüne çıkarabilirdi. Tek yapacağı, mezarda olması gereken en iyi arkadaşından gelen mesajlardan bahsetmekti. Böylece Emma'nın işi biterdi.

"Onunla etle tırnak gibiydik," dedi Alex. Sonra direkt olarak kameraya baktı. Uzun, siyah kirpiklerinde yaşlar vardı. "Onunla eğlence merkezinde buluşup saatlerce konuşurduk."

O anda Emma rahat bir nefes aldı. Alex yalanını ortaya çıkarmayacaktı. Arkadaşı onu koruyordu. "Eğlence merkezi", kuralları çiğnedikleri zamanlar için oluşturdukları özel parolalarıydı. Her şey Emma'nın, Stoke'larda kaldığı zamanlarda başlamıştı. Bir gün, Nevada Üniversitesi'nden bir

çocukla randevuya çıkan Alex eve giriş saatini kaçırmıştı ve bekâr annesi eve döndüğünde Emma'ya, kızının nerede olduğunu sormuştu. O da telaşla Alex'in eğlence merkezine yüzmeye gittiğini söylemişti. Sonrasında iki kız buna çok gülmüşlerdi. *Neyse ki geceleri çalıştığı için annemin vücut saati mahvolmuş durumda, yoksa havuzun hafta ortasında neden gece yarısı açık olduğunu sorardı,* diye dalga geçmişti Alex. O günden sonra "eğlence merkezi", ikisi arasında hep "arkanı kolluyorum" anlamına gelmişti.

Emma birden eski en iyi arkadaşını her zamankinden çok özlediğini fark etti. Ölümüyle alakalı haberleri dinlemek kendisini korkunç derecede yalnız hissetmesine neden olmuştu. Sanki etrafındaki insanların göremediği yaşayan bir hayalet gibiydi. Ama Alex şu anda karşısındaydı ve ona, onun arkasında olduğunu söylüyordu.

"Benim gidip biraz uzanmam lazım," dedi Emma ihtiyatlı bir şekilde. "İzninizi isteyebilir miyim?"

"Tabii." Bayan Mercer hâlâ yüzünde belirgin bir kaygıyla onu izliyordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı tatlım?"

"Hayır, yok." Emma bitkince gülümsedi. "Sadece yorgunum." Kalkıp dikkatlice sandalyesini geriye doğru itti. Mutfaktan çıkarken ailesinin gözlerini arkasında hissedebiliyordu.

Basamakları üçer üçer tırmanmamak için kendisini zor tuttu. Yavaş yürümeye, aile fotoğraflarının yanından koşarak geçmemeye dikkat etti. Bu fotoğrafları artık ezberlemişti. Her gülümseme, her kıyafet, doğum günü ve Noel fotoğraflarındaki hediyelerin sarıldığı her paketin deseni hafızasına kazınmıştı. Bunlar Sutton'ın hayatının önemli

anlarıydı, onun değil. Ama bunca zaman rol yaptıktan sonra bunu hatırlamak zor oluyordu.

Sutton'ın odasına vardığında çalışma masasının en büyük çekmecesinin dibini karıştırdı. Vegas'tan gelirken yanında getirdiği eski BlackBerry'sini oraya saklamıştı. Düşündüğü gibi Alex'ten mesaj vardı: NELER OLUYOR YA? SEN İYİ MİSİN?

Emma yüzünü buruşturdu. Alex'in orada olmasını, kollarını ona sarmayı o kadar çok istiyordu ki. Cevap verme tuşuna bastı.

> ŞU ANDA AÇIKLAYAMAM. BANA BİR DAHA YAZMA; BU ÇOK TEHLİKELİ. HER ŞEY İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM. SENİ ÇOK SEVİYORUM.

Dünyada onu gerçekten tanıyan tek kişiyle iletişimini kesmek üzere olduğu için kalbi acıyordu ama kendisini GÖNDER tuşuna basmaya, sonra da telefonu tamamen kapatmaya zorladı. Sonra Sutton'ın çamaşır çekmecesinde bir kutu tampon buldu; koruyucu ailelerde kaldığı günlerde bu kutular en sevdiği saklama yerleriydi. Hiç kimse başkasının tampon kutusunu karıştırmayı akıl etmezdi. Telefonu içine tıkıştırıp kutuyu çekmeceye geri koydu.

Her şey bitene dek Alex'in dikkat çekmemeye çalışacağını umdu. Sonrasında ona hepsini açıklayacaktı. İhtiyacı olan son şey, en yakın arkadaşının katilin öldürülecekler listesine dâhil olmasıydı. Tabii kendisi hapse atılmaktan da korkuyordu.

Bense Emma'nın eski telefonunu kırıp atmasını diliyordum. Sonuçta polisler Greyhound dolabını keşfetmişlerdi. Artık hiçbir şey güvende değildi. Emma acele edip Garrett'ın beni öldürdüğünü ispatlamalıydı. Yoksa suç onun üstüne kalacaktı.

12

HEBA OLAN ŞEYLER

"Kendi günlüğüne bile yalan söylüyormuş gibi," dedi Emma, Sutton'ın lüks yatağında yüzüstü uzanırken. Başka ipucu bulamadığı için, sorularına cevap bulma amacıyla yine Sutton'ın gizemli günlüğüne dönmüştü. Ama yazılar yine önceki okuduğu zamanlarda olduğu gibi kafa karıştırıcıydı. Ethan'ın yardımı bile işe yaramıyordu. Saat gece on sularıydı ve bir saattir telefonda konuşuyorlardı. Farklı sayfaları incelemeye çalışmış ama bir sonuca varamamışlardı.

"*20 Temmuz. C tam bir 'o' gibi davranıyor. Artık şu meseleyi unutmalı.*" Emma sayfayı çevirdi. "*21 Temmuz. Hımm leziz. Birinci ay dönümümüz için G'ye Burberry Sport hediye ettim. O kadar güzel kokuyor ki.* Ne Garrett'ın öfkesi ne

ettikleri kavgalar ne de gizlice Thayer'la görüştüğü hakkında bir şey yazmış. Bir sürü sır saklıyor, ama bunları kendisine bile itiraf etmiyormuş." Defteri kızgınlıkla sertçe kapattı.

"Aslında mantıklı." Hattın diğer ucundan alçak bir çiğneme sesi geliyordu. Ethan'ı, her zaman vanilya gibi kokan mavi ekoseli gömleğinin içinde, veranda tırabzanına ayaklarını uzatarak oturmuş, kucağındaki bir kâse tuzlu patlamış mısırı yerken gözünde canlandırdı. Bu görüntüyle içine bir zevk ürpertisi dolmuştu. "Arkadaşları hep onun bir eksiğini arıyormuş. Onlara şaka malzemesi yapabilecekleri bir şey vermek istememiştir tabii."

Emma içini çekip sırtüstü döndü ve defterin sayfalarını yüzüncü kez çevirmeye başladı. Durumları tam tersi olsaydı, Sutton onun günlüklerini okuyarak Emma'nın nasıl biri olduğunu çözmeye çalışsaydı nasıl olurdu acaba? Muhtemelen ikizi de onun gibi sinir olurdu çünkü kendi günlüklerindeki sahte manşetler ya da listeler de onun gerçek kimliği hakkında bir bilgi vermiyordu. Emma günlüklerine fazla detay ya da isim yazmamaya hep dikkat ederdi. Koruyucu aile evinde kimin eşyalarını karıştıracağı belli olmazdı çünkü.

"Bakmaya devam ettikçe daha az şey buluyoruz gibi geliyor," dedi. "G hakkında bir şeyler yazılmış tüm sayfaların kenarlarını kıvırdım ama hiçbirinde kayda değer bir şey yok."

"Aramaya devam etmeliyiz. Bu çocuk çok zeki ama bir yerlerde bir şekilde hata yapmış olmalı. Bundan eminim. Biz sadece nerede hata yaptığını bulmalıyız."

Kapı hafifçe tıklatıldı. "Bir saniye!" diye bağırdı Emma, telefonu eliyle kapatarak. Sonra sesini alçaltarak konuştu.

"Kapatmam lazım. Yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Ethan.

Çocuğun seksi bariton sesinden bu iki küçük kelimeyi duymak Emma'nın ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olmuştu. Aramayı sonlandırdıktan sonra bir süre telefonu kalbine dayayarak öylece durup gülümsedi. Sonra yataktan kalkıp saçlarını düzeltti ve kapıya gitti.

Bay Mercer kısa yün ceketiyle koridorda duruyordu. Elinde Drake'in tasması vardı. "Basın bu gecelik evlerine dönmüş gibi görünüyor. Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Evet!" Emma hayatı boyunca hiç böyle çıldırmak üzereymiş gibi hissetmemişti. Yarın okula gitmek zorunda olduğu için biraz rahatlamıştı aslında. Hiçbir şey yapmamaktan iyiydi.

Merdivenden indiklerinde Drake tasmayı görerek antrede daireler çizmeye başladı. Deli gibi sağa sola sallanan kuyruğu basamakların sonundaki sehpaya çarpınca Laurel ile Sutton'ın fotoğrafları domino taşları gibi devrildi. Drake gerileyip heyecanla inlerken patisiyle Bay Mercer'a hafifçe vurdu.

"Otur!" dedi Bay Mercer, sert konuşmaya çalışarak. Ama bu manzara Emma'yı gülümsetmişti. Bay Mercer, tasmayı köpeğe takarken o da Sutton'ın dolabında bulduğu mor Juicy Couture şişme montu giydi.

Gece serin ve berraktı. O kadar ki tüm yıldızlar açıkça görülebiliyordu. Mahalledeki evlerde Noel süslemeleri başlamıştı. Çöl manzaralı kaldırımların kenarlarına kil saksılara ekilmiş Noel yıldızı çiçekleri dizilmişti. Bir aile, bahçelerindeki saguaro kaktüsüne rengârenk süsleme ışıkları sar-

mıştı. Paulson'lar işi tamamen abartmışlardı; devasa bir şişme kar küreleri vardı ve içinde Noel Baba ile Kardan Adam Frosty'nin bulunduğu kış sahnesine sürekli olarak kar yağdırırken fanı kükrüyordu. Emma ile büyükbabası bahçeye yaklaştıklarında gizli bir tetiğe basmış olmalıydılar ki posta kutusunun arkasındaki minik hoparlörden "Deck the Halls" şarkısı yükselmeye başladı. Drake bu sahneyi ihtiyatlı gözlerle izleyerek yürürken kendisini korumacı bir şekilde Emma'nın bacağına bastırıyordu.

Bay Mercer sanki hangi ayda olduklarını unutmuş gibi süslemeler karşısında şaşkın göründü. "Size Noel için ne istediğinizi sormayı unuttum," dedi.

"Ah, evet," dedi Emma, soğuğa rağmen birden içinin ısındığını hissederek. Daha önce hiç kimse ona Noel'de ne istediğini sormamıştı. Sutton'ın, anne babasından tasarımcı giysileri ya da başka eşyalar isteyeceğini biliyordu ama kendisi yalnızca ikizinin cinayetini çözmek istiyordu. Ve de bu ailenin bir parçası olarak kalmak.

Bay Mercer içini çekti. Nefesi soğuk havada buhar yapmıştı. "Böyle bir durumda hediye düşünmenin zor olduğunu biliyorum."

"Bir şeyler düşünürüm artık." Yüzüne oturttuğu ciddi ifade büyükbabasını güldürdü.

Bir süre sessizce ilerlediler. Bay Mercer omuzları tuhaf biçimde çökmüş halde yürüyordu; kendisini Emma'nın görmediği bir şeyden koruyormuş gibiydi. Emma, onu bu kadar etkileyen şeyin tanımadığı torununu kaybetmek mi yoksa başka bir şey mi olduğunu merak etti.

"Becky'den haber aldın mı?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Hayır," dedi adam kısık sesle. Gözlerini önlerindeki karanlığa dikmişti. "Ona haber vermek isterim aslında ama şu anda kim bilir nerelerdedir. Belki de bilmemesi daha iyi olur. Bilse ne olacak ki? Emma'nın izini çok uzun zaman önce kaybetmiş zaten. Ona olanları hiç öğrenmemesi en iyisi olur bence."

Bu düşünce Emma'nın boğazında bir yumru oluşmasına neden olmuştu. Becky on üç yıldır hayatında değildi ama onun öldüğünden haberinin olmaması kendisini çok küçük ve yalnız hissettirmişti. Becky'nin onu terk ettiği günden beri çok fazla acı çekmiş, yüzlerce kez ölmüş olabilirdi ama annesinin bundan haberi bile olmayacaktı. Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Şimdi fark edince kalbine sert ve soğuk bir şey oturmuştu.

Emma'nın nasıl hissettiğini biliyordum. Beni evlat edinen babamın, kolunu ikizimin omuzlarına sardığını her gördüğümde onun ben olmadığımı anlayacağından emin oluyordum. Sonunda benim gittiğimi anlayacağını düşünüyordum. Bu tam olarak kıskançlık değildi –bu sevgiyi Emma'ya fazla görmüyordum– ama dünya dönmeye devam ediyordu ve kimse, hayatımı yaşayan kızın ben olmadığımı anlamıyordu.

Emma üzerindeki montun fermuarıyla oynarken minicik bir sesle konuştu. "Baba, bu konuda hiç şüphelerin oldu mu? Yani Becky söylemeden önce? Bizden iki tane olabileceği aklına geldi mi hiç?"

Bay Mercer dönüp ona bakarken dudakları düşünceli bir şekilde kıvrıldı. "Hayır. Gerçi sen öyle bir sürprizdin ki ne düşüneceğimi bilememiştim. Becky seninle birlikte eve geldiğinde daha on sekiz yaşındaydı. Onu altı aydan uzun süredir görmemiştik. Hamile olduğunu bile bilmiyorduk. Sonra bir gün kollarında seninle kapıyı çalıverdi. Şükran Günü'nden hemen önceydi ve sen henüz birkaç aylıktın." Dudaklarında şefkatli bir gülümseme belirdi. "Çok tatlı bir bebektin. Miniciktin, inanılmaz derecede minik. Becky senin yedi hafta erken doğduğunu söyledi. Şimdi o kadar küçük olmanın sebebinin bir ikizin olması olduğunu anlıyoruz tabii." Sesi bir süre çatladı, sonra düzeldi. "Seni gördüğümüz anda çok sevdik. Haberimiz olsaydı ikinizi de çok severdik."

Emma kafa salladı. "Emma'nın hakkındaki haberler anneme çok ağır geldi, değil mi?"

Bir sokak lambasının altından geçtikleri için sarı ışık, Bay Mercer'ın yüzüne derin gölgeler düşürmüştü. "Evet, hem de çok. İkimiz de berbat hissediyoruz. Sutton, en başta Emma da seninle eşitti. Onun için hayatın ne kadar zor olduğunu düşünemiyorum çünkü seni onun yerinde hayal etmek çok kolay. Becky'nin bizden sakladığı çocuk sen olabilirdin. Şimdiyse... Emma için bir şeyler yapmak için artık çok geç. Ve bu anneni de beni de çok üzüyor."

Bir köşeyi döndüklerinde arkalarında birinin farları yandı. Emma bakınca onların peşinden yavaşça gelen mini boy Audi'yi gördü ve birden gerilerek keskin bir nefes aldı. "Bu taraftan gidelim," dedi, kolunu Bay Mercer'ınkine geçirip onu bir ara sokağa doğru çekerken. Önlerinden ilerleyen

Drake'in isimliği şıkırdıyordu Emma, aracın onları takip edip etmeyeceğini görmek istemişti. Gerçekten farlar da onların tarafına döndü.

"Tanıdığın biri mi o?" diye sordu büyükbabası, omzunun üzerinden bakarak. Emma onu çekiştirerek daha hızlı yürümeye başladı. Direğine süslü şeritler sarılmış bir posta kutusunun yanından geçti. Audi'si olan kimi tanıyordu ki? Karanlıkta görmek zordu ama araç beyaz gibiydi. Ya da gümüş rengi...

"Gümüş," diye fısıldadım, birden arabanın kime ait olduğunu fark ederek. Geçtiğimiz yaz neredeyse her gün bu arabaya binmiştim.

Garrett, diye düşündü Emma benden bir saniye sonra. Araba yavaşça yaklaştıkça kalbi daha hızlı atıyordu. Garrett, pikniğe gittikleri akşam onu bu arabayla almıştı. Bay Mercer'ın kolunu kavradı. "Eve gitmemiz lazım," diye mırıldandı telaşla.

"Sorun ne Sutton?" dedi adam, arkalarındaki arabaya bakmaya çalışarak. "Kim o?"

"Güven bana. Yürümeye devam et." Arabadan olabildiğinde uzaklaşmaya çalışırken büyükbabasını çekiştirerek köşedeki bir çimenliğe girdi. Bir an koşmayı düşünmüştü ama sonra bunun işe yaramayacağını fark etti. Garrett onları yakalayabilirdi. Daha önce arabayla birisine çarpmıştı zaten; bir daha yapmak isterse onu kimse durduramazdı.

Ani bir motor kükremesiyle birlikte araba peşlerinden köşeyi döndü ve yollarını kesmek için önlerine sürdü. Drake öfkeyle havladı. Bay Mercer, Emma'nın kolunu sıkıca tuttu.

Aracın kapısı hızla açılırken Emma kendisini, Garrett'ın tüm hiddetiyle çıkıp gerekirse Bay Mercer'ı kenara itmesine hazırladı.

Ama bu kişi Garrett değildi. Kot ceket giyip kahverengi örgü atkı takmış olan sivri çeneli, zayıf bir adamdı. Tel çerçeveli gözlük takmıştı ve onlara yaklaşırken elindeki ses kayıt cihazıyla uğraşıyordu.

"Ted ve Sutton Mercer?" Yüzünde utanmaz bir sırıtış belirdi. "*The Real Deal* dergisi için bana röportaj verir misiniz?"

Bay Mercer öfkeden deliye dönmüştü. Sırtını iyice dikleştirip Emma'yı tek koluyla sararak kendisine çekti. "Neredeyse bizi eziyordunuz!"

Muhabirin sırıtışı solmadı. "Sadece dikkatinizi çekmeye çalışıyordum. Hadi ama babalık, hikâyeyi kendi ağzınızdan anlatmak istemez misiniz?"

Emma da hiddetlendi. "İkinci sınıf bir dedikodu dergisinden gelen yazar bozuntusuna anlatmak istemeyiz."

Adam bir kahkaha attı. "Ben bunları daha önce de duydum tatlım. Bu hakaretlerini okulundaki şişko kızlara sakla."

Drake havlamayı kesmemişti. Şimdiyse kısık, tehditkâr bir sesle hırlıyordu.

"Şu anda söyleyecek bir şeyimiz yok," dedi Bay Mercer katı bir tavırla. Emma onun, tasmayı biraz gevşeterek Drake'in muhabire biraz daha yaklaşmasını sağladığını fark etti. Muhabir de bunu fark etmiş gibiydi. Ellerini havaya kaldırıp yavaşça geriledi.

"Buna hakkınız var. Ama bu haber çok büyük olacak ve ortaya pek çok kirli çamaşır çıkacak. Bunu garanti ederim."

Yavaşça eğilerek kaldırıma bir kartvizit bıraktı. "Basında doğru düzgün temsil edilmediğinizi hissetmeye başlarsanız beni arayın. Numaram kartta yazıyor."

Emma gidip kartı yerden aldı ve minik parçalara bölerek havaya fırlattı. Bay Mercer yüzünde okunması zor bir ifadeyle onu izliyordu.

"Muhabir olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

"Evet... şüphelenmiştim," diye kekeledi.

Büyükbabası içini çekip elini onun omzuna koydu. "Keşke seni onlardan koruyabilsem Sutton. Her yerde karşına çıkacaklar." Drake'in kulaklarının arkasını ovuşturunca köpeğin kuyruğu hızla sağa sola sallanmaya başladı. Sonra Bay Mercer bir kahkaha attı. "İkinci sınıf dedikodu gazetesi, ha?"

Emma mahcupça gülümsedi. "Evet. Korunması gereken kişiler o muhabirler." Yumruklarını kaldırıp boks yapıyormuş gibi yaptı.

Babamla kardeşim eve doğru ilerlemeye başlarlarken ben de peşlerinden süzüldüm. Babamın, Emma'yı korumasını, onu tehdit eden tüm tehlikelerden uzak tutmasını ben de dilerdim. Ama Emma gibi ben de çok iyi biliyordum ki durum tam tersiydi. Asıl Emma onu korumalıydı. Bu sefer arabadaki kişi Garrett değildi. Ama er ya da geç tehditlerini gerçekleştirmeye başlayacaktı. Ailemize zarar vermeye çalışacaktı. Emma o an için hazır olmalıydı.

13
KARDEŞLİK

Emma üç ay öncesinde Sutton'ın yerine geçtiğinden beri Hollier Lisesi'ndeki çoğu öğrencinin ondan köşe bucak kaçmasına alışmıştı. Sonuçta Sutton kötülüğüyle nam salmıştı ve kimse bir Yalan Oyunu şakasının kurbanı olmak istemiyordu. Ama ertesi gün Laurel'la birlikte koridorlarda ilerlerlerken karşılarına çıkanlar yol vermek için iki yana ayrılırlarken her şey farklıydı. İnsanların bastırılmış fısıltılarını duyabiliyordu.

"Ölen kız onun kardeşiymiş, duydun mu?"

"*İkiz* kardeşiymiş."

"Evet, doğru. Sen ne dersen de, bu bir çeşit şaka kesin. Geçen yıl da herkese arabayla kaçırıldığını söylemişti, unuttun mu?"

Emma nefesini dengede tutmaya, yürürken paniğin onu ele geçirmesine engel olmaya çalıştı. Herkesin ona bakmasına hiç alışamamıştı zaten. Şimdi kimse baktığını saklamaya bile çalışmıyordu. Emma'nın, ikizinin en şirret halini taklit etmesi gereken bir an varsa işte bu andı.

Köşeyi döndüğünde Charlotte ile Madeline'ın, dolabının önünde beklediklerini gördü. Onu gördükleri anda yanına doğru hızla yürümeye başladılar. İkisi de solgun ve endişeli görünüyordu. Elinde iki karton kahve bardağı tutan Charlotte bir yandan bardağı ona vermeye çalışırken bir yandan da ona sarılmaya çalıştı.

"Gelmişsin," diye mırıldandı kısık sesle. "İyi misin?" Emma bardağı minnettarlıkla aldı. Önceki gece, olan her şeyi anlatmak için Charlotte ve Madeline'la üç kişilik görüntülü görüşme yapmıştı. Aynı şeyleri birkaç kez tekrar etmek istememişti çünkü. İkisi de haberleri izledikleri için görüşme boyunca Madeline sürekli "çok tuhaf" deyip durmuş, Charlotte ise "Sutton" ikizinden onlara bahsetmediği için incinmiş görünmüştü. Ama yine de ikisi de onun için endişeliydi.

"Senin gideceğin başka bir yer yok mu?" diye bağırdı Madeline, birkaç metre ötelerinde dikilmiş onları dinleyen kareli gömlekli, kısa boylu bir çocuğa. Dehşete düşen çocuk sıçrayarak uzaklaşırken Madeline bir elini dümdüz, simsiyah saçlarından geçirdi.

Emma arkadaşına gülümseyerek teşekkür etti. "Bu insanlara inanamıyorum."

"*Ben de* senin bu sakinliğine inanamıyorum," dedi Charlotte, Emma'ya bakarak. "Yerinde olsam çoktan mahvolmuştum."

"Eh, benim ablam harika bir aktristir," dedi Laurel, konuşurken gözlerini Emma'dan ayırmadan.

Emma arkadaşlarının bakışları altında ezilip büzülürken omzundaki çantasını düzeltti. "Aslında göründüğüm kadar sakin değilim. Hatta şu anda da biraz hava almam lazım. Biraz dışarı çıkacağım, tamam mı?" Kızlar bir şey diyemeden önce cam kapıdan bahçeye çıktı ve derin, minnettar bir nefes aldı. Birazdan yine içeri, yeni bir derse girmesi ve daha fazla soru, bakış ve art niyetli fısıltıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ama bulunduğu bu anda şimdilik *rahat* olabilirdi.

Bahçede uzun gölgeler vardı, sabah güneşi küçük kare alanın köşelerine henüz düşmemişti. Emma yalnızdı; diğer herkes sınıflarına yollanmıştı. Bahçenin birkaç yerinde, kil saksılara dikilmiş akasya ağaçları vardı. Emma gölgeli banklara doğru ilerledi.

Sonra bir yerden bir el uzanarak bileğini kavradı. Emma çığlık atarak içgüdüsel olarak geri kaçtı ama el onu daha sıkı tuttu. Sonra bu kişinin kim olduğunu gördü.

Thayer.

Altlarında koyu gölgeler oluşmuş gözlerinde manik bir ışık vardı. Bileğini sıkıca tutmaya devam ederken ayakta dikildiği yerden Emma'ya bakıyordu. Emma birden onun kendisinden ne kadar uzun ve güçlü olduğunun farkına vardı.

"Bana gerçeği söylemen gerek," diye tısladı çocuk. "Hemen."

Emma telaşla etrafına bakındı ama onları kimse görmüyordu. İçeride ders zili çalmaya başladı.

"Bırak beni Thayer," dedi sertçe.

Thayer gözleri kıstı ve sanki kolu alev almış gibi birden bırakıverdi. "Sutton olmadığını biliyorum," dedi. Derin, pürüzlü bir nefes alıp ellerini delirmiş gibi saçlarından geçirdi. "Sen diğer ikizsin, değil mi? Sutton'la yer değiştiniz. Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama o olmadığını biliyordum. Seni ilk gördüğüm anda anlamıştım."

Thayer. Bir yanım Emma'nın uzanıp ona dokunmasını istiyordu. Böylece ben de bir saniyeliğine bile olsa onu hissedebilecektim.

Ama Emma sadece saçını savurup havalı bir şekilde ona baktı ve kalbinin gümbürdediğini belli etmemek için elinden geleni yaptı. "Thayer, delirdin mi sen? Ben Emma'yla *tanışmadım* bile."

Bunu duyan Thayer hırlamayla çığlık arası bir haykırış kopardı ve Emma'yı tişörtünden tutarak kendisine doğru çekti. Boynundaki kaslar iyice gerilmişti. "Doğruyu söyle bana," diye hırladı. Nefesi Emma'nın yüzüne vuruyordu. Emma inleyerek elinden kurtulmaya çalışsa da onu bırakmadı. "Bana yalan söyleme! Ona ne yaptın?"

"Thayer, kes şunu!" diye bağırdım faydası olmasa da. "O bana yardım etmeye çalışıyor." Ama çaresizdim. Onunla konuşamıyor, onu rahatlatamıyordum. Sadece durup izleyebiliyordum.

Emma'nın gözleri yaşlarla doldu. Thayer'ın yüzü öfkeyle çarpılmış grotesk bir maske gibiydi ama onun ağladığını gördüğünde ifadesi değişiverdi. Tişörtünü öyle ani bıraktı ki Emma'nın sendelemesine neden oldu. Sonra av arayan bir panter gibi volta atmaya başladı.

Kontrolsüzce titreyen Emma kollarını gövdesine sarıp yanaklarından süzülen yaşları sildi. Thayer ellerini yumruk yapmıştı ve zorla bastırdığı güç yüzünden gergin görünüyordu. Ama durup ona döndüğünde öfkesi eriyip gitmiş, geriye sadece ıstırap kalmıştı.

"Lütfen," diye fısıldadı. Öne doğru bir adım attı ama onun irkildiğini görünce durdu. "Bilmem gerekiyor. O..." Söyleyeceği kelime boğazına takılmış gibiydi. "O öldü mü?"

Thayer'ın ela gözleri çaresiz bir hasretle onun yüzünü inceliyor, âşık olduğu kızı orada bulmaya çalışıyordu. Emma'nın kalbi sızladı. Ona nasıl kapana kısıldığını, nasıl büyük bir acı çektiğini anlatabilmeyi diliyordu. Ama zihnindeki zalim ses sürekli tehdidi tekrarlıyordu. *Sutton dediğimi yapmadı ve bedelini ödedi... Oyuna devam et yoksa Nisha senin için ölen tek kişi olmaz.*

Garrett onun arabasını çalıp çocuğa çarpmıştı bir kere. Eğer Thayer'ı *öldürürse* Emma asla kendisini affetmezdi.

Bu yüzden içindeki Sutton Mercer soğukluğunun her bir zerresini toparlayıp karşısındaki çocuğa buz gibi gözlerle baktı.

"Buna nasıl cüret edersin?" dedi, sesi keskin ve soğuktu. Thayer bir şey demek için ağzını açtı ama Emma onu bastırdı. "Benim kardeşim o kanyonda *öldü*. Okuldaki herkes bana ucubeymişim gibi bakıyor. Şimdi de sen, hastalıklı bir *Komik Tuzak* oyunuyla onun yerini almakla mı suçluyorsun beni?" Kalkıp dimdik durdu ve parmağını vahşice onun göğsüne bastırdı. "Kafan mı iyi senin? Yoksa kıskançlığın mı tuttu? Emma olsam çok iyi olurdu değil mi? Çünkü bu,

aslında Ethan için seni terk etmediğim anlamına gelirdi. Eh, gerçekten olan bu. Sen gitmiştin. Ben de Ethan'a âşık oldum. Hikâyenin sonu. Seninle aramızdakiler bitti artık. Hatta bu kadar zalimce davranmaya devam edeceksen arkadaş olmaya bile çalışmamalıyız bence."

Thayer'ın eli gevşekçe yanına düştü. Ondan tokat yemiş gibi öylece kalakalmıştı. Emma elini uzatıp ona dokunmamak, söylediklerini geri almamak için kendisini zor tuttu. Sözcükler boğazını yakmıştı. Ama Thayer'ı güvende tutmanın tek yolu onun canını yakmaktı. Çantasını alıp okula girmek için döndü.

"Hey, Emma?"

Emma kendisine engel olamadan duraksadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi çocuk alçak sesle.

Emma bir şey söylemek, hatasını düzeltmek için döndü ama Thayer çoktan gitmişti.

Aylardır birilerinin Emma'nın ben olmadığımı fark etmesini bekliyordum. Bu sonunda gerçekleşmişti ama benim göğsümde soğuk, berbat bir dehşet bırakmıştı.

Çünkü öğrendiği şey Thayer'ı öldürebilirdi.

14

ÇATLA, NANCY DREW

Emma, Almanca dersine giderken yolda Ethan'la karşılaştı. "Thayer biliyor," diye fısıldadı telaşla. Ethan olduğu yerde durdu ve bir süre ses çıkarmadan çenesini sıktı.

"Ne? Nasıl?" diye sordu sonunda kısık sesle. Emma onu bir saksı bitkisinin arkasındaki girintiye çekti. Buradaki büyük pencere, futbol sahasına bakıyordu.

Emma dudağını ısırdı. Thayer, Charlotte'un partisinde onu öptüğünden beri bir şeylerden şüpheleniyordu zaten. Ethan'ın bu öpücükten haberi vardı –o anda onları basmıştı– ama Emma yine de bu konuyu gündeme getirmek istemiyordu.

"Bana Emma dedi, ben de tepki verdim," diye itiraf etti büyük bir utançla. "Aptalın tekiyim."

"Hayır, değilsin," dedi Ethan şiddetle. Emma onun koyu mavi gözlerine baktığında kaygının yanında bir de şiddetli

bir ihtiyat gördü. Katilin tekrar öldürmeye karar vermesi durumunda onun kendisini koruyamayacağını biliyor olsa da Emma onun bu gücü sayesinde rahatlıyordu. Kaslarının yavaşça gevşeyip Ethan'ın varlığıyla sakinleştiğini hissetti.

Sonra içini çekerek kafasını onun omzuna yasladı. "Yani... bunu kanıtlayamaz tabii ki. Ama ya beni yalan söylerken yakalarsa? Ya bir şeyler döndüğünü hissederse?"

Ethan gözlerini kıstı. "Ancak cinayeti o işlediyse tam olarak emin olabilir. Ben hâlâ onu şüpheli görüyorum."

Emma sabırsızca kafasını iki yana salladı. "Sutton öldüğünde Thayer hastane yolundaydı. Kırık bacakla kanyona geri dönmüş olmasının imkânı yok. Zaten o saatlerde ağrı kesiciler yüzünden kafası bile iyiydi büyük ihtimalle."

Ethan yorum yapmadan burnundan alaycı bir nefes verdiğinde Emma bunu, "İyi, öyle olsun ama yine de hiç hoşuma gitmiyor" olarak çevirdi. Thayer'ın gerçeği bilmeyi, kanyonda bulunanın âşık olduğu kız olup olmadığını öğrenmeyi ne kadar çok istediğini söylemek için ağzını açtı ama o konuşamadan önce Ethan kafasını çevirdi. Camın diğer tarafındaki bir şeye bakıyordu.

"Bak!" diye tısladı. Emma dönüp onun işaret ettiği yere baktı.

Garrett ile Celeste futbol sahasındaydılar. Emma camdan seslerini duyamıyordu ama birbirlerine bağırdıkları belliydi. Celeste kafasını hayır manasında sallayıp dururken uzun sarı örgüleri savruluyordu. Garrett'ın yüzü öfkeyle çarpılmış ve çirkin bir kırmızıya dönmüştü. Ellerini vahşice kızın önünde sallarken sanki onu boğmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Bu ifadeyi biliyordum. Bu yüzü biliyordum. Birden bu kadar tanıdık gelmesine bayağı şaşırmıştım gerçi. Yeni anılar tembelce su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Garrett'ın değişken ruh halini, hırçınlığını hatırladım. Benden öfkeyle uzaklaşırken bir dolaba yumruk atarak metalde göçük oluşturduğunu, parmaklarından temiz linolyum zemine kan damladığını hatırladım.

"Yok artık," dedi Emma soluk soluğa. Celeste'nin yeter der gibi bir elini kaldırıp okula geri girmesini izlediler. Garrett da öfkeyle nefes alırken onun arkasından baktı. Sonra döndü ve kampüsü caddeden ayıran sedir koruluğuna doğru hızla ilerlemeye başladı.

"Bu çok... şiddetliydi," dedi Ethan.

"Şimdi elimize fırsat geçti," dedi Emma hemen doğrularak. Ethan kaşlarını çattı.

"Ne için?" diye sordu ama Emma cevap vermeden boş koridoru taradı. Sonra Ethan'ın elini tutup koridorda son sınıfların dolaplarının olduğu yere doğru koşmaya başladı.

Garrett'ın dolabı, kola makinesinden köşeyi dönünce çıkmaz koridorda bulunuyordu. Hangi dolabın onunki olduğu belliydi; futbol destekçilerinin final maçı için kırmızı ve altın rengi simli harflerle hazırladığı şans yazıları hâlâ duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Ethan.

"Uzun zaman önce yapmamız gerekeni," dedi çenesini sıkarak. "Sen etrafa göz kulak ol, tamam mı?"

Ethan kafa sallayıp dolaplara yaslanarak onun kafasının tepesinden bakınmaya başladı.

Emma şifre dairesini yavaşça sıfıra çevirdi, sonra olması için dua ederek dolabın alt kısmına keskin ama net bir tekme yaptı. Dolap kapısı sarsılarak ardına kadar açılırken boş koridorda metal sesi yankılandı. Emma birilerinin duyup duymadığını görmek için koridora baktı.

"Sen bunu nereden öğrendin?" diye sordu Ethan, etkilenmiş gibi.

Emma sırıttı. "Henderson'daki arkadaşım Alex öğretti."

Dolapta ağır bir fıstık ezmesi ve baharatımsı tıraş kremi kokusu vardı. Askıya bir kapüşonlu kazak asılmıştı. Üst rafa düzgünce dizilmiş kitapların etrafında da birkaç eşya –plastik bir tarak, bir avuç dolusu bozuk para ve plastik kabına konmuş ağız koruyucusu– duruyordu. Kapağın iç tarafına mıknatıslı bir ayna, Mia Hamm'in tişörtünü yırtarak kutlama yaparken çekilmiş fotoğrafının *Sports Illustrated* dergisinden alınmış soluk bir kopyası, Garrett ile Louisa'nın Büyük Kanyon'da çekilmiş bir fotoğrafıyla Celeste'nin kitaplarla dolu bir çalışma odasındaki kabarık koltukta otururken çekişmiş fotoğrafı yapıştırılmıştı.

"Ne arıyorsun?" diye fısıldadı Ethan, dolabın içine göz atarken.

Emma kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Belki de boşa çabadır. Herhalde dolabının içine BEN YAPTIM yazan bir pankart asacak değil." Dudağını ısırırken gözlerini Garrett'ın eşyalarında dolaştırıyordu. "Bazı katillerin, daha sonra o anı hatırlamak için cinayet hatırası sakladıklarını okumuştum." Böyle bir şey yaptıysa Garrett'ın dolabında bulabileceği şeyleri hayal ederken ürperdi. Sutton'ın bir tutam

saçını, giysisinden bir parçayı... ya da daha kötü bir şeyi bulmak dehşet verici olurdu.

Dolabın zeminine konmuş bir Nike silindir çantayı incelemek için yere çöktü ama çantada sadece kramponlar, beyaz çoraplar, şortlar ve dev bir yeşil plastik su şişesi vardı. Bir de içinde viski gibi kokan bir sıvı bulunan bir matara. Yerden kalkmadan çantanın fermuarını çekti ve içini çekti.

"Boşa uğraştık," dedi hayal kırıklığına uğramış gibi. Ethan'dan cevap alamayınca kafasını kaldırıp ona baktı ve kaşlarını çattığını gördü. "Ethan?"

Çocuk en üst raftaki bir şeye bakıyordu. Yavaşça uzandı ve pis bir şeye dokunuyormuş gibi dikkatle minik, gümüş rengi bir anahtarı raftan aldı.

"Ethan?" Emma yavaşça ayağa kalktı. "Ne o?"

Elini uzatınca Ethan anahtarı onun avucuna bıraktı. Ev anahtarı olamayacak kadar minik bir şeydi bu. Metal kısımdaki ROSA kelimesi zar zor okunuyordu. İkinci bir kelime daha vardı ama çiziklerden anlaşılmıyordu. Bunun altındaysa 356 sayısı vardı.

Emma kaşlarını çattı. "Sen ne olduğunu anladın mı?" Hollier'da Rosa adında birini tanımıyordu.

"Arkasına bak," dedi Ethan, gözleri kocaman açılırken. Emma soru sorar gibi kafasını yana eğince çocuk kafasıyla anahtarı işaret etti. Anahtarı çeviren Emma yazıya baktı.

Etiketli anahtarlığın diğer yüzüne birileri S.M. harflerini kazımıştı. Emma'nın elleri öyle titremeye başladı ki görüşü bile bulanıklaştı. Ethan yanına gidip dengesini sağlaması için ellerini omuzlarına koydu.

"Ne anlama geliyor bu?" Emma'nın sesi çatlak, yalvaran bir fısıltıydı.

Ethan cevap veremeden önce koridorda ayak sesleri duyuldu. Emma anahtarı kotunun cebine koyup dolabı mümkün olduğunca sessizce kapattı. Sonra saklanacak bir yer bulmak için telaşla etrafına bakındı.

"Dur," dedi Ethan soluk soluğa, onu duvara yaslayıp gözlerine bakarken. Emma ne olduğunu anlayamadan bir an çırpındı ama sonra Ethan'ın ne yapacağını anlayıp durdu. Çocuk, dudaklarını onunkilere bastırdığında Emma'nın nabzı kulaklarında atıyor olsa da sonradan öpücüğün tatlılığı galip geldi ve paniği azaldı.

"Ah! Kusura bakmayın!"

Kafalarını kaldırınca, onları fark edince durmuş olan Celeste'yi gördüler. Kızın üstünde her zamanki gibi Orta Dünyalı Arwen tarzında, Kelt düğümü desenli yeşil bir tunik ve tayt vardı. Bileklikleri şıngırdıyordu ve kulaklarında onlarca farklı gümüş küpe vardı. Gözleri kan çanağı olmuş, sesi ağlamaktan kalınlaşmıştı. Hızla yüzünü silip gülümsemeye çalıştı. "Sizi bölmek istememiştim."

Emma nazikçe Ethan'ı itti. Celeste kararsızca dikilirken onlardan başka her yere bakıyordu. Emma parmaklarının arasındaki katlanmış kâğıt parçasını gördü. Kız, Garrett'ın dolabına not bırakmak istemişti herhalde.

"Sen iyi misin?" diye sordu Emma.

Celeste ağırlığını bir bacağından diğerine verirken bileklikleri şıkırdadı. Her zamanki uhrevi havası bugün üzüntü hissi tarafından bastırılmış gibiydi.

"İyiyim. Yani... Garrett'ı bilirsin."

Celeste önemli bir şey yokmuş gibi konuşmaya çalışıyordu ama söyledikleri Emma'yı elektrik şoku gibi çarpmıştı. Garrett'ı pek bilmiyordu aslında. Ama karşısında tanıyan biri vardı. Onlardan biraz ayrı durmuş olan ve Celeste'ye hiç bakmayan Ethan'a göz attı. "Ethan, seninle sonra buluşalım mı?"

Ethan bir an için ürkmüş gibi göründü ama Emma, Celeste'yle yalnız konuşmak istediğini ima eder gibi gözlerini kocaman açınca hemen duvarda yaslandığı yerden doğrulup kitaplarını toparladı. "Ah, şey, olur. Benim derse gitmem lazım zaten. Görüşürüz Celeste."

Ethan'ın ayak sesleri koridorda uzaklaşırken kola makinesi yüksek sesle uğuldadı. Emma çantasının askısıyla oynamaya başladı. "Seninle arkadaş olmadığımızı biliyorum Celeste ama... yine de incinmeni istemem."

Celeste içini çekip ıslak kirpiklerinin arasından Emma'ya baktı. "Garrett, koç burcu. Onlar her zaman sert olurlar."

"Şey, doğru," dedi Emma. Dudağını ısırırken az önce sahada gördüklerini düşündü. Garrett sadece sert görünmüyordu, birilerine zarar vermek istiyormuş gibi görünüyordu. "Onunla birlikteyken çok kavga ederdik. Biraz... korkutucu bir mizacı vardır."

Celeste sırtını dolaplara yaslayıp temkinlilikle Emma'ya baktı; çok fazla şey itiraf etmek istemiyor gibiydi. Emma onu suçlayamazdı. Daha birkaç hafta önce Yalan Oyunu grubuyla ona şaka yapmışlardı. Ama bir süre sonra kız kısık, ihtiyatlı bir sesle konuşmaya başladı.

"Her şey dönüp dolaşıp Louisa'yı buluyor. Tuhaf olan şu ki, Louisa aslında iyi. Yani, annesi terapiye gönderdiği için

yardım alabiliyor. Ama tüm bunlar Garrett'ın... *çökmesine* neden olmuş. Ruhu çok yaralı. Ona hep benimle meditasyon yapmasını söylüyorum. Annemle babam boşandıktan sonra bana çok faydası oldu bunun. Ama o denemek bile istemiyor."

Emma dikkatlice kafa salladı. "Yani onun şeyden... Louisa'ya olanlardan dolayı mı öfkeli olduğunu düşünüyorsun?"

Celeste ona tuhaf bir şekilde baktı. "Evet, tabii."

"Ah, şey, ben hikâyenin tamamını hiç duymadım. Üzgün olduğunu biliyordum doğal olarak ama neden üzgün olduğunu bilmiyordum," diye olta attı Emma.

Celeste'nin rengi attı. Sonra birileri dinliyor mu diye omzunun üstünden etrafa baktı. "O zaman sana bir şey anlatmamalıydım. Etrafa yaymak benim üstüme vazife değil."

Emma içinden küfretti. Dedikodular Hollier'da her zaman hızlı yayılırdı ama ihtiyacı olan zaman kökü kurumuştu.

"Burnumu sokmaya çalışmıyorum tabii," diye geri adım attı. "Ben sadece senin dikkatli olman gerektiğini düşünüyorum. Yani... Garrett çok dengesiz biri Celeste."

Celeste kuşkuyla gözlerini kıstı. Sutton Mercer başkalarını umursayacak biri değildi.

"Neyse, şey, kendine iyi bak," dedi Emma, artık gitmesi gerektiğini hissederek. Sutton'ın çantasını kolunun altına sıkıştırıp yürümeye başladı.

"Hey, Sutton?"

Emma durup döndü. Celeste koridorun ortasında durup onu kucakladı.

"Kardeşini duydum," dedi. "Çok üzüldüm." Sonra döndü ve Emma'yı pek çok soruyla gerisinde bırakarak gitti.

Celeste'deki bir şey benim zihnimde bir anının karıncalanmasına neden olmuştu. Anı, sinir bozucu bir şekilde uzaktaydı ama orada olduğunu hissedebiliyordum. Garrett'ın kardeşine bir şey olmuştu. Çok, çok kötü bir şey.

Hatta bu, ağabeyinin katil olmasına neden olacak kadar kötü bir şey bile olabilirdi.

15

DÜŞMAN HATTININ ÖTESİNDE

Garrett'ların küçük çiftlik villası, golf kulübünün yan tarafındaki sessiz bir mahallede bulunuyordu ve etrafı karolar, alçak taş banklar ve toprak saksılardaki sukulentlerle çevriliydi. Bir grup palo verde ağacının altındaki koi havuzunda kocaman Japon balıklar süzülüyordu. Garaj yoluna koyu mavi bir Subaru Outback park edilmişti ama Garrett'ın gümüş Audi'si ortada yoktu. Emma sokağın karşısına çektiği Sutton'ın arabasında on dakika oturup derin nefesler alarak evi izledi. En sonunda da kendisini hazırlayıp arabadan indi.

Okul henüz bitmişti. Garrett iki saat boyunca futbol takımıyla birlikte Hollier'ın spor salonunda olacaktı. Sezon bitmiş olsa da yıl boyu birlikte çalışıyorlardı. Emma gün boyu Garrett'la ilgili şeyler düşünmüştü. Celeste'ye bağırırken öfkeli yüzünün nasıl kızardığını, *SÜRTÜK* yazılı kâğıdı

kaldırırken nasıl sırıttığını, üstüne ikizinin adının baş harflerinin kazınmış olduğu minik, parlak anahtarı... Sutton'ın tüm derslerine bir sis bulutunun içinde girmiş, sadece dördüncü periyottaki Almanca dersinde kendisini toplamıştı. O da düşüncelerini okuyabilme umuduyla Garrett'ın kafasının arkasına bakmak içindi. Ama artık düşüncelere daha fazla katlanamayacaktı. Kendi hayatını riske atması anlamına gelse de çıkıp sorularına cevap arayacaktı.

Garrett'ın odasına girmeye karar vermişti.

Burada olduğunu kimse bilmiyordu. Ethan'a bile söylememişti çünkü onu durdurmaya çalışacağını biliyordu. Ama denemezse aradığı kanıtları bulamazdı ki.

Sutton'ın GPS'inin yönlendirmeleriyle ilerlediği Garrett'ın mahallesi çok ıssız gelmişti. Ne trafik vardı ne bahçesinde iş yapan ne de kasım güneşinin tadını çıkaran komşular vardı. Tek duyabildiği tepedeki kuşların kesilmeyen cıvıltılarıydı. Birkaç blok ötedeki golf kulübünden birinin "Dikkat!" diye bağırışı duyuldu. Bunu topa *vurma sesi* takip etti.

Emma, Austin'lerin bahçesine adım attığında tuhaf, tiz bir çığlık havada yankılandı. Korkuyla sıçrayan Emma'nın göğsü panikle dolmuştu. Bir haykırış daha koptu. Sonra bir daha, bir daha, bir daha atılan çığlıklar kaldırım taşlarından yankılanmaya devam etti. Acıyla kıvranan bir kızın sesine benziyordu bu.

Ağıda benzeyen her haykırış, Emma'nın göğsüne saplanmıştı sanki. Kendi etrafında dönerek sesin ne taraftan geldiğini bulmaya çalıştı. Bir an, Garrett'ın evinde başka bir kurbanı olduğunu bile düşündü ama sonra iki dev tavus

kuşu, kuyruklarını arkalarında sürükleyerek arka bahçeden çıkıp geldiler. Bir tanesi kafasını geriye atarak, Emma'nın insan çığlığı sandığı sesle haykırdı. İki kuş da direkt üzerine gelmeye başlayınca Emma bir çığlık attı ve kuşlar üstüne atılırken havuzun yanındaki banklardan birine çıktı. Kuşlar boncuk gözleriyle ona bakmak için kafalarını yana eğerek saldırıyorlardı.

O sırada evin ön kapısı açıldı ve küllü sarı saçlı, tıknaz bir kadın kafasını dışarı uzatarak, "Rocko! Salvador!" diye bağırdı. Sonra Emma'nın bankta kendisini korumaya çalıştığını fark etti ve gözlerini kocaman açarak kapıdan çıktı. Tavus kuşları uzun boyunlarını ona bakmak için uzattılar. Biri gözlerini umutla eline dikerek kadına doğru yöneldi. "Kışt!" dedi kadın. "Mısır kalmadı, sizi sefiller."

Bu, Garrett'ın annesi olmalıydı. İkisinin de saçları ve kahverengi gözleri aynıydı. Gerçi oğlu sırf kastan oluşurken annenin, bol pantolonu ve kahverengi kazağı altındaki hatları oyuncak ayılarınki gibi yuvarlaktı. Bütün parmaklarında kehribar yüzükler vardı. Sallantılı küpeleri ve kedi gözü gözlüğünün takılı olduğu zincir de kehribardan yapılmıştı.

Kuşlar oracıkta dikilip bed bed bakarken kadın elleriyle kovma hareketleri yapıyor, Emma da nefesini tutarak onu izliyordu. Ayrıldıktan sonra Garrett'ın olanlarla ilgili annesine ne söylediğini ya da Sutton'ın, erkek arkadaşının annesiyle nasıl bir ilişkisi olduğunu hiç bilmiyordu. Ama sonra tavus kuşları arka tarafa gidince kadın ona sıcak bir tebessüm attı.

"Sutton!" diye bağırdı, banktan inmesi için Emma'ya elini uzatırken. "Ne zamandır görüşmüyoruz! Çocuklar için kusu-

ra bakma," dedi tavus kuşlarına bakarak içini çekerken. "Son zamanlarda çok agresifler. İçlerine ne kaçtı bilmiyorum."

Emma kadına temkinlilikle gülümsedi. "Ben özür dilerim. Onları... sinirlendirdim. Beni kurtardığınız için teşekkürler Bayan Austin." Bu sözcükler ağzından çıkar çıkmaz kadının yüzü bulutlandı.

"O, Garrett'ın üvey annesinin soyadı, tatlım," dedi soğukça. "Unuttun mu? Benim kızlık soyadım Ramsey."

Emma içten içe kendisine küfretti. Tabii ya, Garrett'ın anne babası boşanmıştı. Ama kadının yüzündeki kara bulutlar geldikleri gibi çabucak kayboldular. "Ayrıca sen bana neden Bayan diyorsun ki şimdi? Eskiden hep Vanessa derdin."

Vanessa. Zihnimde bir şeyler kıpırdandı. Anıyı yine net olarak hatırlayamıyordum ama parça parça bir şeyler vardı. Garrett'ın ailesiyle pikniklerdeki gibi oturma odasının zemininde yemek yediğimi hatırladım. Kadında bir hüzün havası olduğunu fark ettiğimi ama nedenini bilmediğimi de hatırlıyordum. Boşanmanın acısı mıydı yoksa daha kötü bir şey miydi bilmiyordum. Garrett'ın kız kardeşiyle alakalı bir anı hatırlamaya çalıştım yine. *Kıza ne olmuştu?* Ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

Emma derin bir nefes aldı. "Kusura bakma Vanessa. Çok uzun zaman oldu ya."

Kadın onun omzuna hafifçe vurarak gülümsedi. "Aynen öyle. Ama seni gördüğüme çok sevindim. Bu, Garrett'la yeniden arkadaş olduğunuz anlamına mı geliyor?"

Emma tereddüt etti. Garrett'ın annesi beklediği gibi biri çıkmamıştı. Böyle tatlı bir kadına yalan söyleme düşüncesi

Emma'nın midesini bulandırıyordu. Ama bir şekilde çocuğun odasına girmeliydi.

"Deniyoruz," diye kaçamak bir cevap verdi. Vanessa kafasını sallarken bir an için bitkin göründü.

"Onun bazı zamanlar ne kadar zor biri olduğunu bilirim," dedi alçak sesle. "Ama sen onun için çok değerliydin. Birbirinizin hayatında kalmayı denemenize sevindim. Ben hep, senin ona iyi geldiğini düşünmüşümdür Sutton."

Emma dudağını ısırdı. "Öyle mi?"

"Tabii." Vanessa'nın sol yanağında da Garrett'ınki gibi bir gamze vardı. Gülümsediğinde yılların verdiği yorgunluk yüzünden siliniyordu. "Yaptığı kötü şeylerin yanına kâr kalmasını engelleyen tek kız arkadaşı sendin."

Emma, kadının kelime seçimi karşısında kendisini gülmeye zorladı. "Ah, bunu bilmiyordum." Boğazını temizledi. "Wildcats kazağım Garrett'ta kaldığı için geldim aslında ben bugün. O burada mı?"

Vanessa kafasını iki yana sallayınca kehribar küpeleri de sallandı. "Hayır. Hâlâ okulda sanırım. Ağırlık çalışıyordur. Bu işe öyle mi diyordu?" Soluksuz bir kahkaha attı. "Birkaç saat sonra ancak döner."

Emma hayal kırıklığına uğramış gibi rol yaparak dudaklarını büzdü. "Tüh ya. Bu hafta sonu kazağımı giyecektim. Maç, New Mexico'yla. Babamla birlikte maçı izlerken hep bu kazağı giyerim."

"Neden odasına bir çıkıp kendin bakmıyorsun?"

Emma, kadının kolayca bu öneriyi sunması karşısında suçluluk hissetti. "Sorun olmaz mı?"

"Hiç olmaz. Tabii o dağınıklığa adım atmaya cesaretin varsa." Vanessa yine gülerken kapıyı açtı. Emma onun peşinden içeri girdiğinde kiraz ağacından parkeler ve antika bronz avizelerle karşılaştı. Kapının tepesindeki mozaik camda dağların ardından doğan güneş resmedilmişti. Camdan içeri dolan güneş, odaya turuncu bir parıltı katmıştı. Emma bir süre etrafına bakındı. Garrett'ın evinin böyle görünmesini hiç ummuyordu. Dekorasyon lüks ve eksantrikti. Halbuki Emma, Garrett'ı hep çok sığ biri olarak görmüştü.

Gerçi çocuğu hiç ama hiç tanımıyordu.

Emma dönüp Vanessa'ya en iyi yetişkin etkileme tebessümünü attı. "Çok teşekkür ederim. Bir dakikaya işim biter."

"Acele etme hayatım." Garrett'ın annesi yasemin esanslı parfümü ve toprak kokusuyla onu kucakladı. Emma'nın kalbi hafiften sızlıyordu. Bu kadın, ona hep ailesinden biriymiş gibi davranan Alex'in annesini hatırlatmıştı.

Garrett'ın annesine hafifçe el salladıktan sonra kalbi gümbürderken basamakları ikişer ikişer çıktı. Merdivenin sonunda, oturma odasına tepeden bakan bir alan vardı. Eğimli yüksek tavan, kırmızı tenekeden yapılmıştı ve üzerine girift sarmaşık deseni çizilmişti. Kapalı oda kapılarının birinin altından ürkütücü bir ortam müziği yayılıyordu. Kapıya büyükçe bir kolaj yapıştırılmıştı. Bunu yapan kişi manken resimlerini yırtıp gerçekdışı, tuhaf formlarda bir araya getirmiş gibiydi; bazıları hayvan bedenleriyle birleştirilmişti, bazılarınınsa kollarının veya gözlerinin yerinde makine parçaları vardı. Emma buranın Louisa'nın odası olduğunu düşündü. Bundan sonraki oda mavi-sarı fayansları olan bir

banyoydu. Ardından gelen odanınsa Garrett'ın olduğunu tahmin etti. Dikkatlice kapıyı itip içeri göz attı.

Bingo.

Vanessa abartmamıştı. Garrett'ın odası, içeride bomba patlamış gibi görünüyordu. Koyu yeşil yatak örtüsünün yarısı yerde yarısı yatağın üstündeydi. Zeminin her bir santimi kirli çamaşırlarla doluydu ve terli çorap kokusu her yere nüfuz etmişti. Etraf PowerBar ambalajları ve boş Gatorade şişeleriyle doluydu. Duvarlara futbolcu posterleri ve İtalyan yarış arabası resimleri yapıştırılmıştı. Masanın üstünde duran Yıldız Oyuncu kupasındaki figürden bir sporcu külotu sarkıyordu.

Emma gözlerini kararsızca odada gezdirdi. Garrett cinayet hakkında bir şey sakladıysa nerede olabilirdi? Ve bu şey *ne* olabilirdi? Çalışma masasının çekmecelerini açıp darmadağınık ataşlar, keçeli kalemler ve raptiyelerin arasını karıştırdı. Bilgisayarının yanındaki menekşe rengi kuvars, Celeste ile ilişkilerinin göstergesiydi. Emma bu taşın, çocuğun chi enerjisine odaklanan bir şey olduğunu tahmin etti. Taşın arkasındaysa Celeste'nin bir salıncakta oturmuş, uzaklarda bir yere bakarken çekilmiş bir fotoğrafı duruyordu.

Masadaki birkaç fotoğraf çerçevesi, üzerlerine fırlatılan rüzgârlık yüzünden yüzüstü devrilmişti. Emma bunları kaldırıp bakınca kalbinin göğüs kafesine çarpmaya başladığını hissetti.

Fotoğraflardan birinde, tenis beyazları giymiş Nisha, objektife neşeyle gülümsüyordu. Diğerinde ise yeşim rengi bikinisi ve çiçekli peştamalı içindeki Sutton bir şezlongda otururken film yıldızları gibi dudaklarını büzerek poz vermişti.

Çerçeveler Emma'nın ellerinde titriyordu. İki kız da kendisinden ayrılmış olmasına rağmen Garrett neden hâlâ fotoğraflarını kaldırmamıştı?

Ben de fotoğraflara öylece bakakalmıştım. Garrett bunlara bakınca ne düşünüyordu? Bize yaptığı şeyleri tekrar mı yaşıyordu? Başıma gelenleri, onun canını yaktığım için hak ettiğimi mi düşünüyordu? Zamanda sonsuza dek dondurulmuş olan nazlı gülüşüme bakarken tüylerim ürperdi.

Emma fotoğrafları bulduğu yere bıraktı. Birden kendisini daha az güvende hissetmeye başlamıştı. Kapıya doğru gerilerken yerdeki bir yürüyüş botuna takıldı.

Sonra gitmek için döndü ama bu sefer de ayakucu turuncu bir reçeteli ilaç şişesine çarptı. İçindeki haplar tıkırdamıştı. Kaşlarını çatarak şişeyi aldı.

Valium'du bu.

Zaman dondu. Emma etiketteki siyah harflere, onları göremez olana dek baktı. Dedektif Quinlan'ın sesi kulaklarında yankılanıyordu. *Adli tabip, kanında yüksek miktarda diyazepam bulmuş.* Nisha'nın reçetesi yoktu. Ama Garrett'ın vardı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Ses, Emma'nın düşüncelerini bıçak gibi kesmişti. Sıçrayıp şişeyi yere atarken kafasını kaldırdığında eşikte Garrett'ın kız kardeşini gördü.

Louisa yırtık kot şort, parlak yeşil külotlu çorap, yürüyüş botları ve siyah renkli, bir omzu düşük, bol bir tişört giymişti. Siyaha boyanmış saçları küt kesişmişti ve bileklerinde onlarca plastik bileklik vardı. Hem meraklı hem de hafif rahatsız olmuş görünüyordu. Emma onun kapıyı açtığını bile duymamıştı.

"Ah... selam Louisa," diye kekeledi, yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirerek. "Görüşmeyeli ne çok oldu." Louisa bir kaşını kaldırınca Emma yutkundu. "Beni içeri annen aldı. Bir kazağımı burada unuttum sanıyordum ama göremedim. Yani bu dağınıklıkta nasıl bulacağımı bilemedim." Gergin bir kahkaha attı ama Louisa gülmüyordu.

Genç kız ona gözlerini ayırmadan uzun uzun bakarken Emma ezilip büzüldü. Kendisini zanlı teşhis odasındaymış gibi hissediyordu. En sonunda Louisa konuştu.

"Garrett'tan uzak durmalısın."

Emma gözlerini kırpıştırdı. Louisa'nın sesinde kin yoktu. Sadece gerçekleri söylüyormuş gibiydi. Ama alnı endişeyle kırışmıştı.

"Sorun çıkarmaya çalışmıyorum," dedi Emma dikkatlice.

Louisa omuz silkti. "Bu önemli değil. Bak Sutton, niyetim şirretlik falan yapmak değil. Aranızda ne oldu bilmiyorum ama son birkaç aydır Garrett mahvolmuş durumda. Yaşadıklarınızdan sonra kanka olmanıza imkân yok, anlıyor musun? Onun hayatından uzak dur. Bunu ona borçlusun."

Emma'nın omurgasından bir ürperti geçti. "Ayrıldığımızdan beri kötü müydü?"

Louisa sabırsız bir ses çıkardı. "Ondan öncesinden beri. Nisha'nın partisinden bir önceki gece sabaha karşı üçte eve geldiğinde histeri krizine girmiş gibiydi. Nereden geldiğini söylemedi ama soluk soluğaydı. Sakinleşmesi için bütün gece uğraştım." İçini çekti. "O gece ayrıldığınızı sanmıştım ama Nisha'larda birlikteydiniz. Bu yüzden ne düşüneceğimi bilemedim." Emma'ya özür diler gibi gülümsedi. "Senin ha-

tan olduğunu söylemiyorum Sutton. Ağabeyimin problemleri olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ama sen durumunu daha da kötüleştiriyorsun. Onun için en iyisini istiyorsan çok, çok uzak dur ondan." Bunu söyledikten sonra odadan ayrıldı.

Emma, Garrett'ın odasının ortasında donakalmıştı. Louisa'nın sözleri zihninde dönüp duruyordu. *Ağabeyimin problemleri olduğunu ikimiz de biliyoruz... Ama sen durumunu daha da kötüleştiriyorsun.*

Emma hastalıklı, çarpık bir korkuyla doldu. Nisha'nın partisinden önceki gece, Sutton'ın öldüğü geceydi. Garrett, birini soğukkanlılıkla öldürdüğü için mi o kadar telaşlıydı?

Damarlarım öfkeyle dolup taştı. Emma'ya söyleyemediğim şeyler beni boğuyormuş gibi hissediyordum. Keşke anılarımı direkt onun zihnine ışınlayabilseydim. Keşke bildiklerimi ona gösterebilseydim. Garrett o gece kanyonda benimleydi. Ve beni öldürmüştü.

Onu kendi ellerimle öldürmek istiyordum ama sayesinde sessiz, görünmez, çaresiz bir gölgeydim.

16

LAW & ORDER*: KAYIP İKİZ

Emma o gün daha geç saatlerde Sutton'ın arabasını, Quinlan'la görüşmeye gittiği karakolun otoparkına çekti. Bay Mercer onunla orada buluşabileceğini söylemişti ama Emma istememişti. Ailesine yeterince yalan söylemişti zaten, buna da şahit olmalarını istemiyordu.

Artık bu gri bina onun için tanıdıktı. Sutton'ın kaybolduğunu ilk buraya bildirmiş ama yalancı çoban olduğu düşünülerek suçlanmıştı. İkizinin sabıka dosyasını okuma amacıyla mağaza hırsızlığı yaptığında da buraya getirilmişti.

Buraya her gelişinde sanki karakol sular altındaymış gibi uykulu, sakin bir hava olurdu içeride. Ama şimdi memurlar, resepsiyonun ötesindeki masalarının oluşturduğu labirentte hızla ve bir amaca yönelik olarak koşturuyorlardı. Her kö-

* ABD yapımı bir suç dizisi. (ç.n.)

şede farklı farklı seslerde telefonlar çalıyordu. Bekleme alanının duvarına monte edilmiş düz ekran televizyonda ulusal haber kanalı açıktı. Ses kapalıydı ama ekranın alt kısmından manşetler geçiyordu. Emma, gümüş rengi saçları olan CNN muhabirinin, Sabino Kanyonu'nun ziyaretçi merkezinin hemen dışında durduğunu fark edince irkildi. Adamın dudakları sessizce hareket ediyordu. GENÇ KIZIN CESEDİ, ÇARŞAMBA GÜNÜ BULUNDU, yazıyordu muhabirin yakışıklı yüzünün alt kısmında. POLİS HENÜZ ÖLÜM SEBEBİYLE İLGİLİ RESMİ BİLDİRİ YAYINLAMADI.

Haber ülke çapına yayıldı demek, diye düşündü Emma acı acı. Karakolun normalden daha hareketli olmasına şaşmamalıydı.

Arkasındaki kapı açılıp kapanırken içeriye güneş ışınları girip kayboldu. Emma gözlerini televizyondan ayırınca şaşkınlıkla keskin bir nefes aldı.

Eski üvey kardeşi Travis Lambert, düzgün giyinmeye çalıştığı belli olsa da her zamanki yapmacıklığıyla orada duruyordu. Üstünde, pantolonuna doğru düzgün sokamadığı için belinde toplanmış bir gömlek vardı ve dudağının üstündeki zavallı minik tüyleri tıraş etmişti.

Yanında orta yaşlı, kelleşmeye başlamış bir adam vardı. Terzi elinden çıkma, gri bir takım elbise giymiş adam dosya çantasını sanki silahmış gibi sallayıp duruyordu. İkili, kalemle incecik çizilmiş kaşları olan bir kadın memurun milattan öncesinden kalma bir bilgisayarda yazı yazdığı resepsiyon masasına yöneldi.

"Müvekkilim, Dedektif Ostrada ile görüşmek için geldi,"

dedi çantalı adam kelimeleri uzatarak. Memur onlara şüpheci, soğuk bir bakış atıp telefonun alıcısını kaldırdı.

"Ostrada? İstediğin tanık geldi."

Emma birkaç adım geriye gidip bir polisle görüşmek için bekleyen sıradan bir vatandaşmış gibi banklardan birine oturdu. *Sakin ol,* dedi kendi kendine. *Seni görmedi. Görse bile sen Sutton Mercer'sın zaten. Onun kim olduğuna dair hiçbir fikrin yok.* Bir yandan Travis'i görüş alanında tutarken bir yandan da sakince boşluğa bakıyormuş gibi görünmeye çalıştı. İstediği son şey göz teması kurmaktı.

Memur telefonu kapatıp ayağa kalktı. "Beni takip edin," dedi, takip etmeleri ya da etmemeleri umurunda değilmiş gibi. O, resepsiyon masasını karakolun gerisinden ayıran kapıyı açınca avukat o tarafa adım attı.

Travis elini kapıya koyarak bir süre duraksadı. *Hadi gir,* dedi Emma içinden. *Kapıdan girip gözümün önünden git.* Ama Travis gitmek yerine yavaşça arkasına döndü ve banka baktı. Gözlerinde tanımanın parıltısı belirdi. Emma yüzünü ifadesiz tutmaya, sıradan bir kızmış gibi davranmaya çalıştı. Şu anda Sutton Mercer'dı. *Söylemiş Olmam Gereken Şeyler* adlı bir defter tutan zavallı, güçsüz Emma değildi. Bu yüzden, çocuğun kafasının tepesindeki duvara asılmış posterde bulunan, trençkotunun yakasının üzerinden kuşkuyla bakan Suç Köpeği McGruff'a dalmış gibi yaptı.

"Travis?" dedi avukat sabırsızca. "Hadi, görüşmemiz var."

"Geliyorum," dedi çocuk şarkı söyler gibi. Sonra direkt olarak Emma'ya bakıp bir öpücük gönderdi ve kapıdan girip gözden kayboldu.

Emma'nın midesi düğüm düğüm olmuştu. Sarsılmış hissediyordu. Tabii ki de hâlâ zavallı, güçsüz Emma'ydı. Katil tarafından kukla gibi oynatıldığı ve gerçekleri sevdiği herkesten saklamak zorunda kaldığı sürece de tıpkı Vegas'ta olduğu gibi kendi kaderini yönetme konusunda çaresiz olacaktı.

Emma bankta kıpırdanırken ve bacaklarını üst üste atıp tekrar indirirken Travis'in neden burada olduğunu düşündü. Belki de cesedi teşhis etmesi için başka birine daha ihtiyaçları vardı. Ya da çocuk oraya Emma'nın ne kadar vahşi ve sapık olduğu hakkında daha fazla yalan söylemeye gelmişti.

Düşünceleri, kapıyı onun için açmış olan Dedektif Quinlan'ın sesiyle bölündü. "Geldiğin için teşekkürler Bayan Mercer. Lütfen beni takip et."

Quinlan onu masaların arasından geçirirken Emma üzerindeki bakışların farkındaydı. Karakoldaki herkes onun kim olduğunu ve neden buraya geldiğini biliyormuş gibiydi. Hatta yanından geçtiği göbekli, asker tıraşlı memur ağzı açık bir şekilde bakmıştı. Siyah saçları kafasının tepesinde büyük bir topuz yapılmış bir kadın, ceptelefonuyla gizlice fotoğrafını çekmeye çalıştı.

Polis kuvvetinin de bir grup liseli kız gibi davranacağını kim tahmin ederdi, diye düşündüm.

Quinlan, Emma'yı linolyum döşemeli koridordan karakolun arka tarafındaki bir sorgu odasına götürdü. Binadaki diğer her şey gibi bu oda da sıkıcı gri renkteydi. Köşedeki plastik saksıda duran sahte incir ağacının yaprakları kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Emma gergince Quinlan'a baktı. "Neden sorgu odasına geldik?" diye sordu şaka yapar gibi bir ses tonuyla. "Benim... avukatımı falan çağırmam gerekiyor mu?"

Quinlan'ın bıyığı hafifçe seğirdi. "Hayır, hayır Bayan Mercer, endişelenecek bir şey yok. Sadece normal bir sohbet olacak." Masanın ucuna gidip üzerine iki tane dosya bıraktı. Kalın olanın üzerindeki etikette SUTTON MERCER yazıyordu. Diğerindeyse EMMA PAXTON.

Emma, üzerinde kendi adının yazılı olduğu ince dosyaya baktı. İçinde ne olabilirdi ki? Eski hayatında sadece bir sefer kanunlarla başı derde girmişti, o da Nevada Üniversitesi kampüsündeki bir punk konserine gitmek için eve giriş saatini kaçırdıkları geceydi. Ama polis memuru bunu sabıkalarına geçirmemiş, hatta onları eve götürüp Alex'in öfkeli annesine kendisi teslim etmişti. Acaba dosyasında sadece kanyonda bulunan cesetle alakalı bilgiler mi vardı? Parmakları dosyanın kapağını açmak için sızlıyordu ama karşısında Quinlan varken bunu yapması imkânsızdı.

Dosyadakileri görmeyi Emma kadar ben de istiyordum; özellikle de içinde cesedim hakkında bilgi varsa. Ne zaman cesedimi gözümde canlandırmaya çalışsam boğucu bir meraka kapılıyordum. Hayattayken korkutucu şeyleri hiç sevmezdim; korku filmleri ya da tıbbi dizileri izlemezdim. Ama cesedimi görme isteğim çok şiddetli bir kaşıntı gibiydi ve kaşımazsam asla geçmeyecekti.

Quinlan o sırada masaya koyduğu bir dijital kayıt cihazıyla uğraşıyordu. "İsmini ve doğum tarihini söyler misin Bayan Mercer?"

Emma, Sutton'ın adını ve doğum tarihini söyledi. Dedektif cihazın çalıştığından emin olmak için kaydı tekrarladı, sonra parmaklarını birleştirip masanın üzerine koydu.

"Pekâlâ. Lütfen Emma Paxton hakkında bildiklerini bana tekrar anlatır mısın?"

Emma güçlükle yutkundu. Kayıt cihazı kendisini hem iyi hem de kötü hissetmesine neden oluyordu. Yalanlarını kendi sesinden duyma düşüncesi hoşuna gitmese de cihaz, dedektifin söylediklerini de kaydedeceği için rahattı. Bu ses kaydını kanıt olarak kullanmak istiyorsa ona zorbalık edip gözdağı vermeye çalışamazdı.

"Daha önce de söylediğim gibi," dedi yavaşça. "Öz annemle ilk kez 31 Ağustos'ta Sabino Kanyonu'nda tanıştım. Bana Emma adında bir ikizim olduğunu söyledi. Aynı gece Emma Paxton adındaki bir kız, Facebook'tan bana mesaj gönderdi. Fotoğrafı aynı bana benziyordu. Biraz yazıştık, sonra ertesi akşam Sabino Kanyonu'nda buluşmak için sözleştik. Buluşma yerine gittiğimde o gelmeyince ben de Nisha Banerjee'nin partisine gittim. Ondan sonra onu pek düşünmedim. Facebook mesajının arkadaşlarımın saçma bir şakası olduğunu ya da Emma'nın da tıpkı öz annem gibi güvenilmez biri olduğunu düşündüm."

"Bana o Facebook mesajlarını gösterebilir misin?" diye sordu Quinlan. Emma kafasını sallayıp iPhone'u çıkararak masanın üzerinden uzattı. Önceki gece Facebook'u açıp Sutton'la konuşmalarını incelemiş ve fark etmediği suçlayıcı bir şey olup olmadığına bakmıştı. Görebildiği kadarıyla mesajlar güvenliydi.

Quinlan onun gözlerine baktı. "*Görüşene kadar bundan kimseye bahsetme... çok tehlikeli!*" diye okudu yüksek sesle. "Bu ne anlama geliyor?"

Emma'nın boğazı kurudu. "Onu götürerek ailemizi şaşırtmak istemiştim," dedi şakağında ter damlacıkları belirirken. "Onu benden önce birilerinin bulup ben sanacağından korkuyordum. Emma'yı ele vermek istemedim."

Quinlan'ın kaşı seğirdi ama yüzü tamamen ifadesizdi. Tepede bir yerde klima çalıştı ve serin hava terini yüzüne yapıştırdı.

"Çok tuhaf bir tesadüf," dedi dedektif. "Emma'nın varlığını öğrendiğin gün sana mesaj mı attı yani?"

Emma kafa sallayıp omuz silkti. "Evet. Garip olduğunu biliyorum, ben de öyle düşündüm. Ama size söylediğim gibi, Becky garip biri. Belki de o da Emma'yla iletişim halindeydi."

Quinlan masanın üzerinden telefonu ona doğru itti. Teni onun bakışları altında karıncalanırken Emma telefonu cebine koydu. Onu izleyen keskin ve parlak gözlerden gözlerini kaçırmamak için kendisini zor tuttu.

"Emma'nın koruyucu ailesi hakkında bildiğin bir şey var mı?" diye sordu dedektif. Emma kafasını iki yana salladı.

"Onları dün televizyonda gördüm ama Emma haklarında bir şey söylememişti." Hafifçe kaşlarını çattı. "Sanırım az önce bekleme alanında üvey kardeşini –adı Travis miydi?– gördüm. O, kardeşime ne olduğunu biliyor muymuş?"

Quinlan'ın kaşının ucu yine seğirdi ama yüzünde başka bir hareket yoktu. "Bize zamanlama hakkında yardımcı olmasını umuyoruz," dedi. Sonra Emma'nın dosyasını alıp tam ortasını açtı. Emma sayfayı görmek için boynunu uzattı ama adam dosyayı göğsüne doğru tutuyordu.

"Peki, şimdi, Nisha Banerjee hakkında anlatabileceğin bir şeyler var mı?" Quinlan'ın sesi muhabbet eder gibiydi. Yüzü doğal ve içtendi. Ama yine de Emma'nın omurgasından bir ürperti geçmişti. Adama boş boş baktı.

"Nisha ne alaka?" diye sordu. Tırnaklarını ağzına götürmemek için kendisine güç bela engel oluyordu. Sonunda ellerini kalçasının altına soktu. Quinlan ona kurnaz ve meraklı gözlerle bakıyordu.

"Eh, kızın telefon kayıtları öldüğü gün seni tekrar tekrar aradığını gösteriyor. Sana söyleyecek önemli bir şeyi olduğu belli. Bu kadar acil olan neydi?"

Emma dehşete düşmüş gibi değil de hüzünlü görünmeye çalışarak omuz silkti. "Size söylemiştim, keşke bilseydim. Bana söyleyemeden öldü. Ama bunun Emma'yla ne alakası var?"

"Bilmem Sutton, sen söyle." Quinlan dosyayı kapatıp masaya koydu, sonra kollarını göğsünde birleştirdi ve kendiliğinden bir şeyler söylemesini bekler gibi uzun uzun ona baktı.

Kafamda alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Bu oyunu çok iyi biliyordum. Quinlan ile ben yıllarca kedi-fare oyunu oynamıştık. Adamın yalan radarını minicik bir şey bile devreye sokabilirdi. Emma adımlarını çok dikkatli atmalıydı.

Quinlan sandalyesinde arkasına yaslanıp parmaklarını ensesinde birleştirdi. "Biliyor musun, bu haberi ilk duyduğumda şaka olduğundan emindim. Sutton'ın bir ikizi olamaz, diye düşündüm. Senden bir tane yetiyor da artıyor bile. Ama yine de yerine oturmayan bir şeyler var burada."

Emma sandalyesinde sırtını dikleştirdi. Elleri titrese de

saçını omzunun arkasına attı. "Bu arada, bu görüşmeyi kaydettiğiniz için teşekkürler. Kaydı dinleyecek kişilerin, ebeveynleri yanında olmayan bir genci taciz ettiğinizi duyacak olmasına memnun oldum."

Bu söyledikleri dedektifi ürkütmüştü. Adam bir kayıt cihazına bir ona baktı. "Bak, ben sadece geçmişine bakınca tüm bunların ihtimal dışı göründüğünü söylüyorum."

"Evet ama hayatımı kendim yazmadım sonuçta," dedi Emma sertçe. *Bu yeterince doğru,* diye düşündü. "Hikâyenin konusunu beğenmediğiniz için üzüldüm."

Quinlan savunmacı bir şekilde ellerini kaldırdı. "Tamam, özür dilerim. Haklısın." İçini çekti. "Ama bana bir iyilik yapar mısın?"

"Nedir?" diye sordu Emma gözlerini kısarak.

"Yanağından örnek alabilir miyim?" Emma kaşlarını çatsa da dedektif ısrarcıydı. "Detaylara girmek istemiyorum ama kardeşinin cesedi pek iyi durumda değildi. Onun, senin biyolojik ikizin olduğunu doğrulamak istiyoruz sadece. Hızlı bir DNA testi meseleyi çözecektir."

Emma dudağını ısırdı. Bundan pek hoşlanmamıştı, Quinlan'ın hızlı sorgusu kendisini kırılgan ve şaşkın hissetmesine neden olmuştu. Ama DNA testinin onu ikizinden ayırmasının imkânı yoktu; Sutton'la tek yumurta ikiziydiler sonuçta. Testi reddetmek de şüphe çekerdi. Bu yüzden kafa salladı.

Quinlan dosya çantasındaki şeffaf plastik kutudan bir kulak pamuğu çıkardı. Emma'nın açtığı ağzına soktu ve bir dişçi gibi ağzının içine bakarken pamuğu yanağında gezdirdi.

"Burada bekle," dedi. "Ben birkaç dakikaya dönerim."

Bunu söyledikten sonra dönüp odadan çıktı.

Adamın arkasında bıraktığı sessizlikte içim tuhaf bir hisle doldu. Quinlan'a güvenmiyordum. O da en az benim kadar kurnazdı çünkü. Şimdi de odadan çıkıp gitmişti. Ama bu bir yandan da Emma'nın masadaki dosyalarla yalnız kaldığı anlamına geliyordu. Sonunda nasıl öldüğümü görme vakti gelmişti.

11
YETERLI KANIT

Emma, koridorda ilerleyen Quinlan'ı dinleyebilmek için nefesini tutarak ona kadar saydı. Uzaktaki bir kapı açılıp kapandı, sonra etrafa sessizlik çöktü. Emma, adamın gittiğinden emin olduktan sonra kendi adının yazdığı dosyayı kaptı.

Dosyanın kapağını açtı... ve elinden düşürdü. Dosya masanın üzerine açık halde düşmüştü. İçine ataşla tutturulmuş fotoğraf bir iskeleti gösteriyordu.

Emma'nın boğazı kupkuru oldu. Dosyada ölüm sonrası fotoğrafları olacağını biliyordu ama nasıl görüneceklerini düşünmemişti hiç. Yutkunamıyordu; dili sanki zımparaya dönmüştü. Ama derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. Ya polislerin aramayı akıl edemediği ipuçları varsa? O fotoğraflara bakmalıydı.

Cesedin boş göz çukurları gökyüzüne bakıyordu. Parlak

kırmızı, altın rengi ve kahverengi yapraklar üzerini yarı yarıya örtmüştü. Bazı kemiklere hâlâ yapışık olan deri parçaları vardı ve güneş yüzünden kuruyup kırmızıya dönüşmüş uzun saçları arkasına yayılmıştı. Kafatasının korkunç sırıtışı, hâlâ gövdede olan pembe kazağa tuhaf bir zıtlık oluşturmuştu.

Ben de gözlerimi bedenimden geriye kalanlardan ayıramıyordum. Kafatasına bakarken kendi yüz hatlarımın anısını görebiliyordum; çıkık elmacık kemiklerim, dar çenem... Ama fotoğraftaki kemiklerle pek bağlantı hissetmiyordum. Ne tuhaftı ki Emma'nın bedeni kendiminkinden daha çok benim gibiydi.

İlk fotoğrafın arkasına iliştirilmiş, cesedi farklı açılardan gösteren başka fotoğraflar da vardı. Kanyona gittiği gece Sutton sarı pamuklu şort giymişti. Yakın çekimler, parçalanmış kemikleri gösteriyordu. Bir tanesinde kafatasının tam tepesindeki çentikli delik görünüyordu.

Emma fotoğraflara baktıkça daha da tuhaf hissediyordu. Kardeşinin öldüğünü aylardır biliyordu. Katilin, Charlotte'un evinde onu boğmaya, okul tiyatro salonunda kafasına lamba düşürmeye çalışması ve son olarak da Nisha'ya yaptıkları şüpheye yer bırakmıyordu. Ama *yine de* içinde, Sutton'ın bir gün şehre geri döneceğine ve şimdiye kadarki en iyi Yalan Oyunu şakasının başarısına güleceğine dair küçücük bir umut vardı. Cesedin fotoğraflarına bakarken artık kalbinde ne umuda ne de hayallere yer kalmıştı.

Kardeşinin başına gelen buydu işte. Ondan geriye kalanlar da bunlardı.

Tabii herkes bunun Emma'nın cesedi olduğunu sanıyordu.

İkizleri ayıracak hiçbir şey yoktu; kemiklerindeki DNA bile farklı değildi. Sutton'ın cansız bedenine bakmak *kendi* cesedine bakmak gibiydi.

Emma'nın midesi kuru bir spazmla gerildi ve ağzı safrayla doldu. Metal çöp kutusuna koşup içine tükürürken Quinlan'dan bir bardak su içmiş olmayı diledi.

Masaya dönüp tekrar otururken hafifçe titriyor, mide bulantısını bastırmaya çalışıyordu. Dosyanın diğer tarafında, bir araya getirilip tutturulmuş formlar ve raporlar vardı. Emma genç bir kadının yüz hatlarını önden ve yandan gösteren yüz canlandırım çizimini aldı. Bu çizim cesedin gerçek fotoğraflarından daha ürkütücüydü; kendi yüzünü, onu hiç görmemesine rağmen ikizinin kemiklerini esas alarak çizilmiş halde görmek acayip bir şeydi. Tüm detaylar doğruydu. Sanatçı hatları mükemmel şekilde yakalamıştı ama gözler ve dudaklarda bir tuhaflık vardı. Tabii model bir iskelet olunca bunları hayal etmek çok zor olmalıydı.

Ardından suç mahallinin birkaç açıdan çizilmiş, cesedin yoldan ve düştüğünün düşünüldüğü yerden ne kadar uzaklıkta olduğunu gösteren bir diyagramına bakmaya başladı. Haritada bölgeyi tanıdığında nefesi kesildi. Sutton, kızlarla birkaç hafta önceki sahte seansı düzenledikleri alana çok yakın bir kayalıktan düşmüştü.

Emma o gece duyduğu kısık sesi düşündü. Ona çok tanıdık gelen bu ses, kaçmasını söylemişti. Çok, çok uzaklardan bir yerden geliyormuş gibiydi. Ama belki de düşündüğünden daha yakındı.

O ses bana aitti.

Sonunda görevlinin raporu vardı. Adli tabip, Sutton'ın yaralarını numaralandırmıştı ve liste bayağı uzundu. Bir sayfaya çizdiği şematik vücut hatlarına, yaraların ve kırıkların yerlerini işaretlemişti.

Kurbanın bir düzineden fazla yarası, ayrıca uzuvları ve gövdesinde on üç adet derin kesiği bulunuyor. Kaval kemiği ve kaburgaları kırılmış, sol omzu yerinden çıkmış. Ayrıca sağ gözünün hemen üzerinde oluşan kafatası ezilmesi, subdural hematoma ve iç kanamaya yol açmış.

Emma yanağının iç kısmını sertçe ısırınca diline tuzlu ve metalik kan tadı geldi. Kardeşi çok fazla acı çekerek ölmüştü ve bir dipnota göre, vahşi hayvanlar da cesede "hasar vermiş" gibi görünüyordu. Emma bunu düşünmek istemiyordu. Sayfayı çevirdi.

Bu yaralanmaların tümü kazara düşme sonucu oluşabilir.

Bu sözcükler Emma'nın donakalmasına sebep olmuştu. *Kazara* düşme mi?

Ben de donakaldım. Düşüşümün kaza olduğunu mu düşünüyorlardı? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Kanyondaki o geceye dair hatırlayabildiğim son görüntüler için anılarımı kurcaladım. Bir kez daha Garrett'ın elini omzumda hissedip sesini kulağımda duydum. Arkamı dönüp ona bakmak, bana ne yaptığını görmek için kendimi zorladım ama anının gerisi karanlıktı. Tek hissedebildiğim, Quinlan'ın düştüğümü ilk söylediği an başlayan hasta edici baş dönmesiydi. Garrett beni aşağı itmiş olmalıydı ama bunu bilerek yaptığına dair bir ipucu, bir işaret bulmak gerekiyordu. Başıma gelenler –ve o zamandan beri Emma'nın ve Nisha'nın başına gelenler– kaza değildi.

Emma'nın başı fena halde dönüyordu. Kardeşinin ölümün üstü de tıpkı Nisha'nınki gibi kapatılmış ve olanlar kaza gibi gösterilmişti.

Raporun en alt kısmındaki, kalın harflerle yazılmış kelimeler dikkatini çekti sonra.

ÖLÜM SEBEBİ: KAFAYA ALINAN DARBEYE BAĞLI BEYİN EZİLMESİ
ÖLÜM ŞEKLİ: BİLİNMİYOR

Emma gözlerini kırpıştırdı. *Bilinmiyor.* Demek ki "kazara" düşme olduğundan o kadar emin değildiler.

Dosyayı karıştırmaya devam etti. Sabino Kanyonu ziyaretçi merkezinden Quinlan'ın adresine gelen e-postalardan yazdırılan karıncalı güvenlik kamerası fotoğrafları bir araya getirilip zımbalanmıştı. *Elimizden geldiğince yardım etmeye hazırız,* yazmıştı gönderen kişi. *Kamera her saat başı fotoğraf çeker. Üç yıl önce otoparka verilen zarar sonucu kameraları oraya taktırmıştık, bu yüzden patikaları göstermiyor.* Emma fotoğrafların tarihlerine bakarak hızlıca sayfaları çevirdi ve 31 Ağustos gecesine geldi. Gözleri tanıdık bir aracı, tanıdık bir insanı aradı. Daha önce yakalayamadığı bir ipucu var mı diye baktı.

Çekimlere bakılırsa o gece kanyona pek fazla kişi gitmemişti ve gördüğü arabaları da tanımıyordu. Sutton'ın Volvo'su ortalarda yoktu. Belki de fotoğraf çekildiği sırada katil çoktan arabayı almıştı. Ya da Thayer'la oraya gittiklerinde Sutton arabasını daha gizli bir yere bırakmıştı.

Fotoğraflar ve saatler geçtikçe otopark boşaldı. Sonra bir ara iki yeni araba belirdi. Bunlar tanıdığı arabalardı; Bay Mercer'ın SUV'si ve Becky'nin paslı kahverengi Buick'i. O sıralar Sutton babasına, ondan kısa süre sonra da Becky'ye rast gelmiş olmalıydı. Bir saat sonra iki araba da gitmişti. Katil oraya yürüyerek ya da Emma'nın ertesi gün yaptığı gibi taksiyle gelmiş olabilirdi.

Sonraki sayfayı açtığında bir elektrik şokuyla çarpılmış gibi oldum. Karanlık gökyüzünün ve sokak lambasının sarı ışığının altında tanıdık, gümüş bir Audi duruyordu. Tampondaki etiket zar zor da olsa görülebiliyordu. HEDEFLER OLMADAN HAYATIN NE ANLAMI OLUR? Yazıda bir de futbol topu çizimi vardı.

Bu arabayı tanıyordum. Yolcu koltuğunda, benim kahve döktüğüm yerde oluşan lekeyi, arka koltuktaki, bacaklarımı altına sokup aracın sahibini bana öpücük vermesi için parmağımla çağırdığım banal koyun tüyü battaniyeyi, bir gece çok fazla içtiği için ona anahtarı vermeyi reddettiğimde sürücü kapısında oluşturduğu göçüğü hatırlıyordum. Futbolcu kaslarıyla dolu bacağının savrularak kapıyı nasıl ezdiğini şimdi bile gözümde canlandırabiliyordum.

Bu Garrett'ın arabasıydı. Ve şu anda tek görebildiğim bu değildi. Anının geldiğini hissettim. Bir anafor gibi dönerek beni derinlere, çok derinlere... hayatımın son birkaç dakikasına çekti.

18

HER ÇIKIŞIN BİR DÜŞÜŞÜ...

Omzumdaki eli hissedince yüreğim ağzıma gelirken arkamı dönüyorum. Bir an için gördüklerime inanamıyorum. Arkamdaki kişi kaşlarını çatmış bir halde duran Garrett. O kadar yakın ki nefesindeki viski kokusunu duyabiliyorum. Saçları karmakarışık olmuş ve hâkî rengi kargo şortunun altından görünen dizlerinden biri çizilmiş. Yaradan bacağına doğru kan süzülüyor.

"Sen burada ne arıyorsun?" diyorum şaşkınlıkla, birkaç adım gerilerken. Arkamdaki patika keskin bir eğime sahip. Büyükçe bir kayanın üzerinde dengemi sağlıyorum.

Garrett'ın gülüşü bir bıçak gibi. Onun ruh halinin değişimlerine, dengesiz davranışlarına alıştım ama bu, o davranışların hoşuma gittiği anlamına gelmiyor. İyi Garrett tatlı,

hevesli bir yavru köpek gibi olabilir; sempatik, yumuşak başlı ve hatta biraz kırılgan. Ama Kötü Garrett tamamen farklı bir hikâye. Şansıma şu anda karşımda olan bu ikincisi.

Garrett kan çanağına dönmüş, bir türlü odaklanamayan gözlerini kısarak bana bakıyor. "Senin burada ne aradığını sormayacağım," diyor pis pis sırıtarak. "O şortun içinde orospuya benziyorsun."

Onu duymazlıktan gelmeliyim. Tek kelime etmeden dönüp uzaklaşmalıyım. Ama her zamanki gibi onun karşısında yine dolduruşa geliyorum. "Daha geçen gün bu şortu beğenmiştin," diyorum sertçe. Birkaç gün önce sıkıcı bir süper kahraman filmi izlemeye gitmiştik ama kucağındaki bacaklarım yüzünden Garrett'ın dikkati dağıldığı için filmi pek de izleyememiştik.

"O, bu şortu gecenin bir yarısı dağ başında giydiğini görmeden önceydi," diyor; sözcükler diline dolanırken. "Birileri saldırsın mı istiyorsun?"

Bunu neden söylediğini, bu gareze neyin sebep olduğunu biliyorum ama yine de inciniyorum. Gözyaşlarımı saklamak için kafamı çeviriyorum. "Evine git, Garrett. Sarhoşsun ve tam bir pislik gibi davranıyorsun."

Ama o uzanıp kolumu tutuyor. "Masummuşsun gibi davranmayı kes," diye tıslıyor. "Bana kendimi kötü adammışım gibi hissettirmeye çalışmayı kes. Neler döndüğünü biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diyorum kızgınlıkla. Bu gece başıma gelen onca şeyden sonra bir de Garrett'ın öfke nöbetlerine katlanacak sabrım yok. "Ve bana sürtükmüşüm gibi davranman hiç hoşuma gitmiyor. Hem de sırf istediğim..." Cümlemi bitiremiyorum. Tüm yaz boyunca Garret'la ilişki-

mizi sağlamlaştırmayı ve bir sonraki aşamaya geçebilmeyi ümit ettim. Bir yanım, eğer birlikte olursak kendimi tamamen ve sadece ona adamayı ve Thayer'ı bırakıp yalanları sonlandırmayı umuyordu. Garrett'a beni baştan çıkarması için bin kere fırsat verdim ama o her seferinde beni geri püskürttü. Bu insanın çekiciliğini sorgulamasına neden olacak bir şey aslında ama ben Garrett'ı engelleyen şeyin kendi takıntıları olduğunu biliyorum. Kız kardeşinin başına gelenlerden beri seks konusunda saçma düşünceleri var.

Gerçi şu anda onunla bir sonraki aşamaya geçmediğimize seviniyorum. Artık onunla olmak istemiyorum. Thayer'la sahip olduğumuz şey çok daha gerçek. Bunu görmemin bu kadar zaman almasına inanamıyorum.

"Burada ne yaptığını, kiminle olduğunu biliyorum," diyor Garrett. Beni bırakınca geriye doğru sendeliyorum. Bileğimin tuttuğu kısmı acıyor.

"Beni takip mi ediyordun?" Bütün gece birilerinin beni izlediğini hissettiğimi hatırladığımda tenim karıncalanıyor. "Bu iğrenç, Garrett."

Burnundan alaycı bir nefes veriyor. "Bu akşam Nisha'nın evine gittim. Kız arkadaşımı *arıyordum." Kız arkadaş ifadesini alaycı bir tonla söylüyor. "Bana bu gece orada olacağını söylemiştin çünkü. Ama bütün akşam oraya uğramadığını söylediler."*

Omuz silkiyorum. "Nisha'nın banal partisine gitmek istemedim. Ne olmuş?"

"Tam arabayla oradan çıkıyordum ki senin patikadan yukarı doğru koştuğunu gördüm. Gelip seni şaşırtmak istedim. Ama burada yalnız değildin, değil mi?"

Ayın önündeki bulutlar yer değiştirince patikaya tuhaf gölgeler düşüyor. Solumda Tucson, peri ışıklarından yapılmış gibi parlıyor. Sağımdaysa dibinde vadi olan bir uçurum var. Babam patikanın bu kısmı hakkında beni hep uyarırdı. Küçükken buradan geçtiğimizde mutlaka elimi tutar, bu kayalığın, dağcıların bile inemeyeceği kadar dik olduğunu ve dipte kimsenin ulaşamadığı cesetler olduğunu söylerdi. Bunu düşününce içimden bir ürperti geçiyor.

"İtiraf et," diyor Garrett pürüzlü bir sesle. "Thayer'la birlikteydin, değil mi?"

Ağzım kuruyor. Artık inkâr etmeye gönlüm el vermiyor. Ama hemen itiraf etmek de istemiyorum. Özellikle de bu ıssız yerde, Garrett sarhoş ve öfkeliyken. Ben bir şey yapamadan önce o bir fidanı kökünden söküp öfkeyle haykırarak ikiye bölüyor.

"Kahretsin Sutton!" Sesi aşağıdaki vadide yankılanıyor. Küçük ağacın kırık parçalarını yere attığında dalların karanlıkta kaybolmasını izliyorum. "Bana bunu nasıl yapabildin? Seni seviyorum *ben." Saçlarını tutup çekiştiriyor.*

İçim dehşetle dolarken aklıma birden, Volvo'mu çalıp sevdiğim çocuğa, Thayer'a çarpan kişi geliyor. Ve farkına varıyorum. Garrett'tan bir adım uzaklaşıyorum. "Ne zamandır beni takip ediyordun?"

"Yeterince uzun zamandır," diye tıslıyor. Kalbim düğümleniyor. Karşındaki Garrett, *diyorum kendime. Tatlı, ahmak Garrett. O kimseye arabayla çarpmaz, Thayer'a bile. Değil mi?*

Ama bulutlar çekilip de ay ortaya çıkınca Garrett'ın zar zor zapt ettiği öfkesi yüzünden boynundaki kasların nasıl

gerildiğini görebiliyorum. Çenesi çarpık bir gülümsemeyle kıvrılırken gözleri vahşice parlıyor. Aklıma bir anda gelen bir düşünceyle kalbim donuyor. Belki de bu Kötü Garrett değildir. Şimdiye kadar görmediğim bir Garrett'tır. Kaçık Garrett. Vahşi Garrett.

"Ne yaptın sen?" diyorum nefes nefese.

Acı bir sesle kahkaha atıyor. "Sana kendimi açıklamak zorunda değilim." Pis pis sırıtarak bana doğru bir adım atıyor.

O anda içime dolan öfke, korkumu siliveriyor. Bir an Thayer'ın bacağının kırılırken çıkardığı hasta edici ses kulaklarımda yankılanıyor. Onun acıyla zayıflayan sesiyle bana seslendiğini duyabiliyorum. Yumruklarımı sıkıp yüzümü Garrett'ınkine yaklaşıyorum. "Sen kafayı üşütmüşsün," diye fısıldıyorum. Gözleri kocaman açılıyor.

"Ben mi?" Bana doğru bir adım atıyor. Aramızda artık sadece santimler var ama geri çekilmiyorum. "Burada kim yalancı? Kim orospu?" Son kelimeyle beni kısa bir hareketle itiyor. Yalpalasam da dengemi sağlamayı başarıyorum. "Doğruyu... söyleyemeyen... kim burada?" Her sözcükle birlikte itmeye devam ediyor. Kalbim kulaklarımda atıyor ama bu sefer öfkeden değil, korkudan.

"İlişkimiz bitti Garrett!" Kafamı kaldırıp sanki onu ilk kez görmüş gibi gözlerimi dikiyorum. İlk randevumuz için bana vadiden çiçek toplayıp getiren, ona beni düşündürdüğünü söylediği şarkılardan oluşturduğu çalma listeleri gönderen, birlikte yürürken masumca elimi tutan tatlı çocuk nerede şimdi? Acaba hiç var oldu mu? Çünkü şu anda karşımda duran kişi bir canavar hem de tamir edilemeyecek derecede bozulmuş bir canavar.

Donakalıyor. Bir an için, vahşi bir ateşle yanan gözlerinden başka hiçbir yeri hareket etmiyor. Gözlerinin çok içli baktığını nasıl düşündüm acaba zamanında? "Ben bitti diyene kadar bitmez," diyor dişlerini sıkarak.

Çakıl taşları ayağımın altından kayınca beni kayalığın ucuna kadar gerilettiğini fark ediyorum. Arkam mürekkep karası bir boşluk. Yüksekliğin ne kadar olduğu belli değil.

Garrett çok hızlı hareket ediyor ve bir anda tişörtümü kavrıyor. Ayaklarım yerden yükselirken tişörtümün yakası boğazımı sıkıyor. İnleyip ayaklarımı savuruyorum ama bir şeye vuramıyorum. Arkamdaki vadi açlıkla ağzını açmış gibi. Garrett beni kaldırıp yüzüne doğru çekince iğrenç viski kokusunda boğuluyorum.

"Neden beni bu kadar deli ediyorsun?" diyor acı dolu bir sesle.

Sonra beni bırakıyor.

19

YÜZLEŞME

Kapının dışından ayak sesleri geldiğinde Emma kâğıtları hızla dosyaya tıktı. O sırada Quinlan içeri girdi.

Emma tereddüt etmeden ayağa fırladı. "Dedektif Quinlan, sanırım kardeşimi kimin öldürdüğünü biliyorum."

"Evet, söyle ona," dedim ikizime. Hâlâ Garrett'ın beni kayalığın ucunda havada tutmasının etkisini yaşıyordum.

Adam olduğu yerde durdu. Kaşı şüpheli bir yay çizdi. "İlginç. Ben de sana aynı şeyi söylemeye gelmiştim... *Emma.*"

Bir an için dedektifin ne dediğini idrak edemeyen Emma olduğu yerde kaldı. Zihni neler olduğunu anlamaya çalışırken tek bir kası bile hareket edemiyordu.

Quinlan soğuk bir tebessüm attı. "Yanağından örnek alırken azı dişlerinde iki dolgu olduğunu gördüm. Mesele şu ki, Sutton Mercer'ın hayatı boyunca hiç çürüğü olmamış.

Mercer'ların aldığı organik yiyecekler sağ olsun demeli herhalde. Ama Las Vegas'tan gelen diş kayıtlarına göre Emma Paxton'ın iki adet dolgusu varmış. Tam da seninkilerin olduğu yerde." Masaya diş röntgenleri attı.

Emma röntgenlere salak gibi bakarken adrenalinin tüm vücuduna dolduğunu hissetti. Bir an için kaçmayı düşündü ama sonra ne yapacaktı? Koridorun sonuna kadar kaçabilirdi belki ama etrafı polislerle çevriliydi. Korkunç gerçekle yüzleşti: Buradan çıkış yoktu. Yavaşça yerine oturdu.

Quinlan da kendi sandalyesini çekip oturdu. Onu izlerken yüzü gözle görünür şekilde yumuşamıştı. Emma onun kendisi için kötü hissettiğini düşündü. "Artık doğruyu söyleme vakti geldi Bayan Paxton. Hadi ama, neden işleri kendin için zorlaştırıyorsun ki?"

Zihnindeki çarklar dönerken Emma masaya koyduğu parmaklarına baktı. Adam ne kadarını biliyordu acaba?

Quinlan içini çekip parmak uçlarını birbirine bastırdı. "Hadi Emma, bana karşı dürüst olmazsan sana yardımcı olamam." Emma'nın dosyasını açıp suç mahalli fotoğraflarını çıkararak onun önüne bıraktı.

"Belki de sadece kazaydı," dedi nazikçe. "İki kız kanyondaydınız ve kavga etmeye başladınız. Sonra fiziksel temas oldu ve Sutton öylece... düşüverdi. Bunun olmasını istememiştin. Ama bana yardımcı olmalısın Emma. Gerçeği söylemelisin."

Onları ihtiyatla izliyordum. Bu odada geçirdiğim uzun saatler, adamın ne yapmaya çalıştığını anlamamı sağlamıştı. Bu numarayı bana çok defalar çekmişti. *Evlatlık alınmak,*

ailenin kim olduğunu bilmemek senin için zor olmalı Sutton? Neden bana gerçeği söylemiyorsun? Şimdi aynı şekilde kardeşimi de konuşması için manipüle etmeye çalışıyordu.

Quinlan'ın taş grisi gözleri amansızdı. Emma daha onun ne dediğini idrak edemeden, adam onu mantık yoluyla ikna etmeye çok çabalamış gibi ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ. Bir numaralı kapının arkasına bakalım o zaman." Yavaşça kalkıp sandalyesini iterken dizleri kütürdeyen dedektif, kapıyı hafifçe aralayıp koridordaki birine alçak sesle bir şey söyledi. Emma koridorda kim olduğunu görmek için boynunu uzattı ama dedektifin gövdesinden bir şey göremiyordu.

Sonra kapı daha da açıldı ve bir kadın memur, Alex Stokes'u içeri soktu.

Kızın elleri kelepçeliydi.

Emma'nın ağzı açık kaldı. En yakın arkadaşı karşısında durmuş, son iki yıldır her gün giydiği dama desenli Vans ayakkabılarına bakıyordu. Ona eşlik eden Amazon kadını tipli memurun yanında minnacık kalmıştı. Bir süredir ağladığı belliydi; imzası olan turkuaz renkli Urban Decay *eyeliner*'ı yanaklarına doğru akmıştı. Quinlan onu hafifçe itince kız öne doğru yalpaladı ve yaşlarla dolu gözlerini Emma'nınkilere çevirdi.

O anda Emma'nın kalbine kurşundan bir ağırlık çöktü. Alex'in başı onun yüzünden belaya girmişti.

Quinlan'ın dudakları zalimce bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu arkadaşını yarım düzine suçla hapse atabiliriz. Yardım ve yataklık, adalete engel olma, suçu gizleme. Jüri yaratıcı günündeyse onu müşterek katil olarak bile gösterme olası-

lığım var." Diliyle *cık cık* yaptı. "Telefonu için arama emri çıkardık ve son *üç* aydır sevgili arkadaşı Emma Paxton ile görüştüğünü öğrendik. Emma'nın, Tucson'daki hayatla ilgili pek çok ilginç hikâyesi varmış. Sutton'la ne kadar yakın olduğunu, Mercer'larla yaşamın ne güzel olduğunu anlatmış. En sonuncu mesaj ise..." Elindeki kâğıtlara abartılı bir tavırla baktı. "... bir gün önce gönderilmiş! Şuna bak!"

Emma tekrar ayağa kalktı. Korkusunun altında öfke baş göstermeye başlamıştı. "Alex'in bununla alakası yok. Mesajları okuduysanız anlamış olmanız lazımdı."

Quinlan omuz silkti. "Olabilir. Ya da belki de şifreli konuşuyordunuz. Sen bana gerçeği anlatmazsan nereden bilebilirim?"

Emma öfkeyle yanarken ona dik dik baktı. Ellerini yumruk yapmış, tırnaklarını avuçlarına geçirmişti. "Buraya ilk geldiğim gün size gerçeği anlatmaya çalıştım." Sutton tavrını takınmasına gerek yoktu çünkü buz gibi bir öfke göğsünü sarmıştı. "Alex'i bir şeylerle suçlayacaksanız belki kendinizi de suçlamalısınız. Eylülde anlattıklarımı dikkate bile almayarak gösterdiğiniz ihmal yüzünden."

Oda sessizleşti. Koridorun sonundaki bir telefon çalıp duruyordu. Kadın memur kararsızca Quinlan'a baktı. Adamın sırıtışı solmuştu ama konuşurken Emma'yla göz temasını kesmedi.

"Onu buradan çıkar," diye mırıldandı, kafasıyla Alex'i işaret ederek. Memur tereddüt etti ama Quinlan bir şey yapmayınca Alex'i kolundan tutarak odadan çıkardı. Emma arkadaşına seslenip onu affetmesini söylemeyi çok isterdi ama

şu anda Quinlan'ın karşısında zayıflık göstermemesi gerektiğini biliyordu.

"Hikâyen ne o zaman?" diye sordu sonunda, kollarını göğsünde birleştirerek.

"Görüşmenin bu kısmı için küçük kayıt cihazınızı çalıştırmayacak mısınız?" dedi Emma sertçe. Adam kaşlarını çatarak uzanıp cihazı açtı. Emma sandalyesinde arkasına yaslandı. "Yaz sonunda Sutton'la buluşmak için buraya geldim. Ama Sabino Kanyonu'na gelmeyerek beni eken oydu ya da ben öyle düşünmüştüm. Çok uzun süre bekledim ama gelmedi. Sonra Madeline Vega ve Fiorello ikizleri beni bankta görüp Sutton sandılar. Mesajda kim olduğumu kimseye söylememem için uyardığından dolayı sustum. Sutton'ın gelip her şeyi açıklığa kavuşturacağını düşünüyordum." O ilk geceki umutlarını, Sutton'la buluşup bir aileye sahip olma, sonunda bir yere yerleşme hayalini düşünürken boğazında bir yumru oluşmuştu. Gözyaşları gözlerini yakıyordu ama çenesini dik tutarak gözlerini Quinlan'dan ayırmadı. "Sonra bir not aldım. Sutton'ın öldüğünü, benim de oyuna devam etmem gerektiğini söylüyordu. O notu da katilin diğer notlarını da atmadım. Sutton'ın yatağındaki mor yastığın içine diktim. Kontrol edebilirsiniz."

Quinlan sabırsızca homurdandı. Masanın üzerinden ona doğru eğilirken gözleri parlıyordu. "Ne düşündüğümü sana söyleyeyim. Bence sen uzun süredir kardeşini izliyordun. Facebook ve Twitter'da. Onu izlemek için buraya küçük bir gezi bile yapmış olabilirsin. O senin istediğin ama sahip olamadığın her şeye sahipti; para, popülerlik, güzel bir ev, sevgi dolu bir aile. Sen de onları elde etmeye karar verdin.

Buraya ne valizin ne de kimliğin olmadan geldin çünkü ihtiyacın olmayacağını biliyordun. Çünkü kardeşinin yerine geçmeyi planlıyordun." Emma kafasını hızla iki yana sallıyordu ama adam işaret parmağıyla suç mahalli fotoğraflarını ona doğru itti. "Kardeşini vadiye ittin. Sonra her şey çok kolay oldu. Tek yapman gereken onun yerine geçivermekti. Bir gece bekledin, sonra Nisha Banerjee'nin partisine gidip Sutton olduğunu söyledin. Şansına, ikizin şakalarıyla ünlü biri olduğu için birileri bir şeyden şüphelense hemen şaka olduğunu söyleyiverecektin. Buraya bile gelip kendinmiş gibi davrandın, böylece yakalanırsan şahidin olacaktı. Gerçeği yalan gibi göstermeye çalışmak akıllıca bir hareket. Ama yeterince değil."

"Yanılıyorsunuz," dedi Emma avuçlarını masaya vurarak. Öfkesinin gücü kendisini bile şaşırtmıştı. Eski Emma Paxton asla yetkili birine karşılık vermezdi. O hep iyi anlaşmaya çalışan, sorun çıkarmayan üvey kızdı. Hayatındaki yetişkinler nasıl biri olmasını isterse öyle birine dönüşen bir bukalemundu. Ama şu anda haklı bir öfke onu ele geçirmişti. "Siz beni taciz etmekle meşgulken gerçek katil rahatça dolaşıyor. Göremiyor musunuz? Birisi bana tuzak kuruyor."

Quinlan onu ölçüp tartıyormuş gibi uzun uzun baktı, sonra çenesini sıktı.

"Yalan söylemeyeceğim, Sutton Mercer başımın belasıydı." Pürüzlü sesine neredeyse ölümcül bir sakinlik hâkimdi. Birden oda o kadar sessizleşmişti ki Quinlan'ın kol saatinin sesi bile duyulabiliyordu. "Ama o sadece bir çocuktu. Başına gelenleri hak etmiyordu. Onu senin öldürdüğünü kanıtlayamam. En azından henüz. Ama her adımını izliyor olacağım;

ta ki sen bir hata yapana dek. Çünkü hata yapacaksın Emma. Suçlular her zaman hata yapar."

"Yani gidebilir miyim?" diye sordu Emma. Sesi titrese de berraktı.

Quinlan kafa salladı. "Tabii. Ama senin ve Sutton'ın telefonlarınızı istiyorum. İpucu aramak için Sutton'ın arabasına da el koyuyoruz. Bu akşam gideceğin yere ön bürodan biri bırakabilir seni. Şehirden ayrılmayı aklına getirmemen gerektiğini söylememe gerek yoktur umarım."

Emma kafasını kısaca salladı. "Alex ne olacak? Onu bir şeyle suçlayacak mısınız?"

"Henüz karar vermedik." Adam omuz silkti. "Bizimle yapacağın işbirliğine bağlı. Muhtemelen bu akşam evine gidecek. Henüz onu gözaltına almayı düşünmüyoruz. Ama gözümüz üzerinde olacak."

Alex'in annesinin endişelendiğini düşününce içi yine suçluluk duygusuyla dolarken kalkıp çantasını aldı. Arkasından Quinlan'ın kışkırtıcı sesi yükseldi.

"Sanırım bu, şakada herkesin saklandığı yerden çıkıp 'Yakalandın' dediği yer, Bayan Paxton."

Emma ona dik dik bakmak için döndüğünde yine gülümsediğini gördü. "Sırlar ifşa oldu. Şehirdeki herkes söylediğin yalanları öğrenmek üzere; Mercer'lar da dâhil. Oynadığın oyun sona erdi." Sonra sorgu odasının kapısını açıp onu koridora çıkardı.

Quinlan'ın, katilimi adalete teslim etme konusundaki kararlılığı gözlerimi yaşartmıştı. Tabii tam bir moron gibi davranmasaydı. Ölmüş olmam zaten yeterince kötüydü. Şimdi bir de polisler yanlış kişinin peşindeydi.

20

EV GİBİSİ YOK

Emma birkaç dakika sonra ön büroya nasıl ulaştığının farkına bile varmamıştı. Tüm öfkesi kaybolmuştu ve uzuvları taştan yapılmış gibi ağır ve sertti. İstese bile hareket ettiremeyeceğini düşünüyordu. Mor oje sürmüş resepsiyon görevlisi onu eve götürmesi için bir memuru çağırırken Emma bir sisin içindeymiş gibi hissediyordu. Sonunda, sıfıra vurulmuş kestane rengi saçlı, uzun boylu bir polis karşısında bitti. İsim kartında CORCORAN yazıyordu. "Emma Paxton?"

Emma sessizce kafa salladı. Adam ona kendisini takip etmesi için işaret edince birlikte çift kanatlı cam kapıdan dışarı çıktılar. Güneş batmıştı. Otoparkın ötesinde ilerleyen trafikteki fren ışıkları alacakaranlıkta parlıyordu.

Corcoran, onu Mercer'ların evine götürürken pek ko-

nuşmadı. Bayram için yeşil-kırmızı süslenmiş mağazaların önünden geçerlerken Emma camdan dışarı bakarken bir yandan polis telsizindeki cızırtılı muhabbeti dinliyordu. "... Valencia Caddesi'ndeki Snack 'n' Shack'te vandalizm ihbarı," diyordu boğuk bir kadın sesi. "Elli üçüncü birim, lütfen rapor verin."

"Sen mi yaptın?"

Emma polis memuruna dönüp "ciddi misin" der gibi yüzünü ekşitti. *Yapmış* olsa bile, Quinlan'ın sorgusundan sonra bir polise bunu itiraf edeceğini mi sanıyordu? Ama adam, bir şeylerin doğru olmadığını hissediyormuş gibi samimiyetle kaşlarını çatmış halde direkt olarak yola bakıyordu.

"Ben de koruyucu sistemdeydim," dedi sakince. "Burada, Tucson'da."

Emma onun nereye varacağından emin olmadığı için bir şey demeden kafa salladı.

"Neden bilmiyorum ama ailen yoksa insanlar sana güvenmiyor. Bu senin hatan olmasa bile." Omuz silkti. "Yaşanan her şeyin günah keçisi olursun. Sırf doğal düzene uymadığın için."

Emma güçlükle yutkundu. Konuşma konusunda kendisine güvenemediği için kafasını tekrar cama çevirdi. Şimdi de onun yaşına yakın, tatlı bir adamın, yaşadıklarını anlıyormuş gibi davranmasını sağlayarak iyi polis politikası mı yapıyorlardı acaba? Ama Corcoran artık sessizleşmişti. Söyleyeceğini söylemiş gibiydi.

Mercer'ların evinin bulunduğu sokağa girdiklerinde Emma'nın ağzı bir karış açık kaldı. Habercilerle ve yolun iki

yanına dizilmiş minibüslerle dolup taşmış sokak bir stadyum gibi apaydınlıktı. Bazı muhabirler arabaların yan aynalarında makyajlarını tazelerken omuzlarına dev kameralarını yüklenmiş sakallı adamlar onların dibinde bekliyordu. Saçları Ken bebek gibi kafasına yapıştırılmış bir adam, Mercer'ların komşusu Bay Paulson'la evinin garaj yolunda röportaj yapıyordu. Diğer muhabirlerse Mercer'ların evini arka olan olarak kullanarak yayın yapıyor gibiydiler.

Her zaman, paparazzi tarafından takip edilip röportaj için yalvarılan bir ünlü olmanın hayalini kurmuştum. Ama hayalimdeki kesinlikle böyle bir şey değildi.

"Sen burada kal," dedi Corcoran, Emma'ya. Arabayı sokağın ortasına park edip kapısını açtı. Ve o anda onlarca sesin oluşturduğu bir kakofoni devriye arabasını doldurdu.

"Emma Paxton mı yoksa Sutton Mercer mısınız?"

"Emma, neden yaptın bunu?"

"Kardeşini öldürmene yardım eden oldu mu?"

Corcoran onlara bakmadı bile. Yolcu tarafına geçip kapıyı açtı ve bağıran muhabirleri uzakta tutmak için korumacı bir şekilde Emma'nın önünde durdu.

Emma polisin gözlerine baktı. Sakin, berrak mavi bakışları, onun hikâyesine inanıp inanmadığını göstermiyordu ama inatçı bir inanç okunabiliyordu. Fark etmişti ki bu adam ona adil davranılmasını istiyordu. Masum olsa da olmasa da, yalan söylemiş olsa da olmasa da Corcoran ona da eşit şans verilmesini istiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu polis. Emma birden daha güçlü hissederek kafasını salladı. Müttefik olmayabilirdiler ama o an için araları iyiydi.

Corcoran onun kalkmasına yardım etti, sonra hızlıca kalabalığın arasından geçirdi.

"Emma! Gerçekten paçayı kurtarabileceğini mi düşündün?"

"Annenin zihinsel rahatsızlığı genetik mi?"

"Sutton mücadele etti mi?"

Corcoran bahçenin kenarında dikilip kollarını göğsünde birleştirdi. "Hadi git," dedi. "Sen içeri girene kadar burada bekleyeceğim."

Emma başını sallayıp özlemle Mercer'ların ön kapısına baktı. Tek istediği içeri girip ailesiyle birlikte oturmak ve onlara her şeyi anlatmaktı. Garaj yolunda ilerlerken habercilerin fotoğraf makinelerinin çılgınca *çat* seslerini duyabiliyordu. Kırmızı spor ceket giymiş bir adam mikrofonunu uzatarak Corcoran'ı atlatmaya çalıştı ama polis onu tişörtünün yakasından tutarak geri itti.

Emma verandaya varıp aslan şekilli tokmağı olan meşe kapının önünde durdu. Anahtarlarını çıkarıp doğru olanı bulmaya çalışırken yere düşürdü. Almak için eğilirken yanakları cayır cayır yanıyordu.

Ama kapının kilidini açmaya çalıştığında anahtar uymadı.

Ne olduğunu anladığında kalbinin sıkıştığını hissetti. Kilitler değişmişti. Burada hoş karşılanmayacaktı artık.

Kardeşimin elindeki anahtarlara baktım. Ev anahtarımı diğerlerinden ayırabilmek için üzerine mor oje sürmüştüm. Başımı sokacak bir evim olduğu için ne kadar şanslı olduğumu hiç düşünmeden kaç kez bu anahtarı kullanmıştım? Bunun nasıl bir ayrıcalık olduğunu hiç düşünmeden kaç kez rahatça eve girmiştim?

Elleri titrerken Emma zile bastı. İçerideki Drake'in boğuk sesle havladığını duyabiliyordu. Perdeler sıkıca kapanmıştı ama aralarındaki boşluklardan sızan sarı ışıklara bakılırsa evdeki tüm lambalar yakılmıştı.

Kapının arkasından bir hışırtı geldi. Emma bekledi. Arkasındaki muhabirler bağırarak sorular soruyorlardı. Hepsi birbirinin sesini bastırmaya çalıştığı için sokakta karmaşık bir kükreme sesi oluşmuştu. Corcoran kollarını göğsünde kavuşturmuş halde kaldırımda durmuş, sert gözlerle kalabalığa bakıyordu.

Birden kapının arkasından bir ses duyuldu. "Burada kalamazsın." Bayan Mercer'ın sesi burnu tıkanmış gibi boğuktu. Ağladığı belliydi.

"Lütfen Bayan Mercer, sadece açıklama yapmak istiyorum." Basın onu izleyip fotoğraflarını çekerken burada, kapı eşiğinde konuşmak istemiyordu. Yüzünü kameralardan saklamayı umarak kapıya doğru eğildi. "Lütfen açıklamam için bir şans verin."

Kapı birden açıldı.

Annemi, yüzü ağlamaktan kızarıp şişmiş halde eşikte gördüğümde kalbim sıkıştı. Yüz hatları, ıstırap ve hiddetin birleşiminden oluşan vahşi bir ifadeyle çarpılmıştı. İşe giderken giydiği gri tüvit pantolonu ve pembe bluzu hâlâ üstündeydi ama ayakları çıplak, saçları dağınıktı. Emma'ya onu tanıyamıyormuş gibi bakıyordu.

"Gitmeni istiyorum," dedi buz gibi bir sesle. Gözlerinden alevler saçıyordu.

"Bayan Mercer, lütfen..."

"Tıpkı annen gibisin," dedi kadın tıslar gibi. Emma istemeden bir adım geriledi. "İkiniz de yalancısınız. Delisiniz. Kendi istediğinizi elde ettiğiniz sürece kimi incittiğiniz umurunuzda değil."

"Ben Becky gibi değilim!" dedi Emma. Çaresizlik hissi göğsünü kaplamıştı. Büyükannesinin onu anlamasını sağlaması gerekiyordu. "Size yalan söylediğim için özür dilerim. Çok üzgünüm ama seçme hakkım yoktu!"

Bayan Mercer boğuluyormuş gibi hıçkırdı. Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikmişti. "Seçme hakkın vardı, sen de seçtin."

Koridorun ucunda siyah bir figür hareket etti; birisi köşeden gizlice dinliyormuş gibiydi. Emma kim olduğunu görmek için boynunu uzattı. "Bab... Bay Mercer nerede? Onunla konuşabilir miyim?"

Büyükannesi kafasını hızla iki yana salladı. "Hayır, konuşamazsın. Bize yaptıklarından sonra *seninle* konuşmak istemiyor."

"Ama bir dinleseniz..."

Bayan Mercer hızla titrek nefesler alıyordu. Sonra birden öne atıldı. Emma onun kendisine vuracağını düşünerek irkildi ama kadın bunun yerine, omzundaki Kate Spade çantayı çekip aldı.

"Bu benim kızımın çantası," diye hıçkırdı, yanaklarından yaşlar süzülürken. Ardından Emma'nın ceketini kavrayıp kollarından çekerek çıkardı. "Bu da onun ceketi, senin değil."

Dudakları titreyen Emma hareketsizce durdu. Mücadele etmedi. Edemedi. Bayan Mercer haklıydı; bunların hiçbiri

ona ait değildi. Ne kıyafetler ne ev... ne de aile. Onun hiçbir şeyi yoktu.

"Şimdi mülkümden defol git," dedi Bayan Mercer sertçe.

Annemin daha önce, en kızgın olduğu zamanlarda bile argo konuştuğunu hiç duymamıştım. Şimdi duymak içimi korkuyla doldurmuştu. Başka biriymiş gibi davranıyordu. İlk regl olduğum gün beni dondurma yemeye götüren ve yağmurlu, tembel pazar günleri benimle birlikte eski romantik komedileri izleyen çok sevdiği annem gitmişti. Geriye kalan tek şey bu sert, öfkeli kabuktu. Birden fark ettim ki ölümüm ailemi böyle vurmuştu. Cenazemde herkesin hakkımda güzel şeyler söylediği, sonra benim bir buluta binerek cennete uçtuğum bir fantezi değildi bu. Annem beni kaybettiğini yeni fark etmiş ve mahvolmuştu. Katilimin –Garrett'ın– sebep olduğu şey buydu işte.

Bayan Mercer kapıyı Emma'nın yüzüne kapatmaya yeltendi ama sonra duraksadı. "Bir şey soracağım." Sesi daha kısık ve yumuşaktı.

"Ne isterseniz," diye fısıldadı Emma.

Büyükannesinin gözleri yüzünde dolaşarak bir şeyler aradı. Emma ne olduğundan emin değildi.

"Sen mi yaptın? Yaptığını söyledikleri şeyi?"

Emma derin, titrek bir nefes aldı. "Hayır."

Bayan Mercer sessizce ona baktı. Emma'nınkilere benzeyen mavi gözleri birden yumuşamıştı. Emma daha fazla şey söylemek istedi ama nereden başlayacağını bilemedi. Sutton'la tanışmayı ne kadar çok istediğini söylemek isterdi. Ne kadar üzgün olduğunu ne kadar korktuğunu, gerçeği

başından beri söylemeyi ne kadar çok istediğini... Ama en çok da son birkaç aydır kendisini başka birinin rüyasındaymış gibi hissettiğinden, daha önce hiç böyle bir ailesi olmadığından dolayı bunun kendisi için çok değerli olduğundan bahsetmek isterdi. Ama o konuşamadan önce ifadesi yine sertleşen Bayan Mercer boğuluyormuş gibi ağlamaya başladı.

"Sana nasıl inanacağımı bilemiyorum." Yaralı gözlerle Emma'ya uzun uzun baktı. Sonra kapıyı çarptı. Kilitten tıkırtı sesi geldi.

Emma yavaşça sokağa doğru döndü. Corcoran kararlılıkla habercileri izliyordu. Çılgına dönmüş muhabirler mikrofonlarını ona uzatıyorlardı. Emma, çığlıkların arasından yalnızca kendi adını anlıyordu. Yolda yavaş yavaş ilerlerken derin bir suda yürüyormuş gibi hissediyordu. Vücudu yavaş ve ağırdı.

O sırada çenesinin altında bir mikrofon belirdi. Kafasını kaldırdığında Nisha ile Sutton'ın ölüm haberlerini yapan muhabirin, kobalt mavisi takım elbiseyle karşısında durduğunu gördü. Saçları televizyonda göründüğünden daha gürdü. "Kanal Beş'ten Tricia Melendez. Söylentilerin doğru olup olmadığını söyler misin? Sen ölü olduğu zannedilen kız mısın?"

Corcoran kalabalığı yararak geçti ve iki yanındaki muhabirlere korkutucu bakışlar attı. Üniformasını gördükleri anda ona yol vermişlerdi. Adam elini Emma'nın sırtına koyarak onu nazikçe arabaya doğru itti.

Arabaya bindiklerinde Corcoran ona baktı. "Seni nereye götüreyim?"

Emma tereddüt etti. Ethan'ın yüzü gözünün önünde belirmişti ama onu da bu işe karıştırmak, istediği son şeydi. Alex'in başını derde sokmuştu zaten. Başkalarının da onun için acı çekmesini istemiyordu.

Ama gidecek başka bir yeri yoktu. Polise, Ethan'ın adresini verdi.

Arka camdan dışarı baktım. Evim gittikçe uzaklaşırken küçüldü, küçüldü... ve köşeyi döndüğümüzde gözden kayboldu. İçimde berbat bir boşluk oluşmuştu. Annem, Emma'yı kovarken beni de kovduğunu bilmiyordu. Aileme dokunamamak ya da onlarla konuşamamak zaten yeterince zordu. Şimdi onları göremeyecektim bir de.

Onları en baştan, tekrar kaybetmişim gibi hissediyordum.

21

FIRTINADA BIR SIĞINAK

Polis memuru bir köşeyi hızla dönerken Emma yolcu koltuğunun kenarlarına sıkıca tutundu. Kafasını çevirip onları takip eden habercilere baktı. Kanal minibüsleri ve kiralık araçlar, polis arabasının peşine düşmüş aç bir kurt sürüsü gibiydi. Emma, Corcoran'a baktı. Adamın dudakları dümdüz bir çizgi olmuştu.

"Bizi takip etmelerini engelleyecek bir şey var mı?" diye sordu Emma fısıltıyla.

Corcoran cevap vermedi. Gözleri dikiz aynasına kayıp duruyordu. Sonra birden direksiyonu kırarak keskin bir virajı aldı ve Starbucks ile bir Akdeniz restoranının arka tarafındaki sokağa girdi. Emma, üç minibüsün yolda dümdüz ilerlediğini gördü. Ellerini direksiyondan ayırmayan Corcoran, lamba kırmızıya döner dönmez gazı kökledi ve kavşaktan hızla geçti.

Aklıma birden, Thayer'ı çekici bulmadığım zamanlarda eski PlayStation'ımızda Mads ve Thayer'la oynadığımız *Grand Theft Auto* oyunu geldi. Gerçeği çok daha eğlenceliydi. Ama Emma mutlu görünmüyordu. Kalbi kulaklarında atarken kapı kolunu kavramış, gözlerini kocaman açmıştı. "Ne sürüş ama," diye mırıldandı.

Dudaklarında bir gülümseme belirse de Corcoran hiçbir şey demedi.

Geri kalan yolu dolaşarak aldılar ve Ethan'ın yaşadığı Catalina Foothills'e geniş bir daire çizerek gittiler. Emma yol boyu gözucuyla Corcoran'ı izledi. Nasıl biri olduğundan tam olarak emin değildi ama onu muhabirlerden korumak için bayağı çaba sarf etmişti. Quinlan bunu bile yapmazdı.

Corcoran, aracı Ethan'ın evinin önüne çekip park etti. Emma bir süre oturup rengi solmuş tek katlı evi izledi. Veranda lambasının zayıf ışığı basamaklara ve salıncağa vuruyordu.

"Sen içeri girene kadar bekleyeceğim," dedi polis.

"Teşekkürler," dedi Emma yumuşak bir sesle. Sonra arabadan inip eve doğru yürümeye başladı.

Daha garaj yolunun yarısını geçmemişti ki evin kapısı hızla açıldı ve Ethan, yüzünde endişeli bir ifadeyle koşarak yanına geldi. Saçları karanlıkta mürekkep karası görünüyordu ama yüzü solgundu. "Ne oluyor?"

"Polisler biliyor." Birden bayılacakmış gibi hisseden Emma yalpaladı. Ethan onun kollarını tutarak onu destekledi. "Quinlan, diş kayıtlarıma bakarak benim Sutton olmadığımı anladı. Henderson'dan arkadaşım Alex'i tutuklamış; bunca zamandır onunla mesajlaştığımı da öğrenmiş."

Ethan keskin bir nefes aldı. "Senin yaptığını mı düşünüyorlar?"

Emma kafasını sallayıp gözlerini ovaladı. Ethan'ın güçlü kolları onu sararken yanağını göğsüne yasladı ve kendisini, çocuğun tişörtünde süslü kafatasının boş gözlerine bakarken buldu. Bu resim suç mahallini ve kardeşinin zamanla çürümüş cesedini düşünmesine neden olmuştu. Gözlerini sıkıca kapatıp Ethan'ın vanilya kokusunu içine çekti.

"O kim?"

Emma kafasını kaldırınca Corcoran'ın arabasının hâlâ orada olduğunu gördü ve içi minnettarlıkla doldu. Ön camın arkasındaki adamın yüzü karanlıkta görünmüyordu ama Emma, onun kendisinin iyi olduğundan emin olmak için beklediğini biliyordu.

"Kanıt aramak için Sutton'ın arabasına el koydular, o da beni eve götürdü. Ama... Mercer'lar..." Dudakları titredi. "Çok kızgınlar Ethan. Sutton'ı benim öldürdüğümü düşünüyorlar."

İçini çeken Ethan'ın göğsü inip kalktı. "Hadi," dedi onu basamaklara doğru çekerken. Sonra eve girdiler.

Ethan'ın evinde üstü kapalı bir bakımsızlık havası vardı. Ahşap zemin eski ama tertemizdi. Eşyalar modası geçmişti –çiçekli duvar kâğıdı, "büyükanne evi" tarzındaydı– ve içeride, camlar uzun süredir hiç açılmamış gibi bayat bir koku vardı. Hiçbir yer dağınık değildi; ne birikmiş posta ne de üst üste atılmış çamaşırlar yoktu. Başı dönen Emma'nın dizlerinin bağı çözüldü. "Hadi mutfağa gidelim," dedi Ethan onu yakalayarak. "Biraz suya ihtiyacın var."

Onu kısa koridordan mutfağa götürdü. Mercer'ların ananas temalı, neşeli mutfağının aksine burası, birkaç farklı havlu ve sade gri tezgâhlarla boş ve ruhsuzdu. Duvardaki İran kedisi resimli iki yıllık takvim mart ayını gösteriyordu.

Işığı açana dek Ethan'ın annesini fark etmediler. Kadın karanlıkta cam kenarındaki kare masaya oturmuş, sessiz ve hareketsiz duruyordu. Zayıflıktan kemikleri görünen kadının saçları cansız ve mattı, gözlerinin kenarları da kâğıt gibi buruşmuştu. Onlar içeri girince kadın hafifçe irkildi.

"Merhaba Bayan Landry," dedi Emma gergince. Ethan'ın annesinin, hakkında ne kadar şey bildiğinden emin değildi. Haberleri takip ediyor muydu acaba? Bu dramanın merkezindeki birini evinde hoş karşılar mıydı?

Kadın hiçbir şey demeden birkaç saniye boyunca ona baktı. Emma sebebinin hayal gücü olup olmadığından emin değildi ama sanki kadının gözlerinde bir korku parıltısı görür gibi olmuştu. *Biliyor*, diye düşündü kalbi sızlarken. *En azından neyle suçlandığımı biliyor.*

Bir süre sonra Bayan Landry yavaşça kalkıp tek kelime etmeden mutfaktan çıktı. Ethan, yanından geçen annesine bakmadı bile. Emma için bir sandalye çekip onu nazikçe oturttu.

"Burada olduğum için başın derde girecek mi?" diye sordu Emma huzursuzca.

"Merak etme," dedi çocuk. "Annem sadece... misafir ağırlamaya alışkın değil. Sorun olmayacaktır ama."

Bu konuda pek konuşmasalar da Emma, Ethan'ın annesiyle gergin bir ilişkisi olduğunu biliyordu. Bayan Landry kansere yakalanınca kocası onunla ilgilenmemiş, kadının

tüm bakım sorumluluğu Ethan'a kalmıştı. Sonra babası, annesine şiddet uygulamaya başlayınca Ethan onu durdurmak için babasına vurmuş, annesi de polisi arayıp Ethan'ı şikâyet etmişti. Emma birkaç hafta önce Becky'nin psikiyatri dosyasını ararken Ethan'ınkini bulunca çocuk tüm bunları ona itiraf etmek zorunda kalmıştı. *Ne çok mutsuz aile var*, diye düşündü Emma hüzünle.

Ethan onun için su doldururken Emma kafasını çevirdi... ve Sutton'ın hayaletiyle karşılaştı. Neredeyse sandalyesinden düşecekti.

Ama tekrar baktığında tabii ki de Sutton'ın hayaleti olmadığını anladı. Karanlık geceye bakan pencerede kendi solgun yansımasını görmüştü sadece. Saçları dağınıktı ve yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti.

Ethan ona, Miss Piggy'nin motor üstündeki resminin basıldığı cam bardağa koyduğu suyu uzattı. "Dahası da var," dedi Emma. "Ethan, o gece Garrett kanyona gitmiş. Quinlan odadan çıkınca cinayet dosyasındakilere baktım. Garrett'ın arabası otoparktaydı."

Çocuğun gözleri kocaman oldu. "Onun arabası olduğundan emin misin?"

"Evet." Derin bir nefes aldı. "Ve bugün öğleden sonra, karakola gitmeden önce onun evine uğradım."

Ethan yudumladığı suyu püskürttü. "*Ne* yaptın?"

"Sana söylemediğim için üzgünüm," dedi Emma hızlıca. "Ama bu oyunu Garrett'ın kurallarıyla oynamaktan bıktım artık. Artık saldırıya geçme vakti. Her neyse, Louisa'yla konuştum. Sutton'ın öldüğü gece Garrett'ın eve çok üzgün

geldiğini ve kendisini kaybetmiş göründüğünü söyledi. Ve Ethan... Valium reçetesi varmış." Sesini tekrar alçalttı. "Öldüğünde Nisha'nın kanında bulunmuştu ya."

O gece kanyonda Garrett'ın yüzünde nasıl bir öfke olduğunu hatırladım. Beni neden öldürdüğünü biliyordum; Thayer'la olduğumu görünce kıskançlık krizine girmişti. Ama Nisha'nın ölümü anın sıcaklığıyla olan bir şey değildi. Ona ilaç verip havuza itmek, planlı yapılmış bir şeydi. Kızın ölmesinin gerektiğini düşündüren şey neydi acaba?

Ethan'ın alnı endişeyle kırıştı. "Onun evine gitmemeliydin. Cevap aramayı kesmen için seni uyarıp duruyordu. Annesi ya da kardeşi oraya gittiğinden bahsedince ne yapacak sence?"

Emma avucunu kızgınlıkla masaya vurdu. "Ethan, bana daha başka ne yapabilir ki? Zaten Sutton'ın ölümü için benden şüpheleniliyor. Eğer onu öldürmediğimi hemen kanıtlayamazsam hapse gireceğim... o da serbestçe dolaşacak. Bunun olmasına izin veremem."

"Biliyorum," dedi Ethan yüzünü sertçe ovuştururken. "Böyle bir risk alman hiç hoşuma gitmedi sadece." Su bardağına baktı. "Her şey Garrett'ı işaret ediyor, değil mi?"

Emma kafa salladı. Tüm parçalar birbirine uyuyordu. Ve Garrett'ın mizacına bakılırsa cinayet işleyebileceğine inanmak zor değildi. "Ama hâlâ polislere gösterecek bir şeyim yok."

"Peki anahtar?" diye sordu Ethan sandalyesinde arkasına yaslanarak. Emma elini kotunun cebine götürüp minik gümüş rengi anahtara dokundu. Sonra onu avucunda tutup metal anahtarlığa kazınmış yazıyı okuyabilmek için gözlerini kıstı.

"Araba ya da ev anahtarı olmak için çok küçük. Neye uyar acaba?" İçini çekti. "Belki bisiklet kilidinin falandır."

"Bilemiyorum Emma." Ethan anahtarlığın arkasındaki net S.M. harflerine hafifçe vurdu. "Bunlar Sutton'ın baş harfleri."

Anahtar masada öylece dururken bir süre sessizlik içinde oturdular. O gün olanlar Emma'nın zihninde dönüp duruyordu. Sadece birkaç saat içinde, evim demeye alıştığı yeri ve zamanla çok sevdiği ailesini kaybetmişti.

"Ne yapacağım?" dedi alçak sesle, parmağını bardağın üzerindeki buğuda gezdirirken. "Ne param ne de gidecek bir yerim var. Tucson'a getirdiğim birkaç parça şey kanıt olarak alındı, diğerleri de Sutton'ındı zaten. Bunlardan başka kıyafetim bile yok."

Ethan elini onun dizine götürüp neredeyse acı verecek kadar sıktı. "Burada kalacaksın. En azından bu meseleyi çözene kadar."

"Ethan, olmaz. Seni tehlikeye atamam. Zaten bana yardım ettiği için Alex'in başını derde soktum. Hem annen ne olacak? Beni burada istemiyor."

Ethan bardağını bırakıp yüzünde içten, şefkatli bir ifadeyle ona baktı. "Emma, seni seviyorum. Bugüne kadar başın dertteyken hiç kimsenin yanında durmadığını biliyorum ama seni, ne olursa olsun yanında olacağıma inandıracağım. Seni bırakmayacağım."

Emma'nın kalbi gümbürdüyordu. Ethan haklıydı; hayatı boyunca sırtını yaslayacak kimsesi olmamıştı. Becky tarafından terk edilip heves kırıcı koruyucu aileler silsilesinden kurtulduktan sonra kendisinden başka kimseye güvenmeme-

yi erken yaşta öğrenmişti. Arkadaşlıkları, ilişkileri hep kısa ve sığdı; kolay gelip kolay giden şeylerdi. Ta ki Ethan'a dek.

"Senin bu işe karışmanı istemiyorum," diye fısıldadı. "Alex'i yardım ve yataklık, hatta belki de komployla suçlayacaklar. Sana da aynı suçlamaları yapabilirler."

Ethan onu kendisine çekti. "Bana hiçbir şey olmayacak." Çenesini nazikçe kaldırarak gözlerinin içine baktı. "Benimle kal. İzin ver sana yardım edeyim, seni koruyayım."

Emma içini çekip onun göğsüne yaslandı. "Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Şaka mı ediyorsun? Asıl *sen* olmasan ben ne yapardım bilmiyorum. Tanrım, Emma..." Koyu mavi gözleri samimiyetle büyümüştü. "Seninle tanışana dek aşkı hiç anlamamışım."

Kalbi göğsünde şarkılar söylerken Emma parmaklarını onunkilere geçirdi.

"Kalacaksın, değil mi?" dedi Ethan, parmaklarıyla bileğini okşarken. Emma ürperdi. Ve birkaç günden beri ilk kez sebebi korku değildi.

"Kalacağım," diye mırıldandı.

"Anlaştık o zaman." Ethan sırıtarak onun elini tuttu. "Kafanı dağıtmak için biraz televizyon izlemek ister misin?"

Koridorda Ethan'ın peşinden giderken Emma birden o gece nerede uyuyacağını merak etti. Ethan'ın çift kişilik yatağını gözünde canlandırdığında yanakları kızardı. Birlikte mi yatacaklardı?

Oturma odasının cansız gül rengi duvarlarının üzerine koyu yeşil renkle sarmaşık çizilmişti. Televizyonun üstünde, rakamlar yerine çeşitli Amerikan kuşlarının resimleri olan

duvar saati asılıydı. Şöminenin üstündeki varaklı aynaysa odayı iki kat büyütmüştü. Mavi pamuklu koltuğun kolları soyulmuş, çiçekli halı lekelenmişti ama evin geri kalanı gibi bu oda da tertemizdi.

Emma, Ethan'ın yanına oturup bacaklarını kıvırdı ve omzuna sokuldu. Televizyon yüksek bir uğultuyla açıldı ve Nisha'nın yüzü ekranın ortasında göründü. Emma'nın nefesi kesildi.

"Polisin ifadesine göre, Banerjee'lerin evine izinsiz giren kişi alarm şifresini biliyordu. Bu sebeple alarm devreye girmemişti. Fakat o sırada evde olan Bay Banerjee, maskeli şahsı gördüğünü söyledi," diyordu tanıdık bir ses. Akşam haberlerini sunan Tricia Melendez'di bu.

Ethan'ın alnı kırıştı. "Kafanı bunlardan *uzaklaştırmak* istemiştim," diye mırıldandı, kumandayı ararken. Emma onun kolunu tuttu.

"Bir dakika," diye fısıldadı.

Tricia Melendez devam etti. "Polis, olay yerine derhâl intikal etti ama fail çoktan kaçmıştı. Doktor Banerjee yalnızca şahsın en az bir seksen boyunda olduğu ve siyah kapüşonlu bir sweatshirt giydiği bilgisini verebildi."

Kamera, parlak ışıkların altında yüzü çizgilerle dolu görünen Quinlan'a döndü. "Bunun bir şaka olması muhtemel. Bayan Banerjee'nin ölümü büyük ses getiren bir davaydı ve maalesef ki ara sıra tacizlerin gerçekleşmesi beklenebilir. Neyse ki evden bir şey alınmamış ya da bir şeye zarar verilmemişti."

Emma ekrana ağzı açık bakakalmıştı. Sonra birden ayağa fırlayıp pencereye koştu ve avokado rengi perdeyi araladı.

Banerjee'lerin evi sessiz ve karanlıktı. Nisha'nın, ay ışığında hayalet gibi görünen perdesini görebiliyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye bağırdı Emma. Yansıması heyecanla ona bakıyordu. Ethan'ın arkasında hareket ettiğini hissedince dönüp gözlerine baktı. "Demek ki Garrett hâlâ Nisha'nın sakladığı şeyi bulamamış." Çocuğun tişörtünün kolunu tuttu. "Kanıt hâlâ orada!"

Ethan'ın yüzünün rengi attı. "Tanrım," diye mırıldandı. "Emma, umarım sen de eve izinsiz girmeyi falan düşünmüyorsundur. Kim olduğunu öğrendikten sonra Doktor Banerjee girmene asla izin vermez."

Ama Emma enerji patlaması yaşıyordu. Sonunda, çok uzun zaman süren çaresizliğin ardından eline bir şans geçmişti. Nisha'nın bulduğu şey her neyse Garrett onu bu yüzden öldürmüştü. Ve bu şey, iki kızın katili olduğunu kanıtlamasa bile Sutton'ı öldürdüğünü kanıtlayacaktı.

"Oraya gitmemiz lazım," dedi. "Garrett girmenin bir yolunu bulmadan önce hemen gitmeliyiz."

Tam kapıya gitmişti ki Ethan onu bileğinden tutarak kendisine çevirdi. "Delirdin mi sen?" diye sordu boğuk sesle. "Emma, Garrett buradaydı. Bir ev yanda. Doktor Banerjee'nin evde olduğunu fark ettiği anda kaçtı ama aynı hatayı bir daha yapmayacaktır. Senin oraya girmeye çalıştığını görürse ne yapar sence?"

Emma ona inanamıyormuş gibi baktı. "Nisha'nın evinde, tüm bunları sona erdirebilecek bir şey var. Riski göze almaya değer!" Elini ellerinin arasına aldı. "Bu davayı çözebilirsem serbest kalırım. Tüm bu... çılgınlık tarafından boğulmadan birlikte olabiliriz seninle."

Ethan dudaklarını hüzünle büzerek onun omuzlarını kavradı. "Eğer Garrett seni orada görürse seni *öldürür*. Emma, *lütfen*." Derin, titrek bir nefes alıp verdi. "Ayrıca, seni izleyen tek kişi Garrett değil. Eğer polisler eve girmeye çalıştığını görürlerse seni hapse atmak için bir yol bulurlar. Bir sebep aradıklarını sen kendin söylemiştin."

Emma karmaşık duygularla pencereye baktı. Cevaplar çok yakınındaydı ama ulaşamıyordu. Ama belki de Ethan haklıydı. Dikkatle izleniyordu. Ellerini yumruk yaparak gönülsüzce koltuğa çöktü.

Ama en azından bir umut vardı.

Pencereden Sutton'ın hayaleti umut ve korku dolu yüzüyle ona bakıyordu. *Söz veriyorum bunu çözeceğiz*, diye düşündü umutsuzca, kardeşinin onu duymasını umarak. Sonra o cama bakarken Sutton'ın yüzünün parçaları solmaya başladı.

Emma kalkıp pencereden bir adım geriye gitti. Yağmur yağıyordu. Damlalar cama vurup ölmüş ikiziyle arasında oluştuğunu hissettiği kırılgan bağlantıyı mahvetmişti. *Aptallaşma, Sutton burada değil*, dedi kendi kendine. Fakat içindeki ani kayıp hissinden kurtulamadı.

"Seninleyim," diye fısıldadım. Ama sesim her zamanki gibi aramızdaki geniş boşlukta kayboldu. Yine de bunu yüksek sesle söylemek iyi hissettirmişti. Artık evimden kovulduğu için sahip olduğum tek şey Emma'ydı. Ve o bilse de bilmese de bu işte beraberdik.

22

İSTENMEYEN KİŞİ EMMA

Emma ile Ethan, hafta sonunu saklanarak geçirdiler. Corcoran'ın çılgınca sürüşü işe yaramıştı, hiçbir basın üyesi Landry'lerin evine gelmemişti. Yine de riske girmek istemedikleri için perdeleri kapatıp pencerelerden uzak durmuş ve koltuğa kıvrılıp televizyonda *Uzay Yolu* maratonunu izlemişlerdi. Arada bir davayla ilgili detayları incelemek ya da atıştırmalık bir şeyler almak için mola vermişlerdi. Mutfakta pek bir şey bulunmuyordu ama sandviç yapmak için gerekli malzemeleri vardı. Cumartesi günü de Emma, tadı ev yapımı gibi olan gizli makarna sosunun tarifini –zeytinyağı, bir tutam şeker ve azıcık votka– Ethan'a vermişti.

Pazar günü de Emma, Goodwill'e gidebilmek için Ethan'ın annesine ait eski bir çiçekli elbiseyi giyerek kılık değiştirmişti. Ethan, Bayan Landry'nin dolabından Farrah Faw-

cett stili sarı renkli bir peruk bile bulmuştu. Sonra Emma'nın aynadaki yansımasına ikisi de gülmüşlerdi; yetmişli yıllardan beri evinden çıkmamış birine benziyordu. Ama dışarı çıktıklarında kılık değiştirdiği için şükretti. Uzun süreden beri ilk kez kimse ona dikkat etmemişti; ne süper popüler Sutton ne de cinayetle suçlanan Emma olarak.

Ama pazartesi günü okula gittiğinde kılık değiştirmenin bile onu kurtaramayacağını biliyordu. Landry'lerin koridordaki banyosunda saçını, Sutton'ın hiç yapmayacağı gibi yandan uzun bir örgü yaptı. Soluk mavi-beyaz tişörtü ve beş dolara aldığı Rag & Bone kot pantolonuyla aylardan beri ilk kez kendisi gibi giyinmişti. Aynada kendisine bakarken nedense kırılgan ve çıplak hissediyordu. Birkaç aydan beri Sutton'ın kişiliğinin arkasına saklanıyordu ve gerçek kimliğini sadece Ethan biliyordu. Şimdiyse herkes görecekti ve bunu düşünmek dehşet vericiydi.

Sutton'ın arkadaşlarıyla iletişime geçmeye cesaret edememişti. Kızlarla ilişkisi bir yalan üzerine kurulmuştu ve onlar da bunu biliyorlardı.

Kapı yavaşça tıklatıldı. "Hazır mısın?" diye sordu Ethan.

"Olabileceğim kadar hazırım," diye cevap verdi Emma kapıyı açarken. Ethan ona gülümseyerek örgüsünün ucunu hafifçe çekti.

"Seni bu şekilde görmek tuhaf. Emma kılığına girmiş Sutton gibisin."

"Biliyorum," dedi. "Hâlâ rol yapıyormuş gibiyim."

Ethan omuz silkti. "Hepimiz rol yapıyoruz. Mesele en sevdiğini seçmek sadece."

"Sen hangi rolü oynuyorsun?" Emma onun kaburgalarını dürttü.

Ethan şakadan incinmiş gibi yaptı. "Yakışıklı Prens tabii ki."

Emma gülerek onun peşinden koridora çıktı. Ethan'la birlikte kalmak bu kâbusun içindeki umut ışığı olmuştu. Daha önce hiçbir erkekle bu kadar zaman geçirmemişti ama bu... doğru gelmişti. Mükemmel bir uyumdu.

Ethan okul yolunda eski bir Arcade Fire albümünü çalıp şarkılara mırıldanarak eşlik etmişti. Emma ise yavaşça torpido gözünü açıp kapatıp durmuştu. Kendisini olacaklara hazırlamaya çalışıyordu.

Öğrenci otoparkının etrafı haber minibüsleriyle doluydu. Tam da Emma'nın beklediği gibi. Güneş gözlüğünü takıp kapüşonunu kafasına geçirdi.

"Unabomber'a* benzedin," dedi Ethan.

"Yüzümü göremeyecekler en azından," diye karşılık verdi Emma.

Öğrenciler, habercilerin arasında dolaşıp televizyona çıkmaya çalışıyorlardı. Emma, Tricia Melendez'in mikrofonuna konuşan Celeste Echols'ü görünce yüksek sesle homurdandı. Celeste, ilk tanıştıklarından beri onun "aurasında" bir sorun olduğunu söyleyip duruyordu. Şimdi çenesi hiç durmayacaktı.

Ethan arabayı park etti ve birlikte solgun kış sabahına adım attılar. Hilal şeklindeki ay hâlâ ufukta görünüyordu. Ethan'ın soru soran bakışlarına "hadi yapalım şunu" der gibi kararlı bir bakışla karşılık verdi.

* Yakın Amerikan tarihinin en önemli seri katillerinden biri. (ç.n.)

Otoparkta oyalanan öğrenciler gözlerini ona dikerken, bir Ford F-250'nin yanında gövde gövdeye vurarak selamlaşan bir grup kaslı çocuk, yanlarından geçtiğini görünce bön bön onu izlemeye başladılar. Birinci sınıflardan bir deri bir kemik iki kız sanki çok korkutucuymuş gibi yolundan çekildiler. Bayrak direğinin orada bir araya toplanan tenis takımından birkaç kızı gördü sonra. Yüzleri solmuş kızlar o yaklaşırken susup gözlerini kocaman açarak ona baktılar. Ethan elini tutunca Emma da sağa sola bakmamaya çalışarak onun elini sıktı. Bir yanı okulun cam kapılarından içeri koşmak istese de yavaşça, telaşsız bir şekilde yürümeye odaklandı.

Sonra girişte bekleyen kişiyi gördü. Müdire Ambrose, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmış halde duruyordu. Zebra desenli bir ceket ve mor pantolon giymişti. Teni normalde donuk ve sarkıktı ama bugün kaşlarına kadar turkuaz far sürmüştü.

Ben, Ambrose'un basın için süslendiğini düşünüyordum. Gözlerinde yaşlarla, *Sutton Mercer çok özel bir kızdı*, dediğini duyabiliyordum neredeyse. *Çok enerjikti! Onun için bir akıl hocası gibi olduğumu düşünüyorum.* Ambrose'un benimle konuştuğu tek zamanların, Yalan Oyunu şakalarında yakalandığım zamanlar olduğu bilinmeyecekti tabii.

Emma, müdireden birkaç metre ötede durdu ve tuhaf şekilde rengi atan Ethan'a baktı. Sonra yine müdireye döndü. Kadının dudakları incecik bir çizgi halini almıştı.

"Buraya girmene izin yok," dedi kibirli bir sesle. "Emma Paxton, Hollier'a kayıtlı değil."

Emma şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ama... dersler ne olacak?"

Bayan Ambrose omuz silkti. "Hapishanedeyken bitirme sınavına girmene izin verirler sanıyorum. Şimdi, mülke izinsiz girdiğin için seni şikâyet etmeden önce lütfen buradan ayrıl."

Emma'yı çevreleyen kalabalık tamamen sessizleşmişti. Yüz çift kulak, duyduklarını daha sonra anlatabilmek için dikilmişti.

"En azından dolabımı toplayabilir miyim?" diye sordu Emma kısık sesle. Avuçları birden terden sırılsıklam olmuştu. Ethan'ın elini bırakıp iki eliyle sırt çantasının askılarını tuttu.

"Onlar senin eşyaların değil," dedi Bayan Ambrose kısaca. "Polis, Bayan Mercer'ın dolabındakilere el koydu."

Gözleri yaşlarla yanarken Emma iki adım geriledi. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Bunun olacağını tahmin etmeliydi. Koşmak için dönmüştü ki Ethan elini tuttu.

"Al," dedi araba anahtarını avucuna bastırarak. "Eve git. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Bunu söyledikten sonra dudaklarına sert, gösterişli bir öpücük kondurdu. Ardından müdireye küstahça sırıtarak ve omzuna çarparak okula girdi.

Ethan'ın öpücüğünden güç alan Emma elinden geldiğince haysiyetle arabaya doğru yürüdü. Oradan bir an önce gitmeye odaklandığı için, Madeline ile Charlotte önüne geçtiklerinde durumu hemen anlayamadı. Sonra olduğu yerde durdu.

Madeline, Emma'nın hiç görmediği kadar bakımsızdı. Saçlarını salık bırakmıştı ve balerin vücudu normalde incecik ve zarif görünürken şimdi gözlerinin altındaki gölgeler iskelet gibi görünmesine neden olmuştu. Yanındaki Charlotte'un çilli yüzü solgundu. Hiç makyaj yapmamıştı.

"Şaka yaptığını söyle," dedi Madeline, titreyen sesiyle. "Lütfen. En iyi şakan olduğunu söyle."

Emma, Sutton'ın en iyi arkadaşlarına bakarken onlara duymak istediklerini söylemeyi istedi. Onlarla arkadaşlığı yalan temelli olsa da zamanla bu kızları önemsemeye başlamıştı. Önemsiz kıskançlıklar ve şakalar yapıyorlardı ama Yalan Oyunu kızları birbirlerine çok sadıktılar. Emma onları ne zaman Sutton'ın arkadaşları olarak görmeyi bırakıp kendi arkadaşları kabul ettiğini bilmiyordu ama ikizine ait olan her şey gibi, bu kızlar da onun değildi.

Emma kafasını eğip ayakkabılarına bakarak gözlerini Madeline'ın gözlerinden kaçırdı. "Şaka değil," dedi alçak sesle.

Madeline'ın tokadıyla yanağında keskin bir acı oluştu. "Seni sürtük!" diye bağırdı kız, normalden çok daha tiz bir sesle. "En yakın arkadaşıma ne yaptın?"

Emma elini yanan yanağına götürürken gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu. İki kıza gözlerindeki bulanıklığın ardından bakarken sonunda bir gözyaşı yüzünden süzüldü.

"Bana inanmalısınız," diye yalvardı. "Yaptığımı söyledikleri şeyi yapmadım. Bunun olmasını istememiştim... Size yalan söylemeyi asla istemedim."

Charlotte'un rengi daha da atmıştı. Makyajsızken kaşları açık kırmızımsı altın rengiydi ve bu renk, gözlerini vahşileştirmişti.

"Sana güvenmiştik," diye tısladı kız. "Sana tüm sırlarımızı söyledik, arabalarımıza binmene, evlerimize girmene izin verdik... ama sen en yakın arkadaşımızı *öldürmüşsün*!"

"Ben kimseyi öldürmedim!" Emma'nın sesi niyetlendiğinden daha yüksek çıkınca otoparkta yankılandı. Birkaç

metre ötedeki bir grup güvercin ani sesten korkup kanatlandı. Emma derin bir nefes alıp daha alçak bir sesle denedi. "Buraya geldiğimden beri Sutton'a ne olduğunu çözmeye çalışıyorum. Bana yardım ederseniz birlikte çözebiliriz."

Madeline acı bir kahkaha attı. "Sana yardım etmek mi? Ne cesursun ama. Bize aylardır yalan söyleyen birine yardım edeceğimizi sana düşündüren şey ne acaba?"

"Madeline, biz yalan hakkında koca bir oyun kurduk," diye bağırdım sinirle. "Ona yardım *etmelisiniz*! O benim tek umudum!" Ama bu sefer oy hakkım yoktu tabii.

"Umarım hapiste çürürsün," dedi Charlotte dudaklarını kıvırarak. "Ve umarım hayatın boyunca her gün rüyanda Sutton'ı görürsün. Ölene kadar seni rahatsız eder umarım." Sonra arkasına bile bakmadan okulun girişine yürüdü.

Madeline da Emma'ya tiksinti dolu son bir bakış attıktan sonra Char'ın peşine düştü.

Emma onların gidişini izlerken donakalmıştı. Sonra fark etti ki bir otopark dolusu öğrenci onu izliyordu. Gergince etrafına bakındıktan sonra Ethan'ın arabasına binip kapıları kilitledi.

Dikiz aynasından, okul girişini görebiliyordu. Hâlâ orada dikilen Müdire Ambrose ona bakışlarıyla hançerler fırlatıyordu adeta. Gösteri bittiği için öğrencilerin çoğu kapıya yönelmişti artık. Gösterge panelindeki saatte 07.58 yazıyordu. Zil çalmak üzereydi.

Emma birden kalabalığın arasındaki bir yüzü, sanki spot ışıkları birden ona dönmüş gibi fark etti. Garrett, okulu otoparktan ayıran alanda yetişen üç metrelik saguaro kaktüsünün gölgesinde tek başına dikiliyordu.

Gözleri lazer ışınları gibi kardeşimin üzerindeydi. İfadesiz bir yüzle uzun uzun ona baktı.

Öfkemi tüm gücüyle üzerine salabilmeyi dilerken ben de Garrett'a baktım. Hayattayken o gözlerden etkilenmiş olabilirdim ama artık ölü olduğuma göre gerçeği biliyordum: Bu gözler, benim cesedim kadar çürümüş bir ruha açılan pencerelerdi.

23

PARKTA YÜRÜYÜŞ

Emma, Ethan'ın arabasının konağını çevirip bir süre debriyajla uğraşınca araba birkaç kez tekledi, sonra çalışmaya başladı. Çıkışa yönelen Emma neredeyse panda şeklinde sırt çantası olan tombul bir kıza çarpacaktı. Birkaç metre ileride Tricia Melendez, kameramanıyla birlikte bekliyordu. Emma dişlerini sıktı ve yolu kontrol etmeden gazı kökleyerek yola çıktı. Muhabir, arabasına doğru koşmaya başlamıştı. Emma kalabalıktan uzaklaşırken Tricia'nın bağırışlarını duyabiliyordu: "Emma! Emma! Emma, şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Emma kendi adını duymaktan hiç bu kadar nefret etmemişti.

Pastel renkli tek katlı evlerin sıralandığı bir mahalleye girerken gözyaşları gözlerini yakıyordu. Bahçelerden birindeki teriyer, o geçerken tel örgülerin ardından havladı. Başka

bir bahçedeki, elinde çim biçme makası olan bir adam ona şüpheyle baktı.

Dikiz aynasından bakan Emma kalbinin ağırlaştığını hissetti. Lacivert bir BMW hemen arkasından geliyordu. Arabayı hemen tanımıştı; Thayer'dı bu. Çocuk hafifçe kornaya basarak kenara çekmesi için sinyal yaktı. Emma'nın kalbi gümbürdemeye başladı. Madeline ile Charlotte o kadar sinirlendilerse Thayer öfkeden deliye dönmüş olmalıydı.

Yine de derin bir nefes alıp kenara çekti. Sutton'ın ölümünü Thayer'dan saklamak zaten kalbini kemiren bir acıydı. Çocuğun doğruyu bilmeye hakkı vardı ve Emma, biraz sonra karşılaşacaklarını hak ettiğini biliyordu.

Camı indirdi. Thayer uzunca bir süre onun gözlerine baktıktan sonra konuştu.

"Sende tuhaf bir şey olduğunu anlamıştım," dedi. "Biliyordum."

Emma zorla yutkundu. Nabzı kulaklarında atıyordu. "İlk başta herkese anlatmaya çalıştım ama kimse dinlemedi." Yüzünü buruşturarak kendisini suçlamalara hazırladı.

Ama Thayer ürkütücü bir sakinlikle sadece kafasını salladı. "Biliyorum. Laurel söyledi."

Emma rahat bir nefes alarak arabadan indi ve Thayer'ın peşinden köşedeki çocuk parkına gitti. Paslanmış bir atlı karınca rüzgârla yavaşça dönüyordu. Uzun, metal bacaklarına ayak koyma yerleri monte edilmiş tırmanma merdiveni kocaman kırmızı bir örümceğe benziyordu. Enerjisinin bittiğini hisseden Emma salıncaklardan birine oturup yavaşça sallanmaya başladı. Thayer, salıncağın direklerinden birine oturup kollarını göğsünde birleştirdi.

"Çok naziktin," dedi Thayer.

Emma kafasını kaldırıp kaşlarını çattı. "Ne?"

"Laurel dedi bunu. Sutton olamayacak kadar nazikmişsin. Onu oynamakta başarılı değilmişsin." Thayer omuz silkti. "Eh, bence iyi iş çıkardın. Herkes yuttu. Gerçi inanmamak delilik olurdu. *Ben* de neredeyse delirdiğimi düşünmeye başlamıştım."

"Thayer, çok ama çok üzgünüm..." diye başladı Emma ama Thayer sözünü kesti.

"Özrün sende kalsın," dedi tersçe. Sonra gözlerini kıstı. "Sadece şunu söyle, Sutton'ı sen mi öldürdün?"

"Hayır." Emma kafasını eğerek iki yana salladı. Tüm dünya onun yaptığını düşünse bile Thayer'ın, onun kendi kardeşine zarar verebileceğini düşünmüş olması canını daha çok yakmıştı. "Bunca zamandır kimin yaptığını bulmaya çalışıyordum." Sokağa bakan Thayer'a bir bakış attı. "İstersen Laurel'a sor, buradaki ilk sabahımda arabasına benim için bir not bırakılmıştı. O bir aşk notu olduğunu düşünmüştü ama aslında katilden bir tehdit mesajıydı. Eğer Sutton olarak rol yapmaya devam etmezsem benim de öleceğimi söylüyordu. Polisler almadıysa not hâlâ Sutton'ın odasında." Bir bulut güneşin önüne geçince dünyanın rengi bir kademe soldu. "Geldiğimden beri üç mesaj gönderdi. Quinlan'a da bahsettim. Sutton'ın odasında dikişi yırtılmış mor bir yastık var, hepsini onun içine saklayıp diktim. Polisin alıp almadığını Laurel'a sor." Emma kucağına baktı. "Bir tek beni tehdit etmiyordu. Dediklerini yapmazsam sizlere zarar vereceğini söylüyordu. Sana, Laurel'a. Laurel'ın ebeveynlerine. Herkese."

Thayer direği sıkıca tuttu. "Yani manyağın biri, herkesi Sutton olduğuna inandırdığından emin olmak için aylardır seni mi izliyordu?" Sesinde aşikâr bir kuşku vardı.

"Bak, kulağa delice geldiğini biliyorum. Delice bir şey zaten. Ama evet, Sutton'ın katili her adımımı izliyordu." Emma duraksadı. "Buradaki ilk haftamda, Charlotte'lardaki pijama partisinde biri role devam etmem konusunda uyarmak için beni Sutton'ın madalyonuyla boğmaya çalıştı. Sonra okula dönüş balosu provasında neredeyse kafama düşecek o lambanın ardından da bir mesaj aldım. Ve..." Sesi kısıldı ama konuşmaya devam etti. "Ve bence Sutton'ı öldüren kişi Nisha'yı da öldürdü. Nisha'nın o gece Sutton'ın ölümüyle alakalı bir şey öğrendiği için öldürüldüğünden eminim."

Yüzü solsa da Thayer hareket etmedi. Yeşil gözlerini ona dikmeye devam etti. "Sanırım ben hapishanedeyken bana neden o kadar soru sorduğunu açıklıyor bu. Bir süre bunu benim yaptığımı düşündün, değil mi?"

Emma tereddüt etti, sonra kafa salladı. "Senin öyle bir şey yapmayacağını artık biliyorum. Ama buraya ilk geldiğimde hiç kimseyi tanımıyordum. Herkes şüpheliydi. Sen, Mads, Charlotte, Gabby ile Lili." Duraksadı. "Hatta Laurel bile."

Emma sustu. Sabah esintisinde titriyordu. Bir süre etraftaki tek ses, ağaçların arasında cıvıldayan kuşların sesiydi. Üzerine kazak ve tayt giymiş, üniversite çağındaki bir dadı sokakta bebek arabasını ilerletiyordu. Tam parka girecekti ki okul saatinde orada olan iki genci görünce vazgeçti. Emma yavaşça sallanırken salıncağın zincirleri gıcırdıyordu.

"Eee?" dedi Thayer sessizliğin ardından. "Şu anda şüpheliler kimler? İpucu var mı elinde?"

Emma parmağındaki şeytan tırnağını kemirirken düşündü. Thayer'dan ihtiyaç duyduğu bilgileri alabilir, Garrett onu suçlamadan önce onu yenmek için yardım isteyebilirdi. O zaman bu kâbus sona ererdi.

Ama sonra gelen uyarı mesajlarını düşündü. Tucson'a geldiğinden beri Garrett'tan bir adım gerideydi. Ona yardım ettiği için Ethan tehlikedeydi zaten. Daha fazla kişinin hayatını riske atmak istemiyordu.

"Hayır," diye yalan söyledi. "Hem zaten senin bu işe karışmanı istemiyorum. Çok tehlikeli."

Thayer hızlıca öne çıkıp onun hemen dibinde durdu. "Ben aptal değilim. Birinden şüphelendiğini biliyorum." Sesini alçalttı. "Garrett'ın yaptığını düşünüyorsun, değil mi? Bu yüzden geçen gün onun hakkında bir sürü soru sordun."

Emma tereddüt etti.

Thayer onun korkusunu yüzünden okuyabiliyormuş gibiydi. Sabırsızca kafasını iki yana salladı. "Bu işin peşini bırakmayacağım." Gözlerinde öyle bir acı belirmişti ki Emma kafasını çevirmek zorunda kaldı. Konuşurken çocuğun sesi çatlıyordu. "Birisi Sutton'ı benden aldı," dedi hiddetle. "O kişinin bunun bedelini ödemesini istiyorum."

Thayer'ın sesindeki acı içimi yaktı. Korku ve aşk, kalbimde savaş halindeydi. Thayer'ın güvende olmasını, Garrett'tan uzak durmasını çok istiyordum. Ama aynı zamanda duygularının şiddeti kalbimi ısıtmıştı. Thayer beni seviyordu... ve Garrett'ın yaptığının yanına kâr kalmasına izin vermeyecekti.

Emma salıncağın zincirlerini tutup içini çekerek kafasını eğdi. Bir süre sonra Thayer önünde diz çöktü.

"Emma?" dedi soru sorar gibi.

"Tamam," dedi kız sonunda kısık sesle. "Ama aptalca bir şey yapma Thayer. Garrett'ın peşine düşemezsin. Yoksa ya hapse girersin ya da başına daha kötüsü gelir."

"Umurumda değil," dedi çocuk sertçe. Ellerini yumruk yapmıştı. Emma tişörtünün kolunu çekiştirerek onu kendisine bakmaya zorladı.

"*Sutton*'ın umurunda olurdu ama," dedi yumuşak bir sesle.

Haklıydı. Thayer'ın hayatı boyunca hapishanenin tuğla duvarlarını izlemesi düşüncesi kalbimi düğüm düğüm ediyordu. Daha da kötüsü ise Thayer'ın sonunun benimki gibi olmasıydı. Öldürülüp ailesini ve arkadaşlarını sonsuza dek kaybedebilirdi.

Emma onun gözlerine baktı. "Söz ver bana. Sutton için."

Çenesi gerilen Thayer bakışlarını başka yöne çevirdi ama sonra kafa salladı. Emma kahverengi dağları, yumuşacık bulutların mavi gökyüzünde hareket etmesini izledi. "Sutton'ın öldüğü gece Garrett kesinlikle kanyondaydı," dedi alçak sesle, kollarını dizlerine sararak. "Polis sorgu için beni aldığında arabasını otoparkta gösteren bir fotoğraf gördüm. Louisa da o gece geç saatte eve geldiğini söyledi. Hatırlıyormuş çünkü Garrett çok üzgün görünüyormuş. Bir şey onu telaşlandırmış. Kız da onun Sutton'la ayrıldığını düşünmüş."

Thayer tamamen hareketsizdi ama Emma omuz kaslarının nasıl gerildiğini görebiliyordu.

"Ama bunu kanıtlayacak bir şeyim yok. Her şey tesadüfi. Sen o gece kanyonda şüphe çekici bir şey görmedin, değil mi?" Emma gözucuyla ona baktı; sert yüzünde fırtına

bulutları oluşmuştu. Birden korkmaya başladı. Ya Thayer'ın kendisini kontrol edebileceğini düşünerek hata ettiyse? Ya çocuk sözünü *tutamazsa*? Rehabilitasyona gitmeden önce onun öfkesinin de Garrett'ınkiyle yarışabilecek seviyede olduğu söyleniyordu. Şu anki haline bakılırsa onun, Garrett'ın peşine düşüp çocuğu parça parça etmeyeceğinden emin olamazdı.

"Üzerime gelen far ışıklarından başka mı? Hayır." Thayer gözlerini kıstı. "Yani bana çarpanın da Garrett olduğunu mu düşünüyorsun?"

Emma kot pantolonundaki minik bir delikle oynarken kafasını salladı. "Şiddet eğilimli biri o. İlk başta sebebinin ayrılmaları olduğunu düşündüm. Ama bence daha derin bir şeyler var." Thayer'ın gözlerine baktı. "Herkes Louisa'nın başına gelen bir şeyden bahsedip duruyor. Travmatik bir şey. Sen ne olduğunu biliyor musun?"

Thayer şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Evet, biliyorum. Çok berbat bir şeydi."

Ben de kulaklarımı diktim. Thayer derin bir nefes aldı. "Geçen sene Garrett, Louisa'yı bir partiye götürmüştü. Şaka gibi bir şeydi. Kız garip, saf bir birinci sınıf öğrencisiydi sadece. Sanırım Garrett, onu lise hayatına falan alıştırmak istemişti. Bilirsin, ilk kez sarhoş olmasını sağlamak, arkadaşlarıyla tanıştırmak falan... Ama parti kontrolden çıktı." Thayer ürperdi. "Ben de oradaydım. Çok fazla şey hatırlamıyorum çünkü kafam iyiydi. Her neyse, gece bir ara Garrett kardeşinin izini kaybetti. Sanırım ilk başta pek kaygılanmadı. Yani, bir partiydi sonuçta. Kızın yüzmeye ya da dans etmeye falan gittiğini düşündü. Ama bir süre sonra

paniklemeye başladı. Kızı saatlerdir kimse görmemişti ve artık insanlar partiden ayrılmaya başlamıştı bile. Garrett onu ararken ortalığı birbirine kattı, en sonunda da polisi çağırdı."

Emma birden nefesini tuttuğunu fark edince derin bir soluk aldı. Bir yanı sırada ne olduğunu biliyor ve duymak istemiyordu. Ama gerçeği öğrenmek zorundaydı.

Tekrar konuşurken Thayer'ın gözleri uzaklara dalmıştı. "Kızı havuz evinde, bilinçsiz halde buldular. Bayağı hırpalanmıştı." Dudakları tiksintiyle büküldü. "Ve tecavüze uğramıştı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Emma. Midesi bulanmaya başlamıştı.

"Çocuğu yakaladılar," diye devam etti Thayer. "Adı Daniel Preuss'tu. O zaman liseden mezun olmuştu ama okuldayken futbol takımındaydı. Ve Garrett'ın çok iyi arkadaşıydı."

Thayer konuşurken, olanları ben de hatırlamaya başladım. Eyalet şampiyonası haftasıydı ve ben tenis takımıyla birlikte Glendale'deydim. Garrett ile Louisa birkaç hafta okula gelmemişlerdi ama Garrett'ın geri döndüğü günü hatırlıyordum. Hassas ve kaybolmuş görünüyordu. Bu, ruh hali değişimlerini, öfke nöbetlerini görmezden gelmeyi kolaylaştırıyordu. Çünkü her parlayışının ardından acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Ben de her seferinde onun için bahaneler buluyordum.

Ama o benim fark ettiğimden daha hasarlıydı. O gece kanyonda yüzünün aldığı hali, öfkeyle çarpılan suratıyla bana bağırışını gözümde canlandırdım. Thayer'la oraya gittiğim için çok kıskanmıştı. Şort giydiğim için, viski kokan nefesiyle

öfkesini kusmuştu. Onunla birlikte olmak istememden, kendisinin de benimle birlikte olmak istemesinden nefret ediyordu. Louisa'ya olanlar onu mahvetmişti. Kardeşini koruyamadığı için kendisine duyduğu tiksintinin ve korkularının acısını benden çıkarıyordu.

Emma'nın midesi büzüşmüştü ve başı dönüyordu. "Bu... çok korkunç," dedi.

Thayer kafa salladı. "Evet. Garrett bir daha tam olarak iyileşemedi."

Olan her şeye rağmen Emma bir acıma hissetti. Louisa ile Garrett'ın yaşadığı acıları hayal bile edemiyordu. Gerçi aynı şey kendi başına da gelmişti; birisi kardeşini onarılamaz şekilde incitmişti ve Emma bu gerçekle yaşamak zorundaydı. Louisa başına gelenleri hak etmediyse Sutton da hak etmemişti.

Kafasını kaldırdığında Thayer'ın onu dikkatlice incelediğini gördü. "Yani Louisa'ya olanların Garrett'ı delirttiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu çocuk.

Emma kalkıp bacaklarını gerdi. "Olabilir. Ama bu önemli değil, değil mi? O benim kardeşimi öldürdü ve bahanesi ne olursa olsun umurumda değil. Garrett tehlikeli biri ve benim bunu kanıtlamam lazım."

Thayer bir süre sessiz kalıp onu izledi.

"Biliyor musun, ona çok benziyorsun." Hüzünle gülümsedi. "Sadece görünüşün değil. Gözlerinde bu kararlılık parıltısı belirdiğinde bana onu anımsatıyorsun."

Emma onun omzuna dayandığını fark etti. Kolları birbirine temas ediyordu. Çekilmesi, aralarına mesafe koyması

gerektiğini biliyordu ama hareket edemiyordu. Bir an sanki manyetik bir şey onu Thayer'a doğru çekmişti.

"Ama o değilim," dedi alçak sesle, kendisini çekilmeye zorlayarak. "Sen de sözünü tutmalısın. Garrett sana da zarar verirse ne yaparım bilmiyorum."

Thayer çenesini ve yumruklarını sıktı. Sonra derin bir nefes alıp kalktı, gözleri birden berraklaşmıştı. "Söz veriyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun... *Emma*." Sonra dönüp arabasına doğru yürümeye başladı.

Ben de onun gidişini izlerken Emma'nın ona her şeyi anlatmakla doğru seçimi yapmış olmasını umuyordum. Ve de Garrett'ın onu da öldürmemesini.

24

GİT GOOGLE'DAN BAK

Emma, Landry'lerin evine yalnız başına girip günü yalnız geçirmek istemediği için arabayı yavaşça sürdü. Noel süsleri, kurdeleleri ve yanıp sönen ışıklarıyla dekore edilmiş organik marketlerin ve lüks butiklerin önünden geçti. Bir an halk kütüphanesine gitmeyi düşündü –internete girip araştırma yapabilirdi– ama sonra adını bağıran muhabirleri düşünerek ürperdi. Halka açık nereye giderse gitsin basınla yüzleşme riskine giriyordu.

Bir süre sonra mağazalar geride kaldı ve büyük, şık evlerle Santa Catalina Dağları görüş alanına girdi. Ethan'ın mahallesine dönüp arabayı Landry'lerin yerine park etti. Sokağın karşısındaki kanyon girişi hâlâ polis şeridiyle kapalıydı. Emma uzmanların hâlâ orada çamurların arasını arayıp aramadığını merak etti. İlk gün Sutton'ı beklediği bankı

gördüğünde ensesindeki tüyler her zamanki gibi diken diken oldu. Bazen kanyonun gözleri olduğunu hissediyordu.

O sırada çimenliğin ötesindeki bir hareketlenme dikkatini çekince arabadan inip durdu. Anahtarlar elinde donakalmıştı. Yan taraftaki Bay Banerjee, yıpranmış bir bavulu arabasının bagajına koyuyordu. Arka koltuğa da düzensiz bir şekilde birkaç çanta yığılmıştı. Nisha'nın babası hâlâ perişan görünüyordu. Ama gözleri bitkinlikle şişmiş olsa da son görüştüklerinden beri sırtı biraz daha dikleşmişti. Saçlarını taramış, ütüsüz ama temiz bir gömlek giymişti.

Arabasının ön koltuğuna binerken Emma'yla göz göze geldiler. Emma ona doğru bir adım atarak elini sallamak için kaldırdı. Bir an için adama seslenip durmasını istemeyi ve Nisha'nın, Garrett'ın Sutton'ı öldürdüğüne dair kanıtı bırakıp bırakmadığını sormayı düşündü. Ona yardım edebilecek tek kişi Doktor Banerjee'ydi. Ama sonra adamın yüzündeki ifadeyi gördü. Gözleri kısılmış, dudakları tiksintiyle bükülmüştü. Emma elini indirdi. Doktor da diğer herkes gibi onun katil olduğunu düşünüyordu. Kafasını iki yana sallayan adam garaj yolundan geri geri çıktı. Dudakları sanki kendi kendine bir şeyler mırıldanıyormuş gibi oynuyordu. Sonra sokakta dönüp lastikleri bağırtarak uzaklaştı.

Omuzları çöken Emma yenilgiye uğramış gibi döndü. Doktor Banerjee şehirden ayrılıyor olmalıydı. Onunla birlikte, Nisha'nın ne için öldüğünü öğrenme şansı da gitmişti.

Ethan'ın anahtarıyla eve girdi. Kapıyı iterken, anahtarla açmak yerine zili çalmasının daha iyi olup olmayacağını düşündü ama içerisi karanlık ve sakindi. Bayan Landry'nin

odasının kapalı kapısının ardından bir sabah programının sesi geliyordu. Emma rahat bir nefes verdi. Bunu itiraf etmek istemiyordu ama Ethan'ın annesiyle karşılayıp ürkek gözlerindeki kaygılı bakışları görme düşüncesi gerilmesine neden oluyordu.

Emma buzdolabından bir kola alıp Ethan'ın odasına gitti. Çocuğun yatağı mükemmel şekilde düzeltilmiş, çarşafın tüm köşeleri güzelce sıkıştırılmış ve beyaz yastıkları düzgünce üstüne konmuştu. Emma sabah onun dudağını dişlerinin arasına alarak yatağını yapmasını izlemişti. Bu takıntılı yanı aslında oldukça sevimliydi. Yatağa oturup daha birkaç saat önce burada Ethan'la sarılarak uzandıklarını hatırlayınca kızardı.

Sonra arkasına birkaç yastık alıp yatak başına dayandı ve Ethan'ın dizüstü bilgisayarını kucağına aldı. Bir tutam saçının ucunu çiğneyerek arama motoruna Emma Paxton yazdı ve buna anında pişman oldu. Dava her yerde duyulmuştu ve kendisi bu gösterinin yıldızıydı. Eskiden kendisi hakkında yazdığı manşetlerin korkunç, kâbusumsu bir versiyonunda gibiydi. Tabii bunlar gerçekti. Bir haber sitesi devasa harflerle *Fakirlikten Zenginliğe* manşetini atmış, altına da şunları yazmıştı: *Emma Paxton, sefalet içinde yaşıyor ve bundan kaçmak istiyordu. İstediğini elde etmek için ne kadar uzağa gidebilirdi?* Hayatı boyunca çekilmiş en kötü fotoğrafları internet aleminde dolaşıyor ve oldukça şeytani görünüyorlardı. Birkaç fotoğrafta Clarice'in evini tanıdı; muhtemelen Travis onun haberi yokken çekmişti bunları. Hatta bir tanesi uyurken çekilmişti; ağzı açıktı ve tişörtünün askısı koluna düşmüştü.

On the Q-T adlı bir internet sitesi, Clarice'le röportaj yapmıştı. Emma sayfada aşağı kaydığında eski odasının fotoğraflarını ve ne kadar sorunlu göründüğüne dair hikâyeleri gördü. *Bana eğlence treninde çalıştığını söylemişti ama sonra duydum ki bir egzotik dans grubundaymış. Etrafta kısacık şortlar ve askılı tişörtlerle dolaşıp dururdu ama ben o kadar saftım ki neler olduğunu anlamamıştım.*

Site üstüne site gezen Emma'nın kalbi iyice ağırlaşmıştı. Tek bir kişi bile onun masum olabileceğini *düşünmüyordu*. ÖİK –Özdeş İkizler Koalisyonu– adlı bir grup onun canavar olduğunu ve derhâl tutuklanması gerektiğini söylüyordu. Konuştuğunu bile hatırlamadığı Vegaslı eski sınıf arkadaşları onu şüphe çekici ve hesapçı bir cani olarak göstermişlerdi. Bir başka blog ise Hollier öğrencileriyle röportaj yapmıştı ve onlar da Emma'dan başından beri şüphelendiklerine yeminler etmişlerdi.

Bu esnada Hollier'dan biri Sutton Mercer'ı anma sayfası açmıştı. Sutton'ın fotoğraflarıyla dolu sayfanın arka planında Elton John'ın "Candle in the Wind" şarkısı çalıyordu. Ziyaretçi defteri çoktan Sutton'ın sınıf arkadaşları tarafından doldurulmuştu.

Ben de sayfayı Emma'nın omzunun üstünden okudum. İnsanlar nasıl bir zorba olduğumdan mı bahsetmişlerdi acaba? Başıma gelenleri hak ettiğimi mi söylemişlerdi? Beni özleyen var mıydı? Ama yorumların hepsi yüzeyseldi. *Üçüncü Sınıf Balosu'nda ne kadar güzel göründüğünü hep hatırlayacağım*, demişti *wildcat_chick* adlı biri. *Sekizinci sınıfta ondan çok hoşlanıyordum*, diyordu bir başka yorumda.

Başka birinin yorumu da şöyleydi: *On altıncı doğum günü partisini hatırlıyor musunuz? O gece Hollier tarihine geçti!* Parlak popülerlik zırhımın altında aslında nasıl biri olduğumu kimse bilmiyor gibiydi. Gerçi pek fazla insanın o yanımı görmesine kendim izin vermemiştim.

Emma da aynı şeyi fark etmiş gibiydi. Gabby ile Lili'nin bir şeyler yazdığından emin olarak Twitter'ı açtı. Gerçekten de kızlar tüm olayı yorumlamışlardı.

@LILI_FIORELLO: *Şu anda bildiriyorum: Bu bir şaka. Gerçek olamayacak kadar delice bir şey çünkü.*

@GABBY_FIORELLO: *Sutton Mercer, kara borsadan çıkma uyduruk bir taklitçi tarafından alt edilmeyi kabul etmezdi.*

@LILI_FIORELLO: *Şaka bayatlaşıyor. Yalan söylemediğine yemin eder misin?*

Sonra, birkaç saat geçince yazılan şu kısa yazı geliyordu:

@GABBY_FIORELLO: *Sutton, seni seviyoruz ve hep özleyeceğiz.*

İki kız da profil fotoğraflarına siyah kareler koymuştu. Emma'nın kalbi sızladı. Sutton ile arkadaşlarının birbirlerine karşı pek duygusal olmadıklarını biliyordu ama belli etmeseler de birbirlerine çok önem verdiklerini de biliyordu. Sonra

birden fark etti ki Gabby ile Lili de ikizdi. Emma'nın kendi kardeşini öldürebileceği söylentilerine inanıp inanmadıklarını merak etti. Belki de o anda onlar da ÖİK'e katılıyorlardı.

Emma saatlerce bilgisayar başında oturup hikâyeleri okudu ve ipuçları aradı. Dışarıda bir araba kapısının kapandığını duyunca saatin üç olduğunu fark ederek şoka girdi. Evin önündekinin kim olduğunu görmek için parmak uçlarında pencereye gidip Ethan'ın perdesini hafifçe araladı ve donakaldı.

Garaj yoluna bir polis arabası girmişti ve Ethan yolcu koltuğundan iniyordu. Öndeki polis memuruna –Emma, kestane rengi kısa saçlarından yine Corcoran olduğunu anlamıştı– bir şey söylemek için duraksadı, ardından kafa sallayıp eve doğru yürümeye başladı.

Emma onu antrede karşıladı. Sırt çantasını omzuna asmış olan çocuk yorgun ama sakin görünüyordu.

"Ne oldu?" diye bağırdı Emma.

"Bir sorun yok." Ethan ona doğru gidip çantasını yere bıraktı. Tekrar doğrulurken Emma onun şakağındaki, daha önce fark etmediği yara izini fark etti ve birden orayı öpmek istedi. "Kendim gittim."

Emma'nın ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Bir şey yapmadan oturamazdım. Senin masum olduğunu bilmeleri gerekiyor." Elini kaldırıp onun yanağına koydu. "Senin aslında Emma olduğun haberlerine çok şaşırdığımı ama umurumda olmadığını söyledim. Kim olursan ol seni sevdiğimi ve masum olduğuna inandığımı da."

Onun dokunuşu Emma'nın başını döndürmüştü. Polis arabasını gördüğünde içine dolan ürperti yerini sıcacık bir

karıncalanmaya bıraktı.

Ethan sesini alçalttı. "Ve onlara, Sutton'ın öldüğü gece Garrett'ın kanyonda koştuğunu gördüğümü söyledim."

Emma gözlerini kırpıştırdı. "Bir dakika, ne? Cinayet gecesi Garrett'ı gördüysen neden bana daha önce söylemedin?"

Ethan yalnız oldukları belli olsa da iki tarafını kontrol etti. "Aslında görmedim. Ama polislerin onu dikkatlice incelemesinin tek yolu buydu. Sen güvenlik kamerası görüntülerinde onun arabasını gördün, değil mi? Ben görmemiş olabilirim ama sonuçta oradaydı."

"Ethan, kendin için nasıl derin bir çukur kazdığının farkında mısın?" dedi Emma tıslar gibi. "Polise bir daha benim için yalan söyleme. *Benim* herkese yalan söylüyor olmam yeterince kötü değil mi zaten?"

Ethan onun yanağından elini çekip kafasını önüne eğdi. "Özür dilerim. Sadece... yardım etmek istemiştim."

Evin bir yerlerinde bir kapı açıldı ve yerel ikinci el araba reklamının sesi dışarı taştı. Ethan koridora kaçamak bir bakış attı. Bir süre sonra sifon sesi duyuldu, ardından da kapı tekrar kapandı. Televizyon sesi yine boğuklaştı. Bayan Landry mağarasına geri girmişti.

Emma derin bir nefes aldı. Evet, Garrett kanyona *gitmişti* ne de olsa. Belki de Ethan haklıydı, polisin Sutton'ın eski sevgilisini de incelemesi gerekiyordu. "Haklısın," dedi Ethan'ın omzuna dokunarak. "Teşekkür ederim. Sert çıktığım için üzgünüm. Ama polisin seni de bu işin içine çekmesinden çok korkuyorum."

Çocuk kafasını iki yana salladı. "Emma, ben senin için her

şeyi yaparım. Seni güvende tutmak istiyorum." Çantasının fermuarını açmak için eğildi. Doğrulunca Emma'nın eline bir şey tutuşturdu. Emma hâlâ kutusunda olan kullan-at telefonu gördü. "Radio Shack'e uğrayıp senin için bunu aldım."

Emma ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Kutu elinde tuhaf şekilde ağırdı. "Zaten benim için çok fazla para harcadın Ethan."

"Evet ama bir telefona ihtiyacın vardı," dedi. "Artık sadece bir arama ötendeyim. Bana ihtiyacın olursa koşarak gelirim." Sonra kollarını beline sararak onu kendisine doğru çekti. Bu temasla içine sıcaklık dolarken Emma da kollarını onun boynuna sardı.

"Şimdi benim kalkülüs çalışmam lazım," dedi Ethan alnını onunkine dayayarak. "Ama işim bitince yiyecek bir şeyler alıp piknik yapmaya ne dersin? Birkaç metre ötede, paparazzinin bizi bulamayacağı bir yer biliyorum. Aslında bizim evin hemen arkasında."

Emma gülümsedi. "Arka bahçenizi mi diyorsun?"

"Orayı duymuşsun!" diye takıldı Ethan. "Hadi ama. Sen, ben, limon otu esanslı mumun ışığı. Şehirdeki en iyi tom kha gai*..."

"Geleceğim," dedi Emma gülerek.

Onları izlerken kalbimin düğümleri bir an için olsun çözülür gibi oldu. Hayatındaki tüm çılgınlığa rağmen kardeşim ona gerçekten önem veren birini bulmuştu. Ethan'ın ona bakışını gördüğümde, bir gün her şey sona erince birlikte hayata devam etmelerini umdum.

O zaman geldiğinde –*tabii gelirse*– birbirlerine sahip olacakları için mutluydum.

* Tavuklu, hindistancevizli bir tür Tayland çorbası. (ç.n.)

25

EMMA PAXTON: KILIK DEĞİŞTİRME USTASI

"İyi günler dilerim, bayan." Ekoseli gömlek ve önlük giymiş, beyaz sakallı, zayıf adam ona market poşetlerini uzatırken şaşkın gözlerle baktı.

Emma utanarak eteğini çekiştirdi. Çarşamba günüydü ve yine Bayan Landry'nin sarı peruğu, üstüne kelebekler işlenmiş kot ceket ve Goodwill'den aldığı kırmızı boğazlı kazağı giyerek kılık değiştirmişti. Ucuzcudan alınmış plastik gözlükle görünüşünü tamamlayınca, Nevada'daki dindar koruyucu ailesi Morgan'larla kaldığı birkaç haftada gittiği pazar okulundaki öğretmenin tıpatıp aynısı olmuştu. Sadece süt alabilmek için bu hale girdiğine inanamıyordu ama haberciler –ya da Garrett– her yerde olabilirdi.

Marketten çıkıp otoparkta Ethan'ın arabasına doğru giderken gölgesi asfalta düşmüştü. Ev dekorasyonu mağazasının yanında bir Burger King vardı ve arabaya servis sırası bekleyen pek çok araç vardı. Tam Emma market poşetlerini arabaya koymuştu ki sipariş vermek için sabırsızlanan biri kornasına bastı.

Kafasını kaldırıp baktığında Emma olduğu yerde durdu.

Travis, elinde dokuz yüz gramlık içecek bardağıyla Burger King'den çıkıyordu. Kapıda durup ucuz güneş gözlüğünü gözlerine indirdikten sonra kamburunu çıkararak zıt yönde ilerlemeye başladı.

Emma hiç zaman kaybetmedi. Arabanın kapısını hemen kapatıp yürüyerek çocuğu takip etmeye başladı.

Bulundukları yer ucuz ticaret bölgesi olduğundan dolayı etrafta mega mağazalar ve zincir restoranlar vardı. Caddeyle kaldırımı ayıran ince çimenlik alan dolup taşmış çöp tenekeleriyle doluydu. Emma yavaş yürüyerek Travis'in birkaç adım önde gitmesine izin veriyor ama gözünü ondan ayırmıyordu. Çocuk bir beyzbol şapkasını ters takmıştı ve bol kot pantolonu neredeyse kıçını gösterecek kadar aşağı kaymıştı. Kemer halkasına bağlı bir cüzdan zinciri, arka cebine doğru uzanıyordu. O arkasına bakınca Emma hemen bir otobüs durağındaki insanların arasına karışıp onlar gibi sıkkın görünmeye çalıştı. Çocuğun önüne döndüğünden emin olunca takibe devam etti.

Travis, grafitilerle kaplı, terk edilmiş bir tamir garajının önünden geçip Days Inn Hotel'in otoparkına girdi. Dövme demir kapının arkasındaki havuz pırıl pırıldı ve kolluk takmış üç

çocuk suyun sığ tarafında bağrışıyordu. Emma geride durup Travis'in basamakları tırmanarak odalardan birine girmesini izledi.

Mesquite ağacının gölgesinde dikilirken kararsızlıkla boğuşuyordu. Travis neden hâlâ buradaydı? Katil hakkında bir şey bilmiyordu, değil mi?

Sonra Ethan'ın dedikleri aklına gelince hızla kafasını kaldırdı. *Garrett'ın mesajlarına ya da e-postalarına ulaşabilsek linki onun gönderip göndermediğini görürdük.*

Garrett'ın telefonu ellerinde değildi. Ama mesaj hâlâ Travis'in telefonunda duruyor olabilirdi.

Etrafına son bir kez daha baktıktan sonra basamakları çıkıp kapıyı tıklattı. Bir süre hiçbir şey olmadı. Bir kez daha, biraz daha sert vurdu. Otoparkta arabalarından inmekte olan Hawaii gömlekli, orta yaşlı bir çift durup ona baktılar. Emma yutkundu, ensesi terlemişti. Kapıya bir kez daha vurmak için elini kaldırdı ama o vuramadan önce kapı açıldı.

Travis kapıdaydı. Şapkasını çıkarmıştı. Tombul gövdesine yapışmış beyaz bir atlet giymiş, boynuna kalın altın bir zincir takmıştı. Arkasındaki televizyon ekranı, motosikletinin üzerinde kükreyen Arnold Schwarzenegger'i gösteriyordu. "Ne istiyorsun bayan?"

Emma bir an için kılık değiştirdiğini unutmuştu. Gözlerini kırpıştırdı, sonra güneş gözlüğünü çıkardı. "Benim, Emma."

Çocuğun ağzı açık kaldı. Domuzlarınkine benzeyen gözleri yerlerinden fırlarken onu baştan ayağa süzdü. Etrafına eskimiş tütün ve ter kokusu yayıyordu.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi, en tatlı ifadesini takınarak. "Herkes kardeşimi benim öldürdüğümü düşünüyor."

"Evet, biliyorum," dedi çocuk sırıtarak. "Şu polis var ya, Quinlan mıdır nedir? Bana, seni anlattırmaya çalışıyor."

Emma başparmağının tırnağını kemirdi. Düzgün oynaması gerektiğini biliyordu. "Ona ne söyledin şimdiye kadar?"

Travis omuz silkip kapı çerçevesine yaslanarak ona tepeden baktı.

"Şu ürkütücü küçük alışkanlığından bahsettim sadece," dedi.

"Birilerinin sana *gönderdiği* şu videodan mı?" diye sordu Emma kelimeleri dikkatlice seçerek.

"Aynen," dedi çocuk. "Tanrım, o videoyu izlemeye bayılıyordum. Kaldırılması çok kötü oldu."

İşte. Garrett, Travis'e linki göndermişti. Emma'nın kalbi heyecanla pır pır etti. Çocuğun telefonunu ele geçirebilse bunu kanıtlayabilirdi.

"Sutton'ı ben öldürmedim," dedi yumuşak, yalvarır gibi bir sesle. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

Travis sırıttı. "Bilemiyorum Emma. Bana karşı çok vahşiydin. Ve mizacın hep fenaydı."

Emma gerildi ve dilinin ucuna kadar gelen öfkeli sözleri yuttu. Bir keresinde onu ellemeye çalıştığı için Travis'in kasıklarına tekme geçirmişti. Bu da onun, Clarice'in parasının çalınma suçunu Emma'ya atmasına neden olmuştu.

Travis gizli bir şey der gibi sesini alçalttı. "Ayrıca Tucson gayet güzel bir yermiş. Polis burada bir haftalık masrafımı ödedi; bedava televizyon, oda servisi falan. Hepsi de onlara senin hakkında bildiğim her şeyi anlatmam karşılığında."

Emma kafasını kaldırıp gür kirpiklerini kırpıştırarak ve gözlerini kocaman açarak ona kırılgan bir bakış attı. Bayağı etkilenmiştim. Zamanında ben de yağmurda kalmış yavru köpek bakışında ustaydım. Bir de kendisini zorla ağlatabilirse kardeşim benimle yarışacak seviyeye gelirdi.

"Bana bunu neden yapıyorsun?" Sesini hafifçe titretip gözünün kenarını siliyormuş gibi yaptı.

Travis birileri dinliyor mu diye sağa sola baktı. Sonra bir sır paylaşacakmış gibi ağzını onun kulağına yaklaştırdı. İğrenç nefesi şeker ve esrar kokuyordu. "Mesele şu ki Emma, sen gerçek bir sürtüksün."

Emma onu tokatlamamak için kendisini güç bela tuttu. Nazik olmalıydı. Dudaklarını hafifçe aralayıp elini onun çıplak koluna koydu. Travis'in gözleri onun dokunduğu yere döndü.

"Çok çaresizim," diye fısıldadı Emma, boğazına kadar yükselen safrayı görmezden gelerek. "Her şeyi yaparım. Bana yardım etmelisin Travis. Yardım edebilecek tek kişi sensin."

Travis bir süre ona boş boş baktı, şaşkınlığı kötülüğünün önüne geçmişti. Emma gözlerini onun vücudunda dolaştırıp kışkırtıcı görünmeye çalışırken bir yandan da telefonunun nerede olduğunu görmeye çalışıyordu. Sonra gördü. Ön cebinde duruyordu.

Çocuğun yüzünde bir gülümseme belirdi. "Her şeyi, ha?" Geri çekilip kapıyı onun için tuttu ve Emma geçerken kalçasına bir şaplak attı. Emma sıçrarken midesinin bulandığını hissetti ve büyük bir hata yapıp yapmadığını merak etti. Travis tehlikeli biriydi.

Ama Emma da sert bir kızdı. Ve o telefona ihtiyacı vardı.

Kaşındırıcı peruğu kafasından çıkarmak için uzandı ama Travis elini tuttu. "Kalsın," diye mırıldandı nefesini yüzüne vurdurarak. "Hoşuma gitti."

Emma sarı peruğu bırakıp ellerini Travis'in kalçalarına doğru kaydırdı ve ellerini yavaşça ceplerine soktu. Nefes alışverişleri hızlanırken çocuk gözlerini kapatmıştı. Emma bozuk paraları ve esrar poşeti olduğundan emin olduğu şeyi geçtikten sonra telefona ulaştı. O, telefonu çekerken Travis'in gözleri açıldı.

"Ne..." Ama cümlesini tamamlayamadı. Emma dizini mümkün olduğunca sert bir şekilde bacak arasına geçirmişti bile. Gözleri kafasının arkasına dönen Travis kasığını tutarak yatağa devrildi.

Emma, Travis daha hareket bile edemeden dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmış ve damarları adrenalinle dolarken basamakları üçer üçer inmişti. Çocuk kapıyı açtığında o en alt basamaktaydı.

"Seni deli sürtük!" diye bağırdı topallayarak gelirken. "Geberteceğim seni!"

"Sıraya girmen lazım!" diye bağırdı Emma koşarken omzunun üstünden. Polyester otel görevlisi montu giymiş, sivilce yaralı bir adamın yanından zikzak çizerek geçip otoparkta koştu ve ortancaların üstünden atlayıp arabaların etrafından dolaştı. Bacak kasları alev almıştı ama farkında bile değildi. O an uçabilecekmiş gibi hissediyordu.

Ben de onun yanında uçuyor, ismini tezahürat yapar gibi bağırıyordum. Sonunda kardeşim adını temize çıkarabilecek bir şeyi ele geçirmişti. Ve sonunda Travis'i *en çok* canını acıtacak yerinden vurmuştu.

26

MESAJLARINI GÖSTER

Emma yarım saat sonra elinde telefonla hızla Ethan'ın odasına daldı. Ağzı şaşkınlıkla açılan Ethan çalışma masasında oturduğu yerden fırlarken Emma da kafasındaki peruğu çıkarıp zaferle yere fırlattı. Yüzündeki sırıtışı silemiyordu.

Ethan, onun elindeki BlackBerry'ye baktı, sonra soru sorar gibi ona döndü. "Ne..."

"Travis'in telefonu bu!" Travis'i etkilemeye çalıştığı kısmı atlayarak olanları hızlıca anlattı.

"Emma, harikasın!" Yüzüne bir gülümseme yerleşirken Ethan telefonu aldı. Emma yatağın kenarına oturup parmaklarını darmadağınık olmuş saçlarından geçirdi. Travis'in anısını teninden silmek için dünyanın sabunu yeterli gelmeyecekti ama yine de buna değmişti. Telefonunu ele geçirmişti.

Ethan parmaklarını BlackBerry'nin tuşlarında gezdirirken

Emma nefesini tutarak dikkatlice onu izledi. Bir süre sonra çocuk kafasını iki yana salladı. "Mesaj ve e-posta geçmişi yeni silinmiş."

Emma hayal kırıklığına uğradı. "Yani bir hiç için mi uğraştım?"

"Hayır aslında." Ethan SD kartı telefondan çıkarıp başparmağıyla işaret parmağının arasında tuttu. "Böyle şeyler sonsuza dek kalıcıdır, tabii nasıl bakacağını bilirsen. Senin erkek arkadaşın da bir nevi teknoloji dâhisi." Bilgisayarına doğru giderken Emma'ya sırıttı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Emma.

Ethan durdu. "Bilgisayara takıyorum. İçinde ne olduğunu görmek istemiyor musun?"

"Ama... bunu kütüphanede falan yapmamız gerekmez mi?" Kaygılanmıştı. "Ya birileri iz sürerek senin bilgisayarını bulursa? Senin bu çalma işiyle alakan varmış gibi görünmeni istemem."

Çocuk kafasını sabırsızca sağa sola salladı. "En yakın yer gece olduğu için kapalı. Yarına kadar bekleyemeyiz. Emma, bu tüm sorularımıza cevap olabilir. Aradığımız çözüm olabilir!"

Emma avuçlarıyla gözlerini ovaladı. Sonra kafa salladı. "Tamam, haklısın. Tak hadi."

Ethan bilgisayarına dönüp kartı küçük bir cihaza taktı ve USB portuna bağladı. Ekranında beliren pencerede telefonun içindekiler anında göründü. Ethan tüm dosyaları aynı anda görüntülemek için fareye tıkladığında Travis'in porno koleksiyonu masaüstünde açılınca kıpkırmızı oldu.

Hemen öne atılıp ekranı gövdesiyle kapattı. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı, görüntüleri kapatmak için uğra-

şırken. Emma'nın yüzü de yanıyordu ama gergin bir kıkırtının dudaklarından kaçmasına engel olamadı.

"Bunların hepsi *telefonunda* mıymış?" diye bağırdı. "Yanında hep taşıdığı şeyler bunlar mı yani?"

"Bir dakika şunu halledeyim..." Ethan bedeniyle ekranı kapatmaya devam ederek klavyede telaşla bir şeyler yazıyordu. Ensesi bile kızarmıştı. Birden Emma kendisini durduramadan gülmeye başladı. Başına gelen onca şeyden sonra gerçeği keşfetmeye çok yaklaşmışlardı. Onları durduran tek şeyse birkaç yüz adet meme fotoğrafıydı.

Emma tüm fotoğrafları kapatmayı başardığında Emma'nın kahkahaları da kesilmişti. Bilgisayarın yanına gidip elini çocuğun omzuna koydu. Ethan hâlâ kıpkırmızıydı ve ona bakamıyordu. "Bu en kötü kâbusumun gerçekleşmesi gibi bir şey," diye mırıldandı.

Emma onun omzunun üstünden monitöre baktı. "Telefonda başka bir şeye yer var mıymış?"

"Öğreneceğiz." Ethan'ın usta parmakları klavyenin üzerinde kayıyordu. Emma'nın anlamadığı birkaç komut girdi, ardından bir anlık duraksamadan sonra işaret parmağıyla "enter" tuşuna hızlıca bastı. Sayfalarca kısa mesaj ve e-posta anında karşılarında belirdi. Emma'nın ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Asıl kim harika acaba?" dedi nefes nefese, Ethan'ın yanağını öperken. Çocuğun normale dönen yüzü yine kızardı.

Son kısa mesajlar, Travis ile Sapphire adlı bir kızın mesajlaşmalarıydı. "SELAM GÜZELLİK ÜSTÜNDE NE VAR?" cümlesiyle başlamışlardı. Ethan yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Sen bu çocukla mı birlikte yaşadın?"

"Çocuk Koruma Servisi pek de seçme hakkı tanımıyor," dedi Emma öne eğilirken. "Ağustos ayındaki e-postalarına bakalım."

Ethan tereddüt etti. "Burada kazara Travis'in çıplak fotoğraflarını bulmayız, değil mi?"

Emma yüzünü ekşitti. "Bunun kolay olacağını hiç söylemedim."

Sonra Ethan'ın, ağustos ayının e-postalarına inmesini izledi. Travis'in bütün arkadaşlarının *markdogg69* ya da *bluntmeister* gibi e-posta adresleri vardı. Emma gözlerini devirdi. Sonra aradığını gördü. 29 Ağustos'ta, *hollier_hell* adlı biri, konusunda "*Şuna bir bak*" yazan bir e-posta göndermişti.

Emma titreyen parmağıyla ekranı gösterinde Ethan'ın gözleri kocaman açıldı. "Hollier_hell mi?"

Emma bir tutam saçını kuşağının arkasına atıp bir tutamını da parmağına dolamaya başladı. "Aç bakalım."

Ethan e-postaya çift tıkladı.

Hey, dostum, tatlı küçük üvey kardeşinle ilgili şu video hoşuna gider diye düşündüm. Bana bir iyilik yap ve bunu ona da göster.

Yazının altında bir link vardı. Emma linkin şu anda çalışmadığına dair bahse girerdi ama ağustos ayında, her şeyi başlatan o *Arizona'daki Sutton* videosuna götürdüğünden emindi.

"Bu, cinayetin iki gün öncesi," dedi, tüm vücudu yapış yapış olurken. Bu, Sutton'ın öldürülmesinin tutku cinayeti

ya da bir kaza değil de *önceden planlanmış* bir şey olduğunu gösteriyordu. Ve Garrett'ın, Emma'yı da bir süredir izlediği, nerede ve kiminle yaşadığını bildiği anlamına geliyordu. Başından beri bu planın bir parçasıydı.

Travis'in cevabı şöyleydi:

Bu çılgınca bir şey, dostum. Link için teşekkürler. Ama kıza göstermek bana ne kazandıracak?

Hollier_hell, "Beş bin dolar iyi mi? Ama bundan kime bahsetme. Bu mesajları sil. Emma şehirden ayrılırsa işini iyi yaptın demektir. Sonrasında 15 Eylül'de Tucson 5784. Karayolu'nda buluş. Parayla birlikte orada olacağım."

Görüşmedeki son e-posta Travis tarafından atılmıştı: *Anlaştık. Eylül 15. Orada olacağım.*

Emma yumruklarını sıkınca tırnakları avucuna battı. Travis onu, kardeşinin katiline beş bin dolara satmıştı. "Ethan. Bu adresi biliyor musun?"

"Bakıyorum." Ekranda bir harita açıldı. Tucson'ın batı yakasındaki kenar mahalleleri gösteriyordu. Ethan haritadaki noktaya tıklayınca bir işyeri adı çıktı.

"Yok artık," diye mırıldandı Ethan.

Katilin, Travis'e verdiği adres Rosa Linda Depoları'na aitti.

Emma yavaşça uzanıp masanın çekmecesini açtı ve Garrett'ın dolabında buldukları minik anahtarı çıkarıp ekranın yanına tuttu. Anahtardaki, çizilerek silinmiş ikinci kelimeye tekrar baktı.

Ve o anda kanının donduğunu hissetti. Parlak anahtar Ethan'la aralarında hareketsizce duruyor, tavan lambasının ışığını yansıtıyordu. Metalin üzerindeki çizikler ve hasarların

altında ikinci kelime aniden netleşmişti. LINDA'dan başka bir şey olamazdı.

Emma çantasındaki kullan-at telefonu çıkardı ve internet sitesindeki numarayı aradı. Ethan ne yaptığını sormak için ağzını açıyordu ki elini dudaklarına götürerek onu susturdu. Birkaç çalıştan sonra sonunda biri telefona cevap verdi.

"Rosa Linda Depoları," dedi çatlak bir erkek sesi. Emma derin bir nefes aldı.

"Merhaba, ben 356. deponun kiracısıyım," dedi önemli bir şey söylüyormuş gibi net bir sesle. "Bir sonraki ödeme tarihimi öğrenmek için aramıştım."

Hattın diğer ucunda cızırtılı bir sessizlik oldu. Bir süre sonra çatlak bir ses şüpheyle, "Arthur Smith'le mi görüşüyorum?" diye sordu.

Emma'nın hevesi kırıldı. Deponun Garrett'ın adına olacağını sanmıştı. Öyle olsaydı tek yapması gereken anahtarı ve Travis'in telefonunu polise vermek olacaktı. Ama tabii ki de Garrett izinin üzerini örtmüştü.

Emma boğazını temizledi. "Ben *Bayan* Arthur Smith," dedi.

"Ah, çok özür dilerim Bayan Smith." Kâğıt hışırtıları duyuldu. "Ay sonuna dek ödeme yapmanız gerekmiyor. Tekrar nakit mi ödeyeceksiniz?"

Emma aramayı sonlandırıp telefonu çantasına koydu. Sonra kocaman açılmış, sorgulayan gözlerle Ethan'a baktı.

"Montunu al," dedi. "Rosa Linda'ya gidiyoruz."

Yumruklarım olsaydı onları heyecanla havaya savururdum.

Sonunda iki numaralı kapının arkasında ne olduğunu öğrenecektik.

21

MEMENTO MORI*

Rosa Linda Depoları, Tucson'ın dış mahallelerindeki ıssız bir yolun üzerinde, Flamingo adlı köhne bir motelle bir likör mağazasının arasındaydı. Önündeki neon tabelada OS LIN STOR yazıyordu çünkü harflerin gerisi yanmıştı. Bayram için, mülkün etrafını çeviren tel örgülere saçma kırmızı fiyonklar takılmıştı.

Ethan arabasını otoparka çekerken Emma parmağını anahtarın üzerindeki kardeşinin baş harflerinde gezdirdi. O depoda eski mobilya ya da futbol ekipmanları bulmayacaklarını biliyordu. İçerideki her neyse Sutton'la alakalı bir şeydi.

Ben de öyle düşünüyordum. Gerçeğin hemen parmaklarımın ucunda olduğunu hissedebiliyordum. Uyanınca yavaş yavaş unutulan bir rüya gibiydi.

* (Latince) Ölümü hatırla. (ç.n.)

Ethan arabayı park edince toprak bahçeye indiler. Sıra sıra depoların kapıları kapalıydı ve sessizlik içinde dört bir yana uzanıyorlardı. O saatte onlardan başka kimse yoktu.

"Buna hazır mısın?" diye sordu Ethan kısık sesle.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Emma. Derin bir nefes alınca kuru çöl havası ciğerlerine dolup sakinleşmesini sağladı. "Hadi," dedi Ethan'ın elini sıkarak. "Şu işi bitirelim."

Depoların önünde el ele ilerlemeye başladılar. Her üniteyi ayrı ayrı aydınlatan lambalar yere şekilsiz, ürkütücü, grotesk gölgeler düşürmüştü. Çölün derinliklerinde bir çakal tiz sesiyle uludu.

Parlak turuncu renkli depo numaraları 100'den başlıyordu. Koridorların arasında yürürlerken Emma yüksek sesle saymaya başladı. "Yüz elli," diye fısıldadı. "İki yüz... Üç yüz... Üç yüz elli... buralarda olmalı Ethan." Kafasını bir köşeden uzattı.

356 numaralı depo da diğerlerinin aynısıydı; rakamlar garaj tipi kapının üzerine yazılmıştı. Emma tam kilide doğru eğilmişti ki Ethan onun dirseğini tuttu.

"Bekle," dedi ve kargo pantolonun cebinden annesine ait olduğu belli olan bir çift pembe örgü eldiven çıkardı. Diğer cebinden de siyah dağcı eldivenleri çıkarıp kendi ellerine geçirdi.

"İyi fikir," dedi Emma, eldivenlerini geçirip tekrar kilide uzanırken. Anahtar mükemmel şekilde uymuştu. Neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir çıt sesiyle kilit açıldı. Emma kapı kolunu tutup sertçe yukarı doğru çekti.

İçerisi zifiri karanlıktı. Düğmeyi bulmak için elini duvarda gezdirdi ve bastığında tepedeki floresan ampul yandı.

Depo bir daire dolusu mobilyanın ya da birkaç yüz tane kutunun sığabileceği kadar büyüktü... ama neredeyse boştu.

Neredeyse.

Mağaraya benzeyen alanın tam ortasında, ışığın hemen altında yerde bir zarf duruyordu. Yanındaysa siyah düğme gözleri kaybolmuş bir pelüş ahtapot vardı. Emma bu ahtapotu tanıyordu. Küçükken ne zaman rahatlamaya ihtiyaç duysa onun örgü bacaklarına sarılırdı. Ve Vegas'tan gelirken yanında getirdiği birkaç eşyadan biri buydu.

Yavaşça öne doğru yürüyüp pelüş hayvanı aldı. Ahtapotu, Tucson'daki ilk akşamında Sabino Kanyonu'ndaki banktan çalınan silindir valizindeydi. Valizi kim aldıysa çok hızlı hareket etmiş olmalıydı çünkü bakmadığı bir anda yok olmuştu.

Ethan geride durmuş, birinin onları yakalamasından korkuyormuş gibi arada bir açık kapıya bakıyordu. "O ne?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Bunu annem almıştı bana," dedi. Sesi kendisine bile sanki çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. "Küçükken."

Bir an için köhne depo soldu ve Becky'nin mağazada ahtapotun iki bacağını boynuna sardığı an Emma'nın gözünün önünde canlandı. *Böylece seni koruyabilir*, demişti annesi, nadir gülümsemelerinden biri güzel yüzünü aydınlatırken.

Emma gözyaşları gitsin diye gözlerini kırpıştırınca yine depoya döndü. Ahtapotu koltuk altına sıkıştırıp eğilerek zarfı aldı. Bir süre, eldivenlerle düzgün oynatamadığı parmaklarıyla üzerindeki raptiyeyi sökmeye uğraştı, sonra içindeki bir yığın kâğıt ve fotoğrafı çıkardı. En üstte şeffaf bir kabın içinde bir CD duruyordu ve üzerine kırmızı keçeli kalemle ARIZONA'DAKİ SUTTON yazılmıştı.

"O video," diye fısıldadı Ethan.

Emma kafasını sallarken alttaki kâğıtları karıştırmaya başlamıştı bile. Emma'nın, Sutton'a ilk gönderdiği mesajın bir baskısı vardı. *Bu sana delice gelecek ama sanırım akrabayız. Tıpatıp benziyoruz ve doğum günlerimiz aynı.* Bunun arkasındaysa Sutton'ın e-posta ve Facebook şifrelerinin yazılı olduğu bir kâğıt duruyordu. Sonra da bir dolu siyah-beyaz fotoğraf geliyordu.

Emma, kardeşinin yüzünü her yerde görmeye o kadar alışmıştı ki bir an için fotoğraflardakinin o olduğunu sandı. Ama o değildi; ilk fotoğraftaki kız bir bilet gişesinde dikiliyordu. Emma'nın kalbi tekledi. Fotoğraf, Vegas'ta bulunan ve Tucson'a gelmeden önceki yaz çalıştığı New York-New York eğlence treninde çekilmişti. Bir müşterinin para üstünü vermekle meşgulken birilerinin lensinin kendisine odaklandığının farkında bile değildi.

Sonraki fotoğrafta Alex'le birlikte Kızıl Kaya Kanyonu'nda koşuyorlardı. Bir sonrakinde Emma halk kütüphanesinin üst raflarından bir şey almaya çalışıyor, üçüncü fotoğraftaysa yüzünde büyük bir umutsuzlukla Clarice'in evinde dolanıyordu. Fotoğraflar karıncalıydı ve tuhaf açılardan çekilmişti ama hepsinin Emma olduğu belliydi.

Eski Emma, görünmez ve adsız olma konusunda uzmandı. İncinmemek için pek göze batmazdı. Ve birilerinin sürekli onu izlediğini bilse çok utanırdı.

Ama yeni Emma... yeni Emma öfkeden küplere dönmüştü.

Ben de çok öfkeliydim.

Emma yığındaki son sayfaları karıştırmaya başladı. Bir tanesinde sadece sayılardan oluşan bir liste olduğunu görünce kaşlarını çattı. Ne olduğunu anlayamamıştı. Sonra sayılardan birini tanıdı.

Mercer'ların alarm şifresiydi bu.

Ağzı açık kaldı. Bunun altında Chamberlain'lerin şifresi yazılıydı. Sonraki rakamları, yani 0907'yi de tanıyordu.

Yedi eylül. Bayan Banerjee'nin doğum günü.

Daha bir ay önce Nisha, annesinin hastanedeki psikiyatri dosyalarına ulaşabilmesi için ona aynı rakamları vermişti. Bu rakamların aynı zamanda evlerinin alarm şifresi olduğunu tahmin etti Emma. Garrett, Nisha'nın sakladığı şeyi bulmak için bu şifreyi kullanarak evlerine girmişti ama Bay Banerjee'ye yakalanınca kaçmıştı.

Ama şu anda Bay Banerjee şehir dışındaydı.

"Ethan," dedi Emma, kâğıdı göstererek. "Nisha'nın evine girebiliriz. Kanıtı biz bulabiliriz!"

Ethan ona bakakaldı. "Emma, direkt polise gitmeliyiz. Bunlar Garrett'ı şikâyet etmek için yeterli."

"Değil," diye karşı çıktı Emma. "Burada Garrett'ı işaret eden hiçbir şey yok ki. Burası sahte isimle kiralanmış ve ücreti nakit ödenmiş. Hiçbirinde parmak izi olmadığına da eminim," diye ekledi. "Garrett'la burayı bağlayan tek şey bulduğumuz anahtar. Bizim sözümüze karşı onun sözü... Nisha'nın elindeki şey her neyse Garrett'ın onu bunun için öldürdüğü kesin."

Ethan sesli bir nefes verdi. Depoda etrafına bakıp tekrar Emma'ya döndü. "Tamam. Haklısın. Nisha'nın evine uğra-

yıp bir kez daha bakarız. Sonra da polise gidip elimizdekileri veririz."

Emma kafasını salladı. Heyecan, kaynağından fışkıran taze su gibi içinde fokurduyordu. Haftalardır ilk kez kendisini bu kadar hafif hissediyordu. Artık sona çok yaklaşmışlardı; biraz daha delil bulduktan sonra Garrett'ın, kardeşine yaptıklarını kanıtlayabileceklerdi.

"Bunları burada bulduğumuz gibi bırakmalıyız. Burası artık bir suç mahalli." Kâğıtlarla fotoğrafları zarfa geri koyup dikkatlice yere bıraktı. Sonra ahtapotu göğsüne bir kez daha bastırıp zarfın yanına koydu.

Depoyu kilitleyip arabaya geri döndüler. Ethan otobana çıkıp dikkatli ama hızlı bir şekilde sürmeye başladı. Her iki yanlarında çöl vardı ve birkaç metre ötesi karanlıktan görünmüyordu. Emma depo anahtarını avucunda sıkı sıkı tutuyordu.

"*İşte bu!*" diye bağırdım sesim çıkmasa da. Keşke kardeşime beşlik çakabilseydim. Garrett sonunda, *sonunda* hezimete uğrayacaktı.

28

MEZARDAN MESAJ

Emma, Banerjee'lerin arka bahçesine açılan dövme demirden kapıyı itip Ethan'la birlikte içeri girdi. Ev tamamen karanlıktı ve pencereler boş göz çukurları gibiydi. Etraftaki tek ışık, ayın havuza vuran ışığının parıldamasıydı. Manzara Emma'yı rahatsız etmişti. Nisha'yı burada, uzun saçları kafasının etrafına yayılmış şekilde yüzüstü hayal etmek çok kolaydı.

"Buradan nefret ediyorum," diye fısıldadı. Ethan kafa salladı ve parmaklarını onunkilere geçirip sıktı.

Verandayı mutfağa bağlayan çiftli devasa Fransız kapının solundaki alarm panelinin kırmızı ışığı yanıyordu. Emma panele dikkatlice yaklaştı, çok gerilmişti. Hata yapma riskini göze alamazdı. Eğer alarm çalarsa Doktor Banerjee şifreyi yine değiştirirdi ve ne olduğunu asla bilemezlerdi. Parmakları bir süre panelin üzerinde havada kaldı. Tam

0907 rakamlarını girecekti ki aklına Garrett'ın daha önce eve girdiği geldi.

"Doktor Banerjee şifreyi değiştirmiştir," diye fısıldadı. "Tabii ya. Garrett'ı evde gördükten sonra kesin değiştirmiş olmalı. Bayan Banerjee'nin doğum günü olmasının imkânı yok."

Ethan'ın yüzü düştü. "Haklısın. Artık gireme..." Ama onun tekrar panele döndüğünü görünce cümlenin gerisini getirmedi. Emma hiç tereddüt etmeden panele yeni rakamlar girdi: 0420. Nisha'nın doğum günü. Bir an hiçbir şey olmayınca nefesini tuttu ve kendisini sessiz gecede yankılanacak alarm seslerine hazırladı. Ethan'ın evine doğru mümkün olduğunca hızlı bir şekilde koşmaya da hazırdı.

Ama sonra, sonsuz kadar uzun gelen bir sürenin ardından ışık yeşile döndü. Kapının iç kısmından yumuşak bir çıt sesi geldi. İçeri girebilirlerdi.

Emma yüzünde zafer kazanmış gibi bir sırıtışla Ethan'a döndü. Ağzı bir karış açık kalan Ethan bir panele bir ona bakıyordu. "Doğru şifreyi nereden bildin?"

Emma omuz silkti. "Önsezi."

Ethan güçlükle yutkundu. "Tanrım, Emma, alarmın çalmasına neden olabilirdin."

"Bazen insanın şansı yaver gider. Benim bile." Kapıyı sessizce açıp içeri girdi ve gözleri yavaşça mutfağın karanlığına alıştı.

İçerisi son gördüğünden beri baştan aşağı temizlenmişti. Havadaki temizlik maddesi kokusu çok keskindi. Bronz armatürler loş ışıkta parlıyordu. Kapının yanındaki kâseye dolup taşana kadar kedi maması doldurulmuştu.

Emma'yla birlikte gözlerimi mutfakta gezdirirken buradaki partileri ve tenis yemeklerini, ada tezgâhta arkadaşlarımla birlikte havuç dilimleri yerken dedikodu yaptığımız zamanları hatırladım. Şimdi ev sessiz ve boştu; duvarlar bile yas tutuyordu sanki.

O sırada birden minik bir küre şeklinde ışık yandı. Emma hızla arkasına dönünce Ethan'ın anahtarlığına taktığı bir cep boyu feneri çıkardığını gördü. Çocuk feneri ona verdi. "Lambaları açmamalıyız," diye fısıldadı. "Sokaktan birilerinin görmesini istemeyiz. Ben oturma odasıyla Bay Banerjee'nin ofisine bakayım. Sen de Nisha'nın odasına bak. Beş dakika sonra burada buluşalım, olur mu?"

"Tamam," dedi Emma. Parmak ucunda yükselip onun yanağına bir öpücük kondurdu, sonra dönüp feneri tutarak koridora yöneldi.

Solgun ışıkta tozlar uçuşuyordu. Koridordaki fotoğraflar karanlıkta ona dik dik bakıyormuş gibiydi. Gıcırdayan bir döşemeye basınca irkildi. Sessizlikte alarm çığlıkları gibi çıkmıştı gıcırtı. Ya Garrett eve girmek için o anı seçerse ne yapardı? Ya gelip de Ethan ile Emma'nın ondan önce davrandığını görürse? Olabilecekleri düşününce ürperdi.

Nisha'nın odasının kapısında duraksadı. Bu odayı daha önce incelemişti ama içinden bir ses kanıtın burada olduğunu söylüyordu. Koruyucu ailelerde geçirdiği yıllardan biliyordu ki en güvenli yer insanın kendisine yakın olan şahsi alanlarıydı.

Kalbi kaburgalarına çarparken Emma eşikte durdu ve ışığı Nisha'nın eşyalarının üzerinde dolaştırdı. Pencereye doğrult-

mamaya dikkat ediyordu. Her şey son ziyaretindeki gibiydi. Şifonyerin üstünde kristal parfüm şişeleri ve minik bir tenis kupası koleksiyonu duruyordu. Kitaplıktaki kitaplar alfabetik olarak düzgünce dizilmişti ve yatak örtüsü kırışıksızdı. Çalışma masasındaki Compaq dizüstü bilgisayarın yanında BBC yapımı *Gurur ve Önyargı* mini dizisinin DVD'leri vardı. Ölümünden önce Nisha bu diziyi izliyor olmalıydı.

Odada tuhaf görünen hiçbir şey yoktu. Emma öfkeyle bacaklarına vurdu ve tırnaklarını avuçlarına bastırdı. Nisha önemli bir şey bulmuştu ve o şey hâlâ *buradaydı*. Emma bunu hissediyordu. Ama böyle önemli bir şeyi nerede saklardı ki?

Sonra bir lensin yavaş yavaş odak kazanması misali aklına bir fikir geldi. Kendisi de zamanında pek çok şey saklamıştı; çocukluğunu, kıymetli eşyalarını meraklı koruyucu ebeveynlerden ve kleptomani hastası oda arkadaşlarından saklayarak geçirmişti. Keskin bir nefes aldı. Aklına gelen şey ufak bir ihtimaldi ve çok kolaymış gibiydi. Yine de denemeye değerdi. Parmak uçlarında ilerleyerek Nisha'nın banyo kapısını itti. Aynanın yanındaki prize takılı küçük gece lambası yandı. Emma dolabın yanında diz çöküp çekmeceleri açtı.

Lavabonun altındaki bölmede kocaman bir kutu tampon duruyordu.

Emma donakaldı, hareket etmeye korkuyordu. Son umudunun da yok olmasıydı korkusu. Tampon kutuları yıllardır onun en favori saklama yeri olmuştu. Nisha da aynı yeri seçmiş olamazdı... değil mi?

Kutuyu yavaşça kendisine doğru çekti. Kalbi durmuştu sanki. Elini kartonun içine daldırıp küçük kutuları geçti ve en dipte parmakları tüp gibi bir şeye dokundu.

Basit bir karton dosyaydı bu. Sıkıca rulo yapılıp birkaç kez paket lastiği dolanmıştı üstüne. Lastikleri çıkarıp dosyayı yerde düzeltirken Emma'nın başı dönüyordu. Dosyanın dışına Hello Kitty'li küçük, pembe bir kâğıt iliştirilmişti. Nisha'nın düzgün el yazısını hemen tanıdı.

Sutton, çok üzgünüm. Seninle konuştuktan sonra bu konuda içime kötü bir his düştü. Gidip kontrol etmem gerekiyordu. Senin de gerçeği bilmen gerek.

Emma nefesini tutarak dosyayı açtı.

En üst sayfaya büyük, kalın harflerle ARIZONA ÜNİVERSİTESİ HASTANESİ TIBBİ KAYITLARI kelimeleri yazılmıştı. Birileri "tıbbi bölüm" başlığının altına siyah kalemle psikiyatri yazmıştı.

Formdaki HASTA İSMİ başlığının yanına yazılmış ismi gördüğümde ilk başta idrak edemedim. Harfler hiyeroglif gibiydi, tuhaf ve anlaşılmaz geliyordu. Ama sonra her şey acı ve dehşet verici bir netliğe kavuştu.

Bu isim anılarımda bir kıvılcım oluşturmuştu. Sağır edici bir kükreme beni kanyondaki o geceye çekmeye başladı. Hasta edici bir kesinlikle biliyordum ki sonunda... *sonunda* hayatımın son dakikalarını görecektim.

29

SON ANI

Nefes alamıyorum. Tişörtümün yakası boğazımı kesip nefes borumu eziyor. Bacaklarımı hızla savuruyorum ama gözlerimin önünde beyaz noktalar belirmeye başladı bile. Garrett benden çok daha güçlü. Ayaklarımın altındaki vadide rüzgâr bir uğultuyla esiyor. Garrett'ın öfkeli bir maskeye benzeyen, ay ışığında neredeyse tanınmayacak halde olan yüzüyle benimkinin arasında birkaç santim var. O beni öne arkaya sallarken tişörtümün yırtılmaya başladığını hayal meyal hissediyorum. Burada, eskiden babamla kampa geldiğimiz, Thayer'la ilk öpücüklerimizi paylaştığımız, Laurel'la birbirimize hayalet hikâyeleri anlattığımız bu kanyonda öleceğim.

Sonunda Garrett tişörtümü bırakıyor ve hasar görmüş ciğerlerimden yükselen çığlık kanyonda yankılanıyor.

Ama fazla düşmüyorum.

Garrett'ın ayaklarının dibine iniyorum. Birkaç santim arkamda vadinin kocaman açılmış ağzı var. Kalbim kulaklarımda gümbürderken kanım adrenalinle doluyor. Hayattayım. Parmaklarımı kaba toprağa bastırıyorum. Yüzümün sırılsıklam olduğunu, ağladığımı fark ediyorum.

Tepemde dikilen Garrett sanki öfkesinin kuvvetiyle şiddetli bir şekilde sarsılıyormuş gibi. Bana baktığında onun da yüzünün kıpkırmızı ve yaşlarla dolu olduğunu görüyorum. O da ağlıyor.

Kafamı kaldırıp ona bakarken birden hareketsiz kalıyorum, kalbim sızlıyor. Birkaç dakika bu şekilde kalıyoruz. Ben uçurumun kenarında kıpırdamadan otururken Garrett kendi öfkesiyle yaralanmış halde ayakta duruyor. Tüm yaşananlara rağmen onun için kötü hissediyorum.

Sonunda Garrett toprağın üstüne, karşıma oturuyor. Yanakları gözyaşlarıyla lekelenmiş. "Özür dilerim." Bana dokunmak için uzanıyor ama irkiliyorum. Elini çekerken ona tokat atmışım gibi incinmiş görünüyor.

Gözlerimi siliyorum. Rüzgâr ıslanmış yüzümün gerilmesine neden oluyor.

"Beni aşağı mı atacaktın?" diye soruyorum kısık sesle. Garrett bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Sutton, ben asla..." Cümlenin devamını getirmiyor. Ellerini yavaşça yüzüne doğru kaldırırken gözleri dehşetle doluyor. Başka birinin ellerine bakıyormuş gibi. Ne kadar güçlü olduğunu, ellerinin nasıl kontrolünün dışında hareket ettiklerini, bana zarar vermeye ne kadar yaklaştığını yeni fark ediyormuş gibi. Bana tekrar bakıyor. Bu sefer yüzü kor-

kuyla çarpılmış halde. "Ben kimseye zarar vermek istemiyorum," diye fısıldıyor.

Hiçbir şey demiyorum. Onun ne istediği artık önemli değil. Garrett uzun süredir dengesiz davranışlar sergiliyor zaten. Kardeşinin istismar edilmesi onu da mahvetti ve o zamandan beri kendisini kontrol edemiyor.

Gökyüzündeki yıldızlar mavimsi bir ışık yayıyorlar. Garrett nefes almakta zorlanıyor gibi. Sonunda düzgün nefes alabildiğinde bile arada bir ciğerlerinden hıçkırık yükseliyor. Yakınlarda bir yerden dalların kırılma sesi geliyor; muhtemelen sıçan, rakun ya da başka bir gece hayvanı çalıların arasında dolaşıyor.

"Garrett, bilmem gerekiyor. Sen... arabamı çalıp... beni takip ettin mi?" diye soruyorum. Bir daha öfkelenmesini istemediğim için Thayer'ın adını geçirmek istemiyorum.

Garrett'ın ağzı bir karış açık kalıyor. Şaşkın yüzünde cevabı görebiliyorum. "Birisi arabanı çalıp seni takip mi etti?"

Bu sonu gelmeyen gecenin gizemleri başımı döndürüyor artık. "Evet... öyle bir şey."

Garrett yüzünü buruşturuyor. "Benim böyle bir şey yapabileceğimi düşünüyor musun gerçekten?"

Gözlerimiz buluşuyor. Kendimi başka yöne bakmamaya zorluyorum. "Artık bilemiyorum Garrett."

Dudağını öyle sert ısırıyor ki kanamasına neden oluyor. Sonra yavaşça uçurumun kenarına doğru sürünüp bacaklarını aşağı sallıyor. Bedeni de alkol yüzünden hafifçe sallanıyor.

"Dikkatli ol Garrett," diyorum sesimde gerginlikle. "Bu yamaç çok dik."

Bana bakarken karanlıkta gözleri dipsiz kuyular gibi. Yüzü

ıstırapla çarpılırken delice, sefilce bir hale bürünüyor. Neden olduğunu bilmesem de yüreğim ağzıma geliyor o anda.

"İncittiğim tek kişi kendim olsam daha kolay olmaz mıydı?" diye fısıldıyor. Vücudu yine ürperiyor. Saçları kafasının tepesinde, karanlıkta parlayan sarı bir hale gibi.

"Garrett." Dizüstü çöktüğümde çıplak dizlerim acıyor. Kesiklerim taşlar yüzünden yanıyor. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Ama bana destek olmalısın."

Kafasını iki yana sallıyor. "Hiçbir şey yoluna girmeyecek," diyor yumuşak sesle. "Benim hayatımda öyle bir şey olmayacak." Öne doğru eğilip gözlerini kocaman açarak boşluğa bakıyor. "Ama belki de diğer herkesin hayatını kolaylaştırabilirim."

Az önceki korku geri dönüyor ama bu sefer daha farklı. Bu sefer kendim için korkmuyorum. Ona yavaşça yaklaşıyorum.

"Sence Louisa öyle düşünür mü? Ya da annen?" Vadide dönerek yükselip tüm keskinliğiyle tişörtümün içine giren rüzgârı ta kemiklerimde hissediyorum. "Seni kaybetseler nasıl hissederler sence?" Güçlükle yutkunuyorum. "Ben nasıl hissederim?"

Sesimin kısık bir yankısının vadinin derinliklerinde gezindiğini duyabiliyorum. Nasıl hissederdim gerçekten? Garrett'a âşık olmadığımı biliyorum. Ama onu önemsiyorum. Çıkmaya ilk başladığımızda canını yakan şeylerin üstesinden gelmesi için ona yardım edebileceğimi düşünmüştüm. Eğer yeterince güzel, çekici, eğlenceli olup onun dikkatini dağıtabilirsem iyileşir sanmıştım.

Ama şimdi bunun, benim gibi bir için bile fazla narsist bir yaklaşım olduğunu anlıyorum.

"Lütfen Garrett," diyorum titrek bir sesle. Elimi ona uzatıyorum. "Geriye gel, olur mu? Lütfen."

Tuhaf bir yüzle elime bakıyor. Gözleri odaklanmakta zorlanıyor gibi, başı da sallanıp duruyor. Bir an için ikimiz de olduğumuz yerde donuyoruz sanki. Nefes alamıyorum.

Sonra elimi tutuyor ve omuzlarım büyük bir rahatlıkla çöküyor.

Avuçları nemli. Terinin tuzu, tüm gece olanlardan sonra oluşan kesikleri yakıyor. Onu kâbusa benzeyen boşluktan geriye, kendime doğru çektiğimde sendeliyor. Dengesini sağlaması için kolumu ona sarıyorum ve bir süre bu şekilde duruyoruz. Vücudunu saran titremeyi hissedebiliyorum.

"Buradan gitmeliyiz," diye fısıldıyor. Korku biraz ayılmasını sağlamış gibi. Gözbebekleri karanlıkta kocaman görünürken artık daha düzgün görebiliyor gibi.

Onu bırakıyorum. Birden iliklerime kadar yorulduğumu hissediyorum, bedenim oyuncak bebeklerinki gibi gevşiyor. Bir an Garrett'la birlikte aşağı inmeyi düşünüyorum. Arabası otoparkta olmalı, beni eve götürebilir. Artık araba sürebilecek kadar ayık görünüyor. Beni taciz ettiği... ve neredeyse uçuruma düşürdüğü için ne kadar kötü hissettiğini görebiliyorum.

Ama onunla birlikteyken güvende hissetmiyorum. Ne kadar acı çektiğini biliyorum. Bana patlamak istemediğini de biliyorum ama zaten aylardır ona hoşgörü gösteriyorum.

"Sen git," diyorum yumuşak ama kararlı bir sesle. "Ben biraz yalnız kalmak istiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Burası gece tehlikeli olur. Seni bırakmamalıyım."

Kafamı iki yana sallıyorum. "Bak, çok tuhaf bir akşam geçirdim. Hepsini idrak edebilmek için biraz zamana ihtiyacım var. İyi olacağım. Buradan ayrılmaya hazır olduğumda Nisha'nın evine geçerim. Ana şu anda yalnız kalmalıyım."

Elimi bırakmıyor. Bir süre gözlerime bakıyor. Söylemek istediği her şeyi gözlerinden anlıyorum; ne kadar üzgün olduğunu, beni ne kadar çok sevdiğini... Kafamı çevirip parlak şehir ışıklarına bakıyorum.

"Yarın beni arayacak mısın?" diye soruyor sesi hafifçe titrerken.

Tereddüt ediyorum. Onunla her şeyi tamamen bitirmeyi çok istiyorum. Bu dağdan indiğimde her şeye sıfırdan başlamak niyetindeyim. Ama Garrett'ı yine öfkelendirirsem ne yapacağının belli olmayacağını biliyorum.

"Evet," diyorum. "Yarın ararım."

Yarın, o ayık olduğunda, ıssızlığın ortasında değilken her şeyi sonlandıracağım. Ve bunun son kararım olduğunu ona söyleyeceğim. Ama şimdilik yapabileceğim en iyi şey bu.

Elimi tutmak için uzanıyor. O parmaklarımı avucunda tutarken bir süre böyle duruyoruz. Onun bu yumuşaklığı ve utancı kalbimi burkuyor. Sonra Garrett sallanarak geri çekiliyor ve tek kelime daha etmeden dönüp yavaşça otoparka doğru ilerliyor. Görüş alanımdan çıksa bile onun dal parçalarına basıp tökezlediğini duyabiliyorum.

O gittikten sonra kanyona büyü bir sessizlik çöküyor. Şehrin tüm gürültüsü –havlayan köpekler, sirenler ve motorlar– susmuş.

Bu tuhaf bir his. Benim etrafım her zaman, nereye ait olduğumu, ne yapmam gerektiğini ya da kim olduğumu söyleyen seslerle dolu. Ama bu akşam, bu derin ve karanlık sessizlikte bunlara karar verecek olan benim. Alçak bir kayanın üzerine çıkıp şehri izlemeye başlıyorum. Buradan çok güzel ve sakin görünüyor. İnsanlar yataklarında uyurken dağdaki yalnız bir kızın, evlerinin dışındaki kırpışan ışıklara baktıklarından bihaberler.

Daha birkaç saattir buradayım ama sanki bir yıl geçmiş gibi. Bu gece, kim olduğum ve nereden geldiğimle ilgili çok şey öğrendim. Kim olmak istediğimle ilgili de. Yarının neler doğuracağını bilmek mümkün değil. Babamın sırlarını öğrendikten sonra onunla yine yüzleşmem gerekecek. Geceyi Thayer'la birlikte acil serviste geçiren Laurel'la da karşı karşıya geleceğim. Bunları düşünürken aklıma telefonumdaki e-posta taslağı geliyor. Telefonu hemen açıyorum ama şüphelendiğim gibi çekmiyor. Mesajı tekrar okurken içim heyecanla doluyor. Bu yazıdaki her sözcük gerçek. Sinyal aldığım an hemen Thayer'a göndereceğim. Sonra da bu dünyada yapacağım son şey olsa bile ikiz kardeşimi aramaya başlayacağım.

Sızlayan, gerilmiş bedenimin derinliklerinde bir huzur oluşuyor sanki. Yarından itibaren her şey farklı olacak.

Kalkıp bacaklarımdaki toprakları silkeliyorum. Bir gece için yeterince ruhsal arayışa girdim. Artık pijamalarımı giyip naneli çayımı yudumlama vakti. Dağdan inip beni eve götürecek birini bulmalıyım.

Ama o sırada arkamdaki biri boğazını temizliyor.

Yavaşça döndüğümde bir çocuğun dikildiğini görüyorum.

Çıkık elmacık kemikleri ve siyah saçlı uzun bir çocuk. Yıpranmış şortunun altında kaslı bacakları görünüyor. Ellerinde siyah dağcı eldivenleri, yüzündeyse mahcup bir gülümseme var.

Ethan Landry bu.

"Ah, merhaba," diyorum kafamı şaşkınlıkla geri çekerek. "Sen burada ne yapıyorsun?"

Solgun ay ışığında bile onun kızardığını görebiliyorum. Spor ayakkabısının burnuyla bir taşa vuruyor. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Evden, senin patikada yürüdüğünü gördüm," diyor aşağıdaki karanlığı işaret ederek. "Yıldızları izliyordum da. Bu gece meteor yağmuru vardı."

"Ah."

Ethan beni dikkatlice izlerken birden utanıyorum. Bacağımdaki kesikten akan kan kalıplaşmış halde ve belki on kere çamurun içine düştüm bu gece. Parmaklarımı saçlarımdan geçirdiğimde bir yaprak buluyorum.

Ethan yaklaşınca onu daha net görebiliyorum. Alnı endişeyle kırışmış. Bu geç saatte dışarıda olması tuhaf ama Ethan zaten her zaman tuhaf biriydi. Ortaokuldayken okula bir kavanozda tarantula getirdiğini ve beden eğitimi dersinde beyzbol oynaması gerekirken sahanın dışındaki çiçeklere baktığı için başının derde girdiğini hatırlıyorum. Benim arkadaşlarım arasında değil. Oldukça hoş aslında ama her zaman utangaç biri oldu. Sonra bir gün kontrolden çıkan Yalan Oyunu şakasına denk geldi. Laurel'ın aptal boğma videosu şakasından beni kurtaran ve kendimi toplayana kadar benimle kalan kişi Ethan'dı.

Şimdi de karşımda kıpırdanıp ellerini ceplerine sokuyor.

"Sen iyi misin? Bayağı... uzun bir gece geçirmişsin gibi görünüyor."

"Ah, evet... iyiyim." Gülümsemem titreyip kayboluyor. "Çok garip bir geceydi."

Elini omzuma koyduğunda tişörtümün üzerinden sıcaklığını hissedebiliyorum. "Konuşmak ister misin?"

Birden konuşmak istediğimi fark ediyorum. Titrek ve zayıf sesimle ona her şeyi anlatıyorum. Thayer'ın şehre gelmesi, tartışmamız, birinin ona arabayla çarpması... Babamın aslında büyükbabam olduğunu öğrenmem ve öz annemi merak ederek geçirdiğim onca yıldan sonra Becky'nin ortaya çıkması... Garrett'ın nasıl kontrolünü kaybedip öfkeden ve acıdan deliye dönerek etrafındaki insanlara patladığı... Hepsi tek tek dökülüyor dudaklarımdan. Ethan ne konuşmamı bölüyor ne de tavsiye vermeye çalışıyor. Sadece uzun kirpiklerinin arasından beni izlerken arada bir kafa sallıyor.

"Buraya ilk çıktığım andan daha farklı bir insanmışım gibi hissediyorum şimdi," diye bitiriyorum. "Bunun saçma geldiğini biliyorum. Ama o kadar çok şey oldu ki."

"Saçma gelmedi," diyor. "Bu gece çok şey yaşamışsın." Gözleri yüzüme odaklanıyor. O anda fark ediyorum ki en yakın arkadaşlarıma bile anlatmaya hazır olmadığım şeyleri ona anlattım. Onu tanımıyorum bile. Bu düşünce biraz gerilmeme neden oluyor. Ama Ethan çok iyi bir dinleyici. Boğma videosundan da şimdiye dek kimseye bahsetmedi. Dolaylı da olsa ona güvenebilecekmiş gibi hissediyorum. Kolunu omzuma sardığında bu gece ilk defa güvende olduğumu da hissediyorum.

"Lütfen kimseye söyleme," diye fısıldıyorum. "İnsanların öğrenmesine hazır değilim."

"Tabii," diyor. "Tüm sırlarını saklayacağım, Sutton."

Gülümsüyorum. Olanları anlattığım için kendimi daha hafif hissediyorum. Ethan'a içimi dökmek çok doğal ve çok rahatlatıcı geldi. Acaba onca yıl birlikte okumamıza rağmen neden hiç muhabbet etmedik? Ethan her zaman sessiz ve mesafeliydi. Gerçi ben de ona karşı pek arkadaşça davranmamıştım hiç

Düşündükçe Ethan'la sadece okulda karşılaşmadığımızı fark ediyorum. Kafede, sinemada sayısız kez karşılaştık. Bazen ben tenis antrenmanına giderken o parktaki banklardan birinde kitap okuduğunu görürdüm. Yıllardır birbirimizin etrafındaydık ama hiç iletişim kurmadık. Bu geceye dek.

Ona bakıp gülümsüyorum. "Sana hiç teşekkür etme şansım olmadı. Şey için, arkadaşlarımın bana şaka yaptığı gece yardım ettiğin için."

Omuz silkiyor. "Birbirinize karşı bayağı sertsiniz."

"Evet." Utangaç bir kahkaha atıyorum. "O şaka kontrolden çıkmıştı."

"Arkadaşlar o şekilde birbirlerinin canını yakmamalı." Sesi tuhaf şekilde boğuk çıkıyor. Kolumu onun beline sarıyorum.

"Haklısın," diyorum yumuşak bir sesle. "İnsan arkadaşlarına güvenebilmeli."

Tepedeki yıldızlar pırıl pırıl. Kafamı geriye yatırarak onları izliyorum. Bir tanesi dikkatimi çekiyor. Diğerleri gibi kırpışmayan, bembeyaz ve sakin yıldız. Manzara o kadar güzel ki bir an için Ethan'ın çenemdeki elini sonradan his-

sediyorum. Sonra bana doğru eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Şaşkınlıkla irkiliyorum. Ethan Landry hiç öpmeyi hayal ettiğim bir çocuk olmadı. Bir an öyle şoka giriyorum ki hareket edemiyorum. Sonra ellerimi göğsüne koyarak onu nazikçe itiyorum.

"Ah, Ethan, hayır. Seni yanlış yönlendirecek bir şey yaptıysam çok özür dilerim ama ben... seni sadece arkadaş olarak seviyorum." Sesimin mümkün olduğunca yumuşak çıkmasına dikkat ediyorum. "Ben Thayer'a âşığım."

"Öyle söyleme Sutton," diye mırıldanıyor. Kafamı kaldırıp baktığımda gözlerinin samimi bir şefkatle dolu olduğunu görüyorum. "Sana yıllardır âşığım ben."

"Âşık mısın?" Kendime engel olamadan gülüyorum. Sesim bana bile fazla tiz ve zalimce gelince anında kendimi kötü hissediyorum. "Beni tanımıyorsun bile sen," diyorum sesimi alçaltarak.

"Tanıyorum. Hakkındaki her şeyi biliyorum," derken sesi tuhaf şekilde sakin ve emir verici. Tartışmaya yer yokmuş gibi konuşuyor. Mantıkla yaklaşarak ona âşık olmam için beni ikna edebilecekmiş gibi. "Tüm yaz Garrett Austin'le yatmaya çalıştığını biliyorum. Thayer Vega'yla gizli gizli buluştuğunu da. İkisi de seni hak etmiyor ama sen bunu göremiyor gibisin. Evlatlık alındığını ve ailenin, Laurel'ı sevdikleri kadar seni de sevebileceklerine hiç inanmıyorsun. Bu sonbahardaki eyalet turnuvasında Nisha'nın seni yenmesinden korkuyorsun çünkü yaz boyu pek antrenman yapamadın. Arkadaşlarının senden korkmalarını istediğini de biliyorum çünkü sana fazla

yakınlaşmalarını istemiyorsun. Böylece birilerinin seni terk etmesinin acısını yaşamak zorunda kalmayacaksın."

Ağzım açık kalıyor. Zihnimin gerilerinde alarm zilleri çalıyor. Bu bir şaka olmalı. Ethan'ın konuşması henüz bitmemiş.

"Ve senin bilmediğin bir şey daha biliyorum." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Sanki uzun zamandır bana bunu söylemeyi bekliyormuş gibi. "İkizin Emma'nın nerede olduğunu biliyorum. Haftalardır onu izliyordum. Onu senin için buldum Sutton."

Bir an felç olmuş gibi hissediyorum. Sonra vahşi bir öfke kaplıyor içimi. Ben Emma'nın varlığını daha birkaç saat önce öğrendim. Ethan nereden biliyor?

"Sen beni mi izliyordun bu gece?" Sesimde gerginlik var. Geriye doğru bir adım atıyorum. "Bu hiç hoş değil Ethan."

Ethan'ın yüzüne bir gölge düşüyor. "Sen beni dinlemiyor musun? Emma'yı buldum diyorum. Senin için. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Doğru kişi olduğundan emin olmak için Las Vegas'a bile gittim. Çok acayipti. Birbirinizin tıpkısısınız."

"Mesele o değil ki!" Kaslarım geriliyor. Burada yanlış bir şeyler var. "Ethan, senin Emma'yı nereden öğrendiğini bilmiyorum ama..."

"Sana söyledim." Sesi sakin ama ısrarcı. Bir çocuğa laf anlatmaya çalışıyor gibi. "Onu senin için buldum. Çünkü sana âşığım."

Bu kelimeyi her söylediğinde midem daha da bulanıyor. Beni ne zamandır takip ediyor, konuşmalarımı dinliyordu acaba? Hakkımda, en yakın arkadaşlarıma, hatta Thayer'a

bile söylemediğim şeyleri biliyor. Ve kız kardeşimi hediye olarak bana vermeyi planlıyor... sanki bir eşyaymış gibi. Belki de benim hakkımda da böyle hissediyor. Uğrunda savaşılıp kazanılacak bir eşya gibi.

"Tanrım, Ethan." Kafamı iki yana sallarken dudaklarım tiksintiyle bükülüyor. "Bence sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun."

Sonra aşağı inmek için ona sırtımı dönüyorum ama hızla uzanıp bileğimi kavrıyor. Beni kendisine çekip tekrar öpmeye çalışıyor. Ağzı mide bulandırıcı derecede tatlı. İçim panikle dolarken tam düşünemeden dudağını ısırıveriyorum. Hem de sertçe. Elini acıyla ağzına götürürken beni yere itiyor.

"Deli misin sen?" diye bağırıyorum. Sonra uzun, siyah kirpiklerle çevrili gözlerini görüyorum. Boş ve amansız bakıyor. O anda fark ediyorum: Gerçekten deli.

O öne atılırken telaşla gerileyip tökezleyerek ayağa kalkıyorum ve patikadan aşağı hızla koşarak aramıza mesafe koymaya çalışıyorum. Kaktüslerle çalılar ayak bileklerimi çiziyor. Arkamdaki Ethan'ı duymasam da hissedebiliyorum; ayakları toprakta neredeyse hiç ses yapmıyor ama çok yaklaştığının, ellerinin hemen arkamda olduğunun farkındayım. Karanlıktaki far ışıkları aklıma geliyor. Ve Thayer... arabam. Bir anda direksiyonun arkasındakinin Ethan olduğundan emin oluyorum.

Ama ben ondan hızlıyım. Küçük bir kayanın üzerinden atlarken Koç Maggie'ye bize yaptırdığı koşular için teşekkür etmeyi aklımın bir köşesine yazıyorum. Ethan'dan kurtulacağım. Ziyaretçi merkezine döneceğim ve sinyal alır almaz 911'i arayıp bu sapığı hapse göndereceğim. Ardından

da evime, aileme, Thayer'a geri dönüp bu berbat ötesi geceyi geride bırakacağım.

O sırada spor ayakkabım bir şeye takılıp kıvrılınca dengemi kazanmaya çalışırken ayaklarım garip hareketler yapıyor. Sol tarafımda vadi ağzını açmış bekliyor. Ve ben hareket edemeden önce Ethan belimi kavrayıp beni havaya kaldırıyor. Kulağıma vuran nefesi alev gibi. "Neden karşı koyduğunu anlamıyorum," diye hırlarken kolu o kadar sıkıyor ki nefes alamıyorum. "Beni sevmen gerekiyordu! Bizim birlikte olmamız gerekiyordu."

Ona bakmak için beni döndürdüğünde dişlerinin öfkeyle gerildiğini görüyorum. Aşağıda rüzgârın uluyarak döndüğünü duyabiliyorum. Çakıl taşları ayaklarımın altından kayıp yağmur damlaları gibi ses çıkarıyor. Çığlık attığımda sesim gecede yankılanıyor. İçimi saran hiddet, korkumdan çok daha güçlü. Ethan bir yalancı, bir hileci... ve uzun zamandır beni takip eden biri.

"Seni hiç sevmeyeceğim," diye tıslayıp yüzüne tükürüyorum.

Kızgınlıkla uluyup bileğimi o kadar sert burkuyor ki kolum büyük bir acıyla kaplanıyor. Kolunun altında kıvranıyorum. Bir an hareketsizce duruyor, kontrol kazanmaya çalışıyoruz.

Sonra ayaklarım kaymaya başlıyor. Bedenim ellerinden kurtuluyor. Ve düşüyorum. Son gördüğüm şey solgun, şaşkın yüzü ve bana uzattığı eli. Ardından karanlık beni yutuyor ve dünya sadece rüzgârdan ve taşlardan oluşuyor.

Düşüyorum. Daha doğrusu yuvarlanıyorum. Bedenim

taşlara ve dallara çarparak sarsılıyor. Kollarımı savurup bir şeylere tutunmaya çalıştığımda bir an için parmaklarım bir şeylerin kökünü kavrıyor. Ama sonra kökler topraktan ayrılıyor ve yerçekimine yine esir düşüyorum.

Yere indiğimde bir süre ciğerlerim göğsüme pençe atıyormuş gibi hissediyorum, sonra tekrar nefes alabiliyorum. Acı yüzünden her şey parlak ve gerçekdışı görünüyor. Gözlerim tekrar odaklandığında sol bacağımdan fırlamış kemiği görüyorum.

Yakınlarda bir yerden hışırtılar geldiğini duyabiliyorum. Dirseklerime dayanıp doğrulmaya çalışıyorum ama bu çabamla gözlerimi bir beyazlık kaplıyor. Yüzüm ter ve kanla kaplı. Sonra onun tepemde dikildiğini görüyorum. Ethan.

"Lütfen bana yardım et," diyorum çatlak bir sesle. "Bacağım kırıldı. Yürüyemiyorum."

Ethan yanıma diz çöküyor. Yüzü gölgelerle kaplı. Bir süre bir şeyler aranıyor ama ne yaptığını göremiyorum. Kafamı ne zaman hareket ettirmeye çalışsam dünya dönmeye başlıyor. Sonra beyaz bir ışık Ethan'ın yüzünü aydınlatıyor. iPhone'umu çantamdan çıkarmış; Kate Spade marka kılıfın puantiyelerini görebiliyorum.

"Burada telefon çekmiyor," diyorum. Bacağımdaki acı berbat dalgalar halinde yayılıyor. "Lütfen. Otoparka gidip 911'i aramalısın."

Kafasını eğip bana bakarken yüzü, telefonun elektronik ışığında tuhaf şekilde boş görünüyor. Nedense bu beni kayalığın tepesinde olanlardan daha çok korkutuyor. Ağlamaya başlıyorum. Bedenim acı verici, boğuk hıçkırıklarla sarsılıyor.

"Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum," diyor. Sesi hayal kırıklığı dolu. "Hem de benim senin için yaptığım onca şeyden sonra. Bunun olmasını istememiştim hiç. Senin farklı olduğunu sanmıştım Sutton."

Sonra yine yere çöküp tişörtümün yakasını çekiştiriyor ve parmaklarını boynumdaki madalyonun zincirine dolayıp sertçe çekerek koparıyor.

"Geri ver onu!" diye bağırıyorum pürüzlü sesimle. "Geri ver onu, seni pislik!" Ama o çoktan benden uzaklaşıp gölgelerin arasına girmiş bile. Hafiften parlayan yıldızlar nabız gibi, ritmik bir şekilde atmaya başlıyor adeta. Kalp atışlarımla birlikte yanıp sönüyor, yanıp sönüyorlar.

Sonra Ethan yine yanımda beliriyor. Arkasındaki yıldızları kapatan karanlık bir figür olarak görünüyor sadece. Ellerinin arasında çentikli, sivri bir kaya var. Onu kafasının tepesine doğru kaldırıyor.

"Benim olmayacaksan başkasının da olamazsın," diyor.

Gözlerimi kapatıyorum ama taşın kafama doğru inerken çıkardığı ıslık sesini duyabiliyorum.

Daha ben çığlık bile atamadan dünya, yaz sonu havai fişekleri gibi ışıklar saçarak patlıyor ve sonra benim dünyam aynı hızda karanlığa gömülüyor.

30

ZARF, LÜTFEN

Emma elindeki kayıtlara bakakalmıştı. En üstteki formda siyah mürekkeple hastanın adı yazılıydı.

Ethan Landry.

Bir an evrakları zarfa koyup tampon kutusuna geri bırakmayı düşündü. Bu dosyaya daha önce, hastaneye izinsiz girdiğinde bakma şansı elde etmişti. Ama Ethan'ın özeline girmek istememişti, hatta şimdi de istemiyordu.

Ethan ona karşı dürüst olmuş, dosyaları sorduğunda her şeyi anlatmıştı. Babasının annesine dayak attığını ve kendisinin araya girip babasının kafasına bira şişesiyle burduğunu söylemişti. Ama annesi polisi arayıp "şiddet uyguladığı" için onu şikâyet etmiş ve psikiyatri koğuşuna yatırılmasına neden olmuştu. Bunu düşündüğünde Emma'nın kalbi acı-

yordu. Bir bakıma Ethan da ailesi tarafından terk edilmişti. Tıpkı onun gibi.

Ama sonra gözü yine Nisha'nın notuna takıldı. *Sutton, çok özür dilerim.* Şimdiye kadar Nisha'nın bulduğu şeyin, Garrett'ın Sutton'ı öldürdüğünün kanıtı olduğundan emindi. Ama nota bakılırsa kız, Sutton'ın öldüğünü bilmiyordu. O zaman neden o kadar telaşlı bir şekilde aramıştı Emma'yı? Aleyhinde kanıt yoksa Garrett neden onu öldürmeye gelmişti? Emma dosyayı sıkıca tuttu. Hiçbir şey anlamıyordu.

Ama ben anlıyordum.

"Çık buradan!" diye bağırdım, dehşet içimde fokurdarken. Dünya tersyüz olmuştu resmen. Kardeşim, katilimle bir evde yalnızdı... ve ona güveniyordu. Ona *âşıktı*. Hiçbir şeyden şüphelenmiyordu.

Emma dudağını ısırdı. Sutton'ın ölümüyle alakalı olmasa bile Nisha, Ethan'ın dosyasında ne gördüyse bayağı telaş yapmıştı. Yatak odasına tekrar göz attı. Evin diğer tarafından sesler geliyordu; Doktor Banerjee'nin odasını arayan Ethan çekmeceleri açıp kapatıyordu. Emma mümkün olduğunca sessiz bir şekilde banyo kapısını kilitleyip dosyayı okumaya başladı.

TEDAVİ SEBEBİ: *Hasta, ailesinin Tucson'a yerleşmesinin ardından mahkeme emriyle alması gereken psikiyatrik tedavi için servisimize sevk edildi. San Diego Aile Mahkemeleri'nin beraat için şartı buydu.*

Emma'nın kanı dondu. Kayıtların üst kısmındaki tarihe baktığında sekiz yıl öncesi olduğunu gördü. Ethan o zaman on yaşındaydı. Bir çocuktu. On yaşındayken beraat kararı gerektirecek ne yapmış olabilirdi?

Nisan ayında Ethan (o zaman on yaşındaydı), San Diego'daki mahallesinde yaşayan bir kızla (sekiz yaşında) birlikte evlerinin yakınındaki bir menfezde oyun oynarken görülmüştü. Yakınlardaki bir drenaj çukurunu temizlemekle görevli olan bir işçi, Ethan'ın kızı boğduğuna şahitlik etmişti ama o araya girene kadar kız ölmüştü.

Polis tarafından sorguya alındığında Ethan sadece oyun oynadığını, kızı öldürmek istemediğini söylemişti. Yaşı küçük olduğundan dolayı aile mahkemelerinde, kasıtsız cinayetle yargılanmıştı. Ethan'ın kaza olduğunu iddia ettiği olay yüzünden pişman olduğu, kurban ile oyun niyetine boğuşurken kendi gücünün farkına varmadığı düşünülmüştü.

Emma ciğerlerinin soğuk, metalik ve acı verici bir şey tarafından sıkıldığını hissetti. Ethan'ın ona anlattığı bu değildi. Bir an bunun bir hata, bir şaka olduğunu düşündü. Belki de Nisha, Yalan Oyunu'na dahil olmak istediği için tüm bunları uydurmuştu. Ama kafasının gerilerinde bir ses bu kayıtların gerçek olduğunu söylüyordu. Parmaklarının arasındaki kâğıtlar titriyordu. Kesik kesik nefesler alırken sayfayı hızla çevirdi.

Seanslarımız esnasında Ethan bana, ölmüş kızı "en iyi arkadaşı" olarak gördüğünü, ama onun ölümünden hemen önce mahalledeki başka bir çocukla oynadığını itiraf etti. Tekrar tekrar, "İnsanın bir taneden başka en iyi arkadaşı olamaz," diyordu. En sonunda da Elizabeth Pascal'ı bilerek öldürdüğünü ve yetkililere yalan söy-

lediğini itiraf etti. Çifte yargılama koşulları yüzünden bunu mahkemeye bildiremiyorum çünkü Ethan'a zaten beraat verildi.

Zihni karman çorman olan Emma sanki birisi notu ona sesli okuyormuş gibi kafasını iki yana sallıyordu. Deli doktoru yanılmış olmalıydı. Ya da kendisi, Ethan'ın ona anlattıklarını yanlış anlamış olmalıydı. Küçük kızın ölümü bir kazaydı, bir hataydı ve Ethan bu vicdan azabını hayatı boyunca taşımıştı. Ona gerçeği söylememiş olmasına şaşırmamalıydı. Anılar ona işkence çektiriyor olmalıydı. Emma daha hızlı bir şekilde okumaya devam ederken âşık olduğu şefkatli, düşünceli çocuğu yansıtacak kelimeler bulmaya çalıştı.

Ethan, seyirciye oynama konusunda büyük yeteneğe sahip. Son altı ayda onlarca yalan söylediğine şahit oldum. Hepsi de onun hakkındaki fikirlerimle oynamak için incelikle planlanmıştı. İlk seanslarımızda kafası karışmış ve yaptıkları nedeniyle üzülmüş görünüyordu. Ama onu itham edecek bir şey yapamayacağımdan emin olduktan sonra, artık cinayet olarak adlandırılması gereken olayın detaylarını bana anlatma arzusuna karşı koyamıyormuş gibi göründü. Gösteriş yapmak ve kendi zekâsının derinliklerini göstermek ihtiyacındaydı. Bu durumda da, artık yargılanamayacağı bir suçu itiraf etmesi anlamına geliyordu bu. Ethan'ın anti sosyal kişilik bozukluğundan ve takıntılı eğilimlerden mustarip olduğu kanaatindeyim. Hatta bu durumu psikopatlık derecesine varmak üzere olabilir. Tekrar şiddete başvurması muhtemel.

Emma raporun sayfalarını çevirerek tüm bunların büyük

bir hata olduğunu ve Ethan Landry'nin bir sineği bile incitemeyeceğini söyleyen bir not aradı. Sayfalardan birinde yeşil mürekkeple İYİLEŞTİ damgasının basıldığını düşündü. Ama rapora iliştirilmiş belgelerde, doktorun fikrine karşı hiçbir şey yoktu. "*Benim arkadaşım olmayacaksa artık önemli biri değil dermekti. Başına geleni hak etmişti,*" demişti Ethan bir seansta. Bir başkasındaysa, "*San Diego polisi çok aptal. Kolay kandırılıyorlar. Aslında siz de bayağı aptalsınız Doktor White, ama sorun değil. Sizinle konuşmayı seviyorum yine de,*" diye övünmüştü.

Emma'nın ağzına safra tadı yükseldi. Beynindeki çarklar dönerek bahaneler ve açıklamalar uydurmaya çalışıyorlardı –bu *onun* Ethan'ı olamazdı, deli doktor yanılmıştı, raporlar sahteydi– ama gerilerdeki karanlık bir köşede düşünceler tıpkı domino taşları gibi birbiri üzerine devriliyordu.

Onun Sutton olmadığını yalnızca Ethan biliyordu. Sutton'ın arkadaşları ya da ailesi bile anlayamamışken, neredeyse hiç tanımadığı bir çocuk olan Ethan, daha Tucson'a geldiği ilk hafta Emma'yla yüzleşmişti. *Olduğunu iddia ettiğin kişi değilsin,* demişti Emma'ya. *Sen Sutton değilsin. Başka birisin.* Emma o anda direkt olarak onu kardeşini öldürmekle suçladığını, başka türlü Sutton'ın etrafta olmadığını bilemeyeceğini düşündüğünü hatırlayıp buz gibi bir dehşet hissetti. Çocuk bu suçlama karşısında tokat yemiş gibi gerilemişti. Yüzü solmuştu. "*Sutton öldü mü?*" diye tekrar etmişti büyük şaşkınlıkla. Ve Emma –kolay güvenen, saf Emma– onu bir daha sorgulamamıştı. Oracıkta açılıp ona tüm hikâyeyi anlatmıştı çünkü bir müttefike çok ihtiyacı vardı.

Sonra bir domino taşı daha düştü. Ethan, kanyonun he-

men karşısında yaşıyordu. Ve her zaman o yöne çevrili duran bir teleskobu vardı. Sutton'ın hayattaki son gecesinde Sutton'ı ve silindir valiziyle gelip bankta oturan Emma'yı kolayca izleyebilirdi.

Emma son dört ayı kafasında başa sarıp her anı, Ethan'la her sohbetini düşünürken zaman dondu. Ethan ona farklı farklı kişilerden şüphelenmesi için bilgiler sunup peşlerine düşsün diye cesaretlendirmişti. Onu önce Thayer'dan sonra da Garrett'tan uzaklaştırmak istemişti. Kanıtı aramak istediğini söylediğinde, Nisha'nın evine girmesini engellemeye çalışmıştı. Nisha'nın öldüğü gece Mercer'lardaki akşam yemeğine geç gelmişti. Hatta o gün okulda bile yoktu. Ayrıca uzman bir hacker'dı.

Emma'nın kalbi dondu. Bu bilginin doğruluğu ağır bir metal gibi oturmuştu kalbine. Nisha'yı Ethan öldürmüştü. İkizini Ethan öldürmüştü.

Şimdi de Emma kapkaranlık bir evde onunla yalnızdı.

Mutfakta ayak sesleri yankılanınca donakaldı.

"Gel pisi pisi," diyordu Ethan. Sesi sanki başkasına aitmiş gibi tuhaftı. Emma gizlice etrafı dinledi, sonra çantasını karıştırıp kullan-at telefonu çıkardı.

Elleri o kadar çok titriyordu ki doğru numarayı tuşlayana dek birkaç kez denemesi gerekti. Telefon çalmaya başlayınca hıçkırmamak için yumruğunu ağzına bastırmak zorunda kaldı.

"Alo?" Laurel'ın sesi yoğun sessizliği böldü. Emma irkilip vericiyi eliyle kapattı. Koridorun diğer ucundan, fayansa düşen bir şeyin sesi geldi. "Alo? Kimsiniz?"

"Benim," diye tısladı Emma. Eliyle ağzını kapatırken telefonu tutan parmakları bembeyaz olmuştu. "Emma."

"Emma?" Laurel'ın sesi bir oktav yükselmişti. "Ne oluyor? İyi misin sen?"

"Laurel," dedi Emma nefes nefese, telaşlı bir hıçkırığı yutarken. "Ethan'mış. O yapmış. Nisha'nın evinde belgeler buldum ve daha önce de birisini öldürdüğünü öğrendim."

"Emma, bekle, yavaş anlat," dedi Laurel.

Ama Emma duramıyor, kelimeleri arka arkaya sıralıyordu. "Ne yapacağımı bilemiyorum. Şu anda Nisha'nın evinde onunla yalnızım..."

Koridordan ayak sesleri gelince Emma sustu. Çenesi titremeye başlamıştı. Telefonu hemen kucağından çekip kapatma tuşuna bastı ve çantasının derinliklerine tıkıştırdı. Dosya hâlâ elindeydi. Telaşla etrafına bakınıp onu saklayacak bir yer ararken kapının hemen dışında bir döşeme tahtası gıcırdadı.

Emma dosyayı hızla lavabonun altına, tampon kutusunun arkasına koydu. Tekrar ayağa kalkıp banyo kapısını açtığındaysa Ethan'la yüz yüze geldi.

"Burada birisiyle mi konuşuyordun?" diye sordu çocuk.

"Sadece... kendi kendime konuşuyordum. Düşünmeme yardımcı oluyor," dedi, Ethan titrediğini görmesin diye parmaklarını arkasında birleştirerek. Tek düşünebildiği hemen arkalarındaki dosyaydı. Lavaboya bakmamak için kendisini zorladı. "Bir şey buldun mu?"

Ethan kafasını iki yana salladı. "Hayır. Sen?"

"Yok, bir şey bulamadım." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz fazla hızlı cevap verdiğini fark etti. Sesi tizdi. Ethan

gözlerini kırpıştırıp ona tuhaf tuhaf baktı, sonra yüksek sesle nefes verdi.

"Nisha, Garrett'ın aleyhinde ne bulduysa onu bayağı güzel saklamış." Odada etrafına bakındı. Emma onun gözlerinin bir an için dolaba takıldığına yemin edebilirdi. Sonra Ethan yine ona döndü. "Şu depodaki şeylerin Garrett'ı ele vermek için yeterli olmasını ummalıyız."

Emma sessizce kafa salladı. İçi mahvolmuş durumdaydı. Ethan karşısındaydı ve on dakika önceki Ethan'la aynıydı. Ona, onu sevdiğini söyleyen ve yüzünü sevgi dolu öpücüklere boğan Ethan. Bekâretini sunduğu Ethan. Ama o hiçbir zaman o Ethan olmamıştı.

Çocuk daha önce binlerce kez yaptığı gibi parmaklarını onunkilere geçirdi. Fakat bu seferki dokunuşuyla Emma'nın göğsü bir panik uğultusuyla kaplanmıştı. Bu el, onun kardeşini öldürmüştü. Vücudunun korkuyla titremesine engel olmaya çalıştı. Ethan'ın bir şey sezmesine izin veremezdi.

"Hadi gidelim," diye fısıldadı Ethan. "Burada hiçbir şey yok."

"Doğru," dedi Emma, onun peşinden koridora çıkarken.

Agassi kâsesine eğilmiş, sessiz mutfakta aşırı gürültülü kıtırtılar çıkararak mamasını yiyordu. Ethan veranda kapısını itti, sonra ona bakmak için döndü. Emma'nın bacakları bir an hareket etmeyi reddetmişti. Mutfağın ortasında kalakalmıştı ve kalbi gümbürderken kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu. Çok kısa bir an için Ethan'ın yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Sanki bir şeyden emin olamıyormuş gibi kaşları hafifçe çatılmıştı. Emma yutkundu, sonra onun pe-

şinden kapıdan çıktı.

Tek umudu hiçbir şey değişmemiş gibi davranabilmek ve karakola gidebilmekti. Oraya gidip güvende olduğunda daha iyi bir plan yapabilirdi. Dövme demir kapıdan çıkıp Ethan'ın arabasını park ettiği yere giderlerken kendisini gülümsemeye zorladı. "Sona yaklaştığımıza inanamıyorum," diye fısıldadı.

"Ben de." Ethan parmak uçlarını yavaşça onun kolunda kaydırdı. Emma ürperdi. Mide bulantısıyla boğazı kasıldı.

Ethan arabasının yolcu kapısını açarken kardeşimin onunla yalnız arabaya bineceğini fark ederek panikledim. Keşke tişörtünden tutarak onu geri çekebilseydim.

Emma da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki bir ayağı arabanın içindeyken duraksadı. Midesi korkuyla büzüşüyordu ama bunun yanında bir de hüzün vardı. Ethan yanında durmuş, her zamanki gibi kapıyı kapatmak için bekliyordu. Ona merakla baktı. Emma uzanıp elini onun yanağına koydu.

"Teşekkür ederim Ethan," dedi. Sonra yavaşça parmak uçlarında yükselip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Ethan elini onun dudaklarına götürürken uzun, sevgi dolu bir bakışla baktı. Sonra kapıyı dikkatlice arkasından kapatıp sürücü koltuğuna geçti. Evden ayrılırlarken Emma koltuğu sıkıca kavramış, eklem yerlerinin bembeyaz kesilmesine neden olmuştu.

Önlerinden geçtikleri evler kırmızı-yeşil ışıklar ve plastik rengeyikleriyle süslenmişti. Ailelerden biri dört arabalık garajlarının üstüne neon renkli, dev bir baston şeker asmıştı. Yollar dönemeçli olduğu için Emma karanlıkta hangi yöne gittiklerini anlayamıyordu. Her dönemeçte midesi altüst

oluyor, nefes alışverişleri sığ ve hızlı hale geliyordu. Gözucuyla Ethan'a baktı. İki elini de direksiyona koymuştu ve gösterge panelinin soluk mavi ışığı yüzüne vurmuştu. Ürkütücü ve tuhaf görünüyordu. İnsan gibi değildi.

O sırada yavaştan da olsa fark etti ki bir şeyler doğru gitmiyordu; şimdiye bir ana yola çıkmış olmaları gerekirdi. Camdan dışarı bakıp nerede olduklarını çözmeye çalıştı. Neon baston şekeri ikinci kez görünce dönüp Ethan'a baktı.

"Dönüşü kaçırdın sanırım," dedi gergin bir sesle.

Benim zihnimde de alarm zilleri çalıyordu. Sessizce Ethan'a baktım. Gözlerini yoldan ayırmıyordu.

"Kayıtları bulduğunu biliyorum Emma." Sesi o kadar alçaktı ki Emma bir an için hayal ettiğini düşündü. "Polise gitmediğimizi benim kadar sen de biliyorsun." Gaz pedalına yavaşça basarken araba vınladı.

Emma'nın gözleri bir an odağını kaybetti ve dünya bulanıklaştı. Arabanın hızlandığını hissedebiliyordu. İleride Nisha'ların evini gördü, yanında da Ethan'larınki vardı. Ama yavaşlamadılar. Ethan direkt olarak çöle gidiyordu.

Emma düşünmedi. Kapının iç tarafını yoklayarak kolu buldu ve daha Ethan bir şey yapamadan kapıyı açtı. Kafasını göğsüne doğru eğerek tortop oldu ve kendisini hazırlayıp hareket halindeki araçtan atladı.

Düşmenin etkisiyle dişleri birbirine çarpmış, titreşimler kafatasının içinde yankılanmıştı. Yol kenarına doğru yuvarlanırken çakıl taşları ve asfalt cildinde kesikler açtı. Bir an sanki ciğerleri dümdüz olmuş gibi nefes alamadı. Sonra arabanın lastiklerinin çığlıklar atarak durduğunu duydu. Zama-

nı yoktu. Telaşla ayağa kalkıp nefes almaya çalıştı, ardından da hiçbir şey göremeden çaresizce koşmaya başladı.

Ethan blokun çevresini dolaşarak gelmişti. Emma dehşet içinde olmasaydı bunu önceden fark ederdi ama etmemişti ve şimdi Ethan'ların evi karşısındaydı. Yandaki Banerjee'lerin evi karanlık ve sessizdi ama blokun aşağılarında bazı camlarda ışıklar yanıyordu. Yabancı olsalar da tek umudu onlardı. Son gaz koşmaya başlarken ciğerleri sökülürcesine bağırıyordu. "Yardım edin! Yardım edin!"

O sırada Ethan'ın arabası kükreyerek yoluna çıktı ve gitmek istediği evlerle arasına girdi. Emma tökezleyip dengesini sağlayamayınca arabanın yolcu kapısına çarptı. Araba önünde çalışır haldeyken kafasını kaldırdığında Ethan'ın gergin ve odaklanmış yüzünü gördü. Aralarında sadece santimler vardı. Eğer istese arabadan fırlayıp Emma'yı tutabilirdi.

Emma'nın başka çaresi yoktu.

Ondan uzağa, Sabino Kanyonu'na doğru koşmaya başladı. Ethan da peşindeydi.

Tıpkı beni öldürdüğü gece olduğu gibi.

31

OYUNUN SONU

Emma hiçbir şey göremese de koşturarak kanyonun derinliklerine girdi. Dallar ayak bileklerini çiziyor, yüzüne çarpıyordu. Ethan'ın arabası arkadaki bir şeye çarptı ama o dönüp bakmadı. Kanı adrenalinle dolarken otoparkın ötesindeki ağaçların arasına daldı. Bir kayanın üstündeki karga gaklayarak ormana onun geldiğini haber verdi.

Patika dikti. Tırmanırken spor ayakkabıları toprağı yerinden söküyordu. Arkadaki Ethan'ın yaklaştığını duyabiliyordu. İçi çaresizlikle dolarken inledi. Bir kâbusun içindeydi sanki. Ama kâbusların sonunda uyanma şansı olurdu.

Emma derinliklere girdikçe ben kanyonun güçlü çekimini daha fazla hissediyordum. Korkunç bir mıknatıs gibiydi. Burada dünya daha keskin ve dehşet vericiydi. Ama aynı zamanda kendimi daha kuvvetli hissediyordum ve Emma'yla

paylaştığım hisler daha da netleşiyordu. Bedenim burada son nefesini vermişti. Şimdi de kardeşim aynı kadere doğru koşuyordu. "Emma, geri dönmelisin!" diye bağırdım. "Buradan çıkmalısın!"

Manzaralı kayalığa vardığında Tucson ayaklarının altına serildi. Uzaklardan trafik gürültüsü ve bir arabanın müzik setinin gümbürtüsü geliyordu. Bir risk alıp arkasına baktı ve Ethan'ın ona yaklaştığını gördü. Boğulur gibi hıçkırırken hızlanmaya çalışarak koşmaya devam etti.

Ayağı patikadaki yarısı dışarıda olan bir köke takıldığında bir an dengesini koruyabildi. Ama sonra Ethan tepesinde bitti ve onu yere devirdi. Kafası bir taşa çarpınca Emma'nın gözlerinin önünde yıldızlar belirdi.

Görüşü düzelince karşısında Ethan'ı buldu. Çocuk onun üzerine çökmüştü. Gözleri yanıyordu ve dudakları gerilmişti. Sonra Emma boynuna bir metalin soğukluğunu hissedince kafasını eğdi ve Ethan'ın elindeki bıçağı gördü.

Dünya etrafımda dönmeye başlarken bir an için benim anımın nerede bittiğini, Emma'nın şu anki durumunun nerede başladığını bilemedim. Sanki iki an bir araya gelmişti. Şimdi Emma da ölecekti... tıpkı benim gibi.

"Neden yapıyorsun bunu?" diye fısıldadı Emma. Ethan'ın onu yere bastıran eli omzuna daha da batarken ikizinin başına da aynı şeylerin gelip gelmediğini merak etti. Acaba onu da takip edip böyle yere yapıştırmış, sonra da uçurumdan aşağı mı itmişti? Dudaklarından bir hıçkırık kaçtı.

Ethan kaşlarını çatıp dişlerini sıktı. "Senin için her şeyi, *her şeyi* yaptım. Tanrım, Emma!" Sözcükleri tükürür gibi

söylerken boyun kasları gerilmişti. "Araştırmayı kesmen için seni defalarca uyardım. Ama sen kesmedin. Lanet bir dürtü duyuyordun, değil mi? Neden sana verdiğim hayatla mutlu olamadın? Neden her şeyi berbat etmek zorundaydın?"

Emma ona yalvarır gibi baktı. Bir an Laurel'ın onu aramaya başlayıp başlamadığını merak etti. Ama kız onun Banerjee'lerde olduğunu sanıyordu. Kimse buraya gelip ona yardım etmeyecekti.

"Kardeşimi neden öldürdün?" diye sordu. Zaman kazanmak için onu konuşturmaya çalışıyordu. "Bilim fuarı şakası yüzünden mi?" Yalan Oyunu kızları, sekizinci sınıftayken yaptıkları bir şakayla Ethan'ın burs kaybetmesine sebep olmuşlardı. Sutton'ı intikam için mi öldürmüştü?

Ethan burnundan alaycı bir nefes verdi. Yakınlardaki küçük bir hayvan çalıların arasına doğru koşturdu.

"O mu? O yıllar önceki olay. Artık önemli değil."

"O zaman neden?"

Ethan'ın yüz ifadesi kısa bir anlığına değişti. Gözleri yumuşadı. Hüzünlü ve pişman görünüyordu. Kafasını iki yana salladı. "Öyle olmasını istememiştim," dedi yumuşak bir sesle.

"Yalancı!" diye bağırdım, içim elektrik şoku gibi bir öfkeyle dolarken. Emma'nın vücudu gerildi. Uzaklardan gelen bir sesi duymaya çalışırmış gibi gözleri kapandı. Onunla daha önce, Becky'yle burada buluştuklarında iletişime geçebilmiştim. Tekrar yapabilir miydim?

Ethan yavaşça bıçağı onun boynundan çekip geriledi ama tamamen kaldırmadı. Emma uzun, konik uçlu ve deri saplı av bıçağını net görebiliyordu şimdi. Ay ışığı çeliğin üzerine vurmuştu. Gözlerini dikip ona bakmamaya çalıştı.

"Onu seviyordum," dedi Ethan kısaca, dudakları acıyla kıvrılırken. "Buraya ona bunu söylemeye gelmiştim. Birlikte olmak için yaratıldığımızı görmesini sağlayabileceğimi sanmıştım."

Emma'nın kalbi farklı bir acıyla kaplanmıştı şimdi. Kafası karışmıştı ve ihanete uğramış gibi hissediyordu. Ethan, *Sutton*'ı mı seviyordu? Kendisiyle birlikteyken de onu mu düşünmüştü? Elde edemediği kardeşin yerine koymak için diğerini mi istemişti sadece?

Ethan kafasını eğmiş, ona bakıyordu ama gözleri uzaklara dalmış gibiydi. Emma bunu fırsat bilip elinden kaçmayı ve koşmayı düşündü ama bıçağın görüntüsü onu engelledi. "Bana pislikmişim gibi davransa da yıllardır ona âşıktım. Onun henüz hazır olmadığını, sabırlı olmam gerektiğini biliyordum. O gece, diğer herkes onu burada bırakıp gittikten sonra ben geldim. Herkes onun canını yakmış, ona yalan söylemiş ve onu terk etmişti." Konuşurken parmakları acı verici bir şekilde Emma'nın omzuna batıyordu. "En başından beri onun yanında olan tek kişinin ben olduğumu göreceğinden emindim. Ama onun tek istediği Thayer Vega'ydı."

Thayer'ın üzerine sürülen arabamın direksiyonun arkasındaki figürü düşündüm. Kemiklerin kırılma sesi yine kulaklarımda yankılandı.

"Sen de onu ezdin, öyle mi?" diye fısıldadı Emma.

Ethan'ın gözleri parladı. "Keşke onu öldürseydim. O çocuktan hep nefret etmiştim zaten. Sutton'ın ondan hoşlandığı zaman da nefret ediyordum, senin hoşlandığın zaman da nefret ettim. Sutton'ın hayatında olmayı hak etmiyordu o. Bunu Sutton'a göstermeliydim."

Emma'nın yanaklarından süzülen yaşlar tuzlu lekeler oluşturuyordu. "Yani sen ve ben... başından beri Sutton'la mı alakalıydı? Ona benzediğim için miydi?"

"Emma, hayır!" dedi Ethan nefes nefese. Gözleri birden yumuşamıştı. "Bana inanmalısın." Bir süre ne diyeceğini bilememiş gibi göründü. Omuzları acıyla gerilmişti. Sonra derin bir nefes aldı. Emma'nın omzundaki baskı yok oldu. Ethan onun yavaşça doğrulmasına yardım edip yanında diz çöktü ama bıçak hâlâ tehlikeyle elinde parlıyordu.

Emma'nın gözleri telaşla etrafta dolaştı. Ağaçların arasından süzülen ışıklar açıklıkta ince desenler oluşturmuştu. Ötede şehrin ışıkları parlıyordu. Tam ortasında bir kaya olan patika öncekinden daha dik görünüyordu. Kaçış yolu yoktu. Tek umudu Ethan'ı konuşturmaya devam etmekti.

O kayayı tanıyordum ben. Garrett'la tartıştığımız yerdi burası. Açıklıkta yakın zamanda hareketlenmeler olmuştu –ölümüm hakkında delil bulmak için gelen polisler ayak izleri ve kırık dallar bırakıp gitmişlerdi– ama bu saatte etrafta kimse yoktu. Birkaç metre ötede ağaçlar açılıyor ve geniş vadi görünüyordu.

Ethan serbest eliyle Emma'nın elini tuttu. Yüzünde kırılgan bir ifade vardı. "Sana âşık olacağımı hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı. "Bu şekilde hissetmemi sağlayabilecek birilerinin olduğu aklıma gelmezdi."

Çocuk o kadar samimi, o kadar acı içinde görünüyordu ki yaşanan her şeye rağmen Emma'nın kalbi sızladı. Bir yanı ona inanmayı, öğrendiği her şeyi unutup olanlardan habersiz, aptalca Ethan'ı sevmeye devam etmeyi istiyordu.

Öğrendiklerini unutmasını sağlayacak bir şey olsa yapardı. Çünkü Ethan'ı, daha önce hiç kimseyi sevmediği kadar sevmişti. En acı verici olan da buydu.

Ama sonra aklına son üç ayda Ethan'ın ona yaptıkları geldi. Kafasının dibine düşen lamba, tehdit notları, boğazını sıkan madalyon... Ethan onun korkmasını ve yalnız hissetmesini istemişti; böylece ondan başka gidecek kimsesi kalmayacaktı. Emma'yı sessiz kalmaya, kendi kimliğini kaybetmeye ve sahip olduğu tek aileyi kendisinden uzaklaştırmaya zorlamıştı. İnsan sevdiğine böyle şeyler yapmazdı.

Emma onun eline bakarken teni tiksintiyle karıncalandı. Ama elini çekmeye cesaret edemedi. Minik bir umut belirmişti içinde. Onu anlıyormuş, hatta seviyormuş gibi görünürse belki de Ethan onu öldürmezdi. En azından hemen.

"Yani o depoda bulduğumuz tüm fotoğraflarımı sen mi çekmiştin?" diye sordu.

Ethan kafa salladı. "İlk başta anneni bulmaya çalışıyordum. Sutton'ın evlatlık olduğunu biliyordum. Dokuzuncu sınıftayken aile ağacı ödevini okuduğu sırada ne kadar üzgün göründüğünü hâlâ hatırlıyorum." Anıları aklına gelince gözleri yine daldı. "O gün o kadar güzeldi ki. Ağlarken güzel görünen kızlardan biriydi o da."

Emma ürpermemek için kendisini tuttu. "Sen de öz annesini aramaya başladın."

"Evet. Mercer'ların hakkında araştırma yaptım ve Becky'nin onların kızı olduğunu fark ettim. Hastane kayıtlarını hack'lediğimdeyse ikiz olduğunuzu öğrendim."

"Hastane kayıtlarına ulaşmak çok zordur," dedi Emma.

Etkilenmiş, hatta hayran olmuş görünmeye çalışıyordu ama içi buz gibi bir dehşetle kaplıydı.

Ethan hayranlıktan besleniyormuş gibi ona kolayca kandı. Konuşurken gözleri parlıyordu.

"Ondan sonrası çok kolaydı. İnternet üzerinden senin hakkındaki tüm bilgilere ulaştım. Seni kontrol etmek, doğru kişiyi bulduğumdan emin olmak için birkaç kez Vegas'a gidip geldim. Hatta bir gün eğlence trenine bile bindim. Yanına gelip senden bilet aldım."

Emma ona bakarken gişede karşılaşmalarını gözünde canlandırmaya çalıştı. Onun gibi birini fark etmemiş olması imkânsız geliyordu. Aylardır ona her gün bakıyor, ne kadar hoş göründüğünü düşünüyordu. Dudaklarının kıvrımına, saçlarının buklelerine hayrandı. Gerçi o zamanlar gerçek kimliğini, bir katil olduğunu bilmiyordu.

"Becky'nin ne kadar kaçık olduğunu fark ettiğim anda, onun umduğum gibi romantik bir hediye olamayacağını anladım." Kıkırdadı. Sonra ona baktı. "Ama sen? Sen *mükemmeldin*. Sutton'a senden bahsetmek için sabırsızlanıyordum. Sen onu ne kadar sevdiğimin kanıtıydın. Thayer'dan, Garrett'tan ya da başkalarından daha çok seviyordum onu. Onların hiçbiri Sutton'a bir *kardeş* verememişti." İçini çekti. "Beni dinleseydi onu sana yönlendirebileceğimi öğrenip çok heyecanlanırdı. Ama işler doğru gitmedi, ben de farklı bir yol denemek zorunda kaldım."

Emma yutkundu. "Ya Travis'in telefonundaki e-postalar?"

Ethan nasıl tatmin olduğunu saklayamadan çarpık bir tebessüm attı. "Sahteydi. O dosyayı haftalar önce hazırlamıştım

ve kullanmak için fırsat kolluyordum. Ona linki ben gönderdim ama karşılığında bir şey vereceğimi söylemedim. Onun gibi erkeklerin ne yapacağı kolay kestirilebilir. Videoyu sana göstereceğini biliyordum."

Emma kafasını salladı. Her şeyi idrak etmenin ağırlığı üzerine çökmeye başlamıştı. Yapboz parçaları tek tek yerlerine oturuyordu ve acımasız son belliydi. Kalbi korkmuş bir kuş gibi göğsünde kanat çırparken Emma'nın göğsünde hasta edici bir baskı vardı. Ethan her şeyi planlamıştı. Başından beri dizginler elindeydi. "Videodan haberin vardı çünkü tam şaka anında oradaydın. Laurel'ın bilgisayarında olduğunu bildiğin için de onu hack'ledin. Charlotte'ların alarm şifresini de aynı şekilde elde edip madalyonu bana vermek için içeri girdin." Kuru dudaklarını yaladı. Ethan'ın avucundaki eli odun gibi olmuştu ama yine de parmaklarını hafifçe sıktı. Gözleri hâlâ bıçaktaydı. "Bu çok zekice, Ethan."

Doğru şeyi söylediğini o anda anladı. Ethan şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve yanakları keyifle kızardı. Emma, psikiyatristin yazdıklarını hatırladı. Ethan işlediği suçlar hakkında böbürlenmeden edemiyordu. "Ya Nisha?"

Ethan'ın yüz ifadesi yine değişti. Zihninin gerilerindeki bir hisle savaşıyormuş gibiydi. "Başka çarem yoktu. O kayıtları bulduğunu biliyordum. Sen hastanede dosyayı gördüğünü söyledikten sonra onun gidip bakacağını hissettim. O pazartesi, gönüllü işinden döndüğünde çok tuhaf davranıyordu. Normalde beni verandada gördüğünde selam verirdi ama o gün bana bakmadı bile. Elindeki karton dosyayla aceleyle eve girdi sadece. Hastaneyi arayıp kayıtlarımı yeni

doktoruma fakslamalarını istedim ama dosyanın kaybolduğunu söylediler." Ethan üzgünce omuz silkti. "Nisha her şeyi mahvedecekti. Bu yüzden su şişesinin içine annemin Valium'undan doldurdum. Sonrası onu hafifçe itmeye kalmıştı."

Hafifçe itme. Nisha'nın havuza düşüşünü hayal ederken tüylerim ürperdi. Ciğerleri suyla dolmuş olmalıydı. Gözlerini açıp dalgalanan mavi suların tepesinde onun ölmesini izleyen figürü görmüş olmalıydı.

"Siz ikiniz her şeyi mahvedecektiniz," dedi Ethan. Gözlerini kıstı ve Emma'ya, sanki yanlış bir şey söylemiş gibi baktı. Emma ani ruh hali değişimi karşısında irkildi. "Ben her şeyi halletmiştim ama sen kurcalamaya devam ettin." Bıçağı kafasının tepesine kaldırıp aslanlar gibi dişlerini gösterdi. Emma büzülüp bıçağı etinde hissetmeye kendisini hazırladı. Ama Ethan öfkeli bir homurtuyla bıçağı toprağa sapladı. "Buraya geldiğinde *hiçbir şeyin* yoktu. Çantandakileri gördüm. Bir pelüş oyuncak ve eski püskü birkaç kıyafet... Ah, bir de günlük vardı. Ne kadar üzgün olduğunu, bir aileye sahip olmayı ne kadar istediğini, zavallı Emma Paxton'ın ne kadar *yalnız* olduğunu, bir erkek arkadaş istediğini sayfalarca ama sayfalarca yazmıştın." Emma ona öylece baktı. Kalbi sanki bulaşıcı bir hastalığa yakalanmışçasına göğüs kafesinin içinde parçalanıyor gibiydi. Ethan'ın gözleri alevlendi. "Sana hayatın boyunca istediğin her şeyi verdim. Bana *teşekkür etmelisin*!"

Emma yüzünü tamamen ifadesiz tutmaya dikkat ederken gözyaşlarını ve her an patlamaya hazır acısını içinde tutmaya çalıştı. "Beni öldüremezsin," diye fısıldadı. "Eğer beni

öldürürsen Sutton'ı öldürenin ben olmadığımı anlarlar. Meseleyi çözüp senden şüphelenirler. Bana ihtiyacın var. Kendini korumak için."

Ethan kafasını iki yana salladı. "Anlamıyor musun? Seni öldürmek *istemiyorum.* Hiç istemedim. Ben sadece seninle ilgilenmek istemiştim Emma. Ama şimdi canını yakmak zorunda bırakacaksın beni. Tıpkı Sutton gibi." Parmaklarını onunkilerden çekip bileğini sıkıca tuttu. "Çok hüzünlü bir hikâye olacak. Herkes, Sutton'a yaptığının pişmanlığıyla intihar ettiğini düşünecek."

Tüyleri diken diken olan Emma kafasını hızla iki yana salladı. "Hayır Ethan. Böyle olmak zorunda değil." Gözlerini onunkilere dikti. Söyleyecekleri midesini bulandırıyordu ama Ethan'ın kanmasını umdu. "Haklısın. Sana minnettar olmalıyım. *Minnettarım* da zaten. Her şey çok kafa karıştırıcıydı sadece. Ama ne yaptığın umurumda değil. Seninle olmak istiyorum."

Ethan'ın çenesi gevşedi ve tüm hiddeti bir anda yok oldu. Kararsızlıkla alnı kırıştı. Ama Emma onun düşündüğünü görebiliyordu.

"Çok geç Emma," dedi Ethan. Bileği acısa da Emma onun gözlerine bakmaya devam etti. "Artık anladın ama çok geç."

"Neden?" dedi Emma yumuşak sesle. "Eğer beni Sutton olarak değil de Emma olarak seviyorsan o zaman başka hiçbir şey önemli değil demektir. Birlikte buralardan kaçabiliriz. Hiç kimsenin bizi tanımadığı bir yere gideriz. Neresi olursa." Onun parmaklarını hafifçe okşayabilmek için bileğini döndürdü.

Ona inanmak istediğini Ethan'ın yüzünde, hafifçe kendisine doğru eğilmesinde görebiliyordu. Ama yüzünde şüphe bulutları da vardı. Bu umutlu görünüşü, onun teklifinde ciddi olmasını bu kadar çok istemesi Emma'nın içini az da olsa acıtmıştı.

Ama çok az.

"Bunu yapar mısın?" diye sordu çocuk. Bıçağı bıraktı ve serbest elini onun yüzüne götürdü. Eli soğuk ve kuruydu ama dokunuşu Emma'nın tenini karıncalandırmıştı. Yine de Emma gülümseyip kafa sallamayı başardı.

"Ethan, seni seviyorum. Seninle her yere giderim."

Çocuk bileğini bırakıp onu kollarının arasına çekti. Emma da daha önce onlarca kez yaptığı gibi kafasını onun boyun girintisine, kendisi için yaratıldığını düşündüğü yere koydu. Hıçkırığını bastırmaya çalıştı. Ethan'ı *sevmişti* gerçekten. Hem de çok.

Sonra dirseğini tüm gücüyle onun kaburgalarına geçirdi.

Ethan'ın kolları yana doğru savrulurken dudaklarından acı dolu bir inleme yükseldi. Emma geriye kaçarken bıçağı yerden almaya çalıştı ama başaramadı. Fazla zamanı yoktu. Tek şansı onunla arasına mesafe koymaktı. Kaçmaya uğraşırken parmakları toprağa batıyor, ayakları kayıyordu. Ethan öfkeyle hırlayarak ayak bileğini tuttu. Emma mümkün olduğunca sert tekme atmaya çalıştı ama çocuğun tutuşu çok güçlüydü. Bu yüzden ağzını açıp kan dondurucu bir sesle çığlık attı.

Ben de onunla birlikte bağırdım. Tüm şehrin çığlıklarımı duyabilmesini diliyordum. Aylar önce kendim Ethan'ın

ellerinde ölmüştüm, şimdi de kardeşimin başına aynı şeyin gelmesini çaresizce izliyordum.

Gözbebekleri genişleyip kararırken Ethan eliyle onun ağzını kapattı. "Senin farklı olduğunu sanmıştım," diye tısladı. "Ama kardeşinin aynısısın. Yalancı sürtüğün tekisin."

Emma onun elini sertçe ısırdı. Kanın metalik tadı ağzını doldurmuştu. Ethan bir küfür savurup elini çekince Emma yine çığlık attı.

"Canavarsın sen!" diye bağırdı. Sesi kanyon duvarlarında yankılanıyordu. "Sutton'a yaptığın şeyden sonra seninle birlikte olacağımı mı düşündün?"

Ethan hiçbir şey demeden kükredi ve onu sertçe yere itti. Cebinden çıkardığı bandanayı onun ağzına tıkıp öğürmesine neden oldu. Sonra bıçak birden yine Emma'nın boğazındaydı.

Boynunda ince, sığ bir kesik oluşurken Emma gözlerinden akan yaşların arasından ona baktı. Kardeşimi böyle görünce göğsüm alev alev bir öfkeyle doldu. O kadar saf ve güçlü bir öfkeydi ki ölümle yaşamın arasındaki perdeyi bile yırtabilirdi.

Sonra nasıl olduysa ben Emma *oldum*. Tam olarak içine girmiş olmasam da onun bir parçası gibiydim, bir an için ruhum onunkiyle birleşmişti ve öfkemin gücünü ona vermişti. Ani bir hareketle sağ bacağı Ethan'ın altından kurtuldu ve birleşmiş kuvvetimizle Emma'nın dizini onun kasıklarına geçirdik.

Ethan inlerken eli gevşeyince Emma yuvarlanarak onun altından kaçtı ve ayağa kalktı. Nefes almaya çalışırken, kısacık bir an için imkânsız bir şey gördüğünü sandı.

İkizi, ay ışığında saydam bir parlaklıkla yanında duruyor, ellerini yumruk yapmış halde Ethan'a hiddetle bakıyordu. Sonra göründüğü gibi hızlı bir şekilde kayboldu.

Ethan yine ayaktaydı. Yüzü tanınmayacak derecede çarpılmıştı. Taktığı nefret maskesiyle Emma'nın âşık olduğu çocuktan çok ama çok farklıydı. Emma tökezleyerek gerileyip koşmak için topuklarının üstünde döndü ama dengesini kaybedip yere kapaklandı.

Ethan elinde bıçağıyla dibinde bitti. Metalin ucunda Emma'nın kanı vardı. "Siz Mercer kızları hep aynısınız," dedi ve ona doğru atıldı.

Bir an zaman dondu. Emma bıçakta kendi solgun yansımasını görebiliyordu.

Ama sonra Ethan'ın arkasında bir yerden kısık bir hırıltı yükseldi ve çocuk birden yüzüstü toprağa düştü. Thayer onun üstüne atlayıp kollarını sırtına doğru çekerek sabitledi.

Dağın eteklerinden siren sesleri geliyordu. Thayer bıçağı düşürtene kadar Ethan'ın bileğini burktu. Kan ve toprak tüküren Ethan onunla mücadele ediyordu.

İkisinin arkasından Laurel çıktı. Kollarını göğsünde birleştirmişti. "Haklısın. Biz Mercer kızları hep aynıyız," dedi buz gibi bir sesle. "Bulaşmak istemeyeceğin sürtükleriz."

32

KARAKOLA DÖNÜŞ

"Bayan Paxton'la telefonda konuştuktan sonra ne olduğunu tekrar anlatır mısın?" Dedektif Quinlan elindeki sıcak çikolataları Laurel, Emma ve Thayer'a verdi. Parlak gözlerinin altında derin yorgunluk çizgileri oluşmuştu. Saat gece yarısını geçmişti ama oradaki polis, Quinlan'ı evinden çağırmıştı. Dedektif darmadağınık saçlarla karakola girerken daha gömleğinin düğmelerini yeni ilikliyordu ama gözü açık ve tetikteydi.

"Thayer'ı aradım," dedi Laurel. Yanakları soğuktan kızarmıştı. Emma'ya kaçamak bir bakış atıp Quinlan'a döndü. "Gelip beni aldı ve birlikte Doktor Banerjee'nin evine gittik. Ama Ethan'ın arabası hiçbir yerde yoktu. Tüm pencereleri gezip içeri baktık ama kimseyi göremedik."

Üçü, çocuklar için ayrıldığı belli olan bir odadaki kol-

tukta oturuyorlardı. Orman temalı duvar kâğıdındaki çizgi kaplanlar ve maymunlar sırıtıyordu. Seksek desenli halının yanında kırık oyuncaklar duruyordu. Emma, *Highlights* dergilerinden oluşan yığının üzerindeki ahşap labirent oyununa boş gözlerle bakıyordu. Bakışlarını oyunda gezdirirken düşünceleri gerçek bir labirentin içindeymiş gibi karmakarışıktı.

Quinlan şimdiye dek Laurel ile Thayer'ın daha çok konuşmasına izin vermişti ve Emma buna minnettardı. Sıcak çikolatasından bir yudum almaya çalıştı ama elleri çok fazla titrediği için bardağı dikkatlice bıraktı. Vücudu iliklerine kadar ağrıyordu. Zihninde aniden belirip kaybolan görüntüler korkutucuydu. Ethan'ın elindeki bıçağın parıltısı. Sutton'ın çürümüş bedeni ve gökyüzüne bakan boş göz çukurları. Onu öpmek için eğilen Ethan'ın yarı kapalı gözleri. Ethan'la el ele tutuşmaları. Emma her görüntüyle birlikte ürperiyordu. Bildiği, inandığı her şey yalandı ve şimdi tutunacak hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Kanyona gittiklerini nereden bildin?" diye sordu Quinlan, çenesindeki kirli sakalı ovuştururken.

Laurel sıcak çikolatasına baktı. "Önsezi. Ethan'ın onu, Sutton'ı öldürdüğü yere götürmüş olabileceğini düşündük. Girişte arabasını görünce de doğru tahmin ettiğimizi anladık ve polisi arayıp onların peşine düştük."

Quinlan'ın bıyığı seğirdi. "911 operatörü size onları takip etmeyin demişti ama."

"Bir şey yapmadan oturup bekleyecek değildik," diye araya girdi Thayer sinirle. "Polisin gelmesi ne kadar sürer bilemezdik."

"İyi ki de takip etmişiz," diye ekledi Laurel sert bir sesle. "Ethan onu öldürmek üzereydi."

Emma kafasını kaldırıp dedektife baktı. Adamın normalde sert bakan gri gözleri yumuşayarak ona dönmüştü. Yutkundu. "Haklılar. Onlar gelip engel olmasaydılar Ethan beni öldürecekti." Acil tıp teknisyenleri boynunda oluşan kesiği bandajlamışlardı. Bıçak sadece yüzeyi kesmiş olsa da şu anda her kalp atışıyla birlikte yara yeri de zonkluyordu.

Emma tekrar bardağına uzanıp bir yudum sıcak çikolata içti. Sadece suyla yapılan ucuz çikolatalardan olsa da rahatlatıcı ve tatlı gelmişti. Sıcaklığı sayesinde midesindeki düğümler çözülüyordu. Thayer ile Laurel korumacı bir şekilde iki yanına oturmuşlardı. Laurel'ın bacağı onunkine değerken Thayer'ın sıcak ve nazik eli omuzlarının arasındaydı. Kendisini tam olarak güvende hissetmiyordu ve bir daha hissedebilir miydi bilmiyordu. Ama bu ikisi onu kurtarmış ve o andan beri yanından ayrılmamışlardı. Şok ve acının neden olduğu kalp kırıklığı ve kafa karışıklığının arasında içi minnettarlıkla doldu. Çok fazla şey kaybetmişti. Ama onları kaybetmemişti.

Dikkatimi Thayer'a verdim. Yüzü solgun ve bitkindi. Gözlerindeki kırılganlık, çenesinin kararlılığıyla ters düşüyordu. Onun hep bu özelliğini sevmiştim zaten. Çok güçlüydü ama aynı zamanda çok duyguluydu.

Quinlan ellerini bir dizine sardı ve ayakkabısını aşağı yukarı salladı. "Sana bir özür borçluyum Bayan Paxton. Sana ve Sutton'a." İçini çekip bir dosyayı açtı. "Bir süredir Ethan'la ilgileniyorduk aslında. Son birkaç ayın otopark görüntülerini

izlediğimde orada çok fazla göründüğünü fark ettim. Sürekli kanyondaymış. Öyle görünüyor ki..."

"Bu bir tesadüf değil," dedi Emma hüzünle. Adam kafa salladı.

"Dedektifler tesadüflere inanmaz," dedi. "Bu yüzden onu incelemeye aldık. İlk başta senin suç ortağın olduğunu sandım. Bu planı beraber yaptığınızı ya da onu kendine âşık edip yardım etmesini sağladığını düşündüm. Ama bu sabah, hakkında mühürlü bir kayıt olduğunu öğrendik. Açmak için mahkeme emri istedik ama bu akşama kadar sonuçlanmadı. O zamana kadar Ethan gözaltına alınmıştı zaten."

Laurel kibirle çenesini dikti. "O zaman iyi ki Thayer'la ben oraya gitmişiz. Sizin hiç de aceleniz yokmuş gibi görünüyor."

Quinlan gözlerini devirdi. "Lütfen küçük grubunuzu kanun infazcısına çevirmeyin Bayan Mercer. İhtiyacım olan son şey bu." Emma'ya döndü. "Tabii ki şu anda soruşturma sürüyor. Ama bu gece olanlardan ve tıbbi kayıtlarını gördükten sonra onu burada tutacak geçerli sebebimiz var. Şu anda evine bir olay yeri inceleme ekibi gönderiyorum. Bir diğer ekip de depolara gidiyor. Ethan akıllı bir çocuk; eminim kanıtları güzelce saklamıştır. Ama eğer orada bir şey varsa kesinlikle bulacağız. Her zaman buluruz."

Emma kafa salladı. Kendisini sorgu odasından, Quinlan, Laurel ve Thayer'dan kilometrelerce uzakta hissediyordu. İliklerine kadar bomboştu sanki. Ethan ona başından beri yalan söylüyordu. Emma ona âşıktı ama Ethan'ın tek yaptığı yalan söylemek olmuştu.

Ama artık her şey bitmişti. Ethan yakalanmıştı ve polisin onu suçlamak için gerekli kanıtları bulması an meselesiydi. Bu yüzden merak etmeden edemiyordum... Ben neden hâlâ buradaydım? Ne beklediğimden emin değildim ama bu zamanlarda *bir şeylerin* olacağını sanmıştım. Parlak kapılar, sonunda bir ışık olan uzun bir tünel ya da halemin platin kart yerine geçeceği bir cennet alışveriş merkezine çıkan yürüyen merdivenler belirir belki diye düşünmüştüm. Ama hâlâ buradaydım, hâlâ kardeşimin sessiz gölgesiydim. Sonsuza dek burada kalacak, ikizim ölüp bana katılana dek onunla mı yaşayacaktım?

O sırada kapı ardına kadar açıldı ve Bayan Mercer içeri girdi. Kocası da peşi sıra geliyordu. Aceleyle giyindikleri belliydi; Bay Mercer'ın üstünde hâlâ yatarken giydiği UC Davis tişörtü vardı, Bayan Mercer ise bir eşofman altı ve çamaşırlığın üstünden alınmışa benzeyen şarap lekeli bir bluz giymişti. Thayer ile Laurel onları karşılamak için kalktılar. Emma'nın büyükannesi Laurel'a sıkıca sarıldı. Dudakları gergin bir çizgiye dönüşmüştü. Bay Mercer da Thayer'ı kucakladı. Çocuk utanmış görünse de Bay Mercer'ın sırtına vurup zayıfça gülümsedi.

Emma koltuktan onları izlerken kalbinin sızladığını hissetti. Gerçekte kim olduğunu öğrendiklerinde nasıl hissettiklerini ilk defa tam olarak anlıyordu. Ethan'ın ona yaptığı şeyi Emma da onlara yapmış, olmadığı biri gibi davranmıştı. Hayatlarından çıkmasını istedikleri için onları suçlayamazdı.

Ama sonra Bay Mercer, Thayer'ı bıraktı ve gözleri parlarken Emma'nın yanına oturup onu kucakladı.

Emma bir an onun kollarında donakaldı. Sonra vücudu titremeye başlarken kollarını onun boynuna sardı. Gözleri yanıyordu. "Her şey için çok özür dilerim," diye mırıldandı, omzuna dayandığı için boğuk çıkan sesiyle.

"Biliyorum," diye fısıldadı Bay Mercer, onu öne arkaya sallayarak. "Her şey iyi olacak."

Emma bundan sonra her şey iyi olabilir miydi bilmiyordu. Bay Mercer'ın omzunda ağlayabilmek, hak etmediği bir şeydi ama yine de geri çekilemiyordu.

Aile böyle bir şeydi işte. *Hiçbirimiz* onun verdiği rahatlığı hak etmiyorduk. Babama öfkeyle söylediğim son sözleri, hayattayken annemle sık sık yaptığımız tartışmaları düşündüm. İkisi de ne yaparsam yapayım beni seviyorlardı ama.

Sonunda Bayan Mercer koltukta Emma'nın yanına oturdu ve gergince ellerini ovuşturmaya başladı. Emma'ya kararsızca bakıyordu. Sonra elini tuttu. Mavi gözleri ciddi ve deliciydi.

"Tüm bunlarla yapayalnız yüzleşmiş olman hiç adil değil," dedi yumuşak bir sesle. "Ben hâlâ olanları idrak etmeye uğraşıyorum... ama bunca zamandır ne kadar korkmuş olduğunu biliyorum."

Gözyaşları gözlerini yakarken Emma kafasını salladı. "Size anlatmayı o kadar çok istedim ki."

Bayan Mercer onun elini sıktı. "Pek çok şeye alışmamız gerekecek. Biz tüm bu duyguları anlamaya çalışırken bize zaman verebilir misin?"

Emma kafasını kaldırıp kaşlarını çatarak ona baktı. "Zaman mı?"

"İki kızımızı kaybettik," dedi Bay Mercer çatlak bir sesle. "Bir tanesini daha kaybetmek istemiyoruz."

"Gelip bizimle kalmanı çok isteriz. En azından şimdilik," dedi Bayan Mercer. "On sekiz yaşında olduğunu biliyorum. Belki de bu yaşananlardan sonra hayatına kendi başına devam etmek istiyorsundur. Ama biz de seni tanımak için bir fırsat istiyoruz Emma. Kendin olarak."

Emma cevap vermek için ağzını açtı ama kelimeleri birleştiremiyordu. Bay Mercer'a baktığında o da cesaret verir gibi kafa salladı. Quinlan her zamanki ifadesiz yüzüyle bir koltukta sessizce oturmuştu. Ama Emma onun dudağını kıvıran minik sempatiyi görebiliyordu.

"Tabii ki de gelip bizimle kalacak," dedi Laurel canlı bir sesle. "Tekrar kaçsın diye ormanın ortasında kıçını kurtarmadım herhalde." Gözlerini Emma'ya dikmişti.

Emma odadaki aile üyelerine baktı, hepsi de ondan cevap bekliyordu. Onu henüz affetmemiş olabilirlerdi ama denemek istiyorlardı. Eğer onlar yapabilirse belki o da kendisini affedebilirdi.

"Çok isterim," dedi gözyaşlarının arasında gülümseyerek.

Ben de onların arasında oturuyordum. Ailem yine yanımdaydı. Bana olan sevgilerini, yaşayanlarla ölüleri ayıran sınırın ötesinden bile hissedebiliyordum.

33

EV

"Sansasyonel Tucson İkizleri Davası'nda, şaşkınlık verici yeni gelişmeler yaşandı," diyordu Tricia Melendez'in sesi, Sutton'ın dizüstü bilgisayarında. "Ethan Landry adlı on sekiz yaşındaki genç, geçtiğimiz çarşamba gecesi adam kaçırma, darp ve cinayete teşebbüsten tutuklandı. Kurban kim miydi? Sutton Mercer'ın ikiz kardeşi olan ve çarşamba akşamına kadar, Sutton'ın cinayetinde baş şüpheli kabul edilen Emma Paxton."

Emma, cumartesi sabahı Sutton'ın yatağında kıvrılmış, boş gözlerle ekrana bakıyordu. Bilgisayarı komodinin üzerine, yastıkların arasından görebileceği bir yere yerleştirmişti. Uyandığından beri haberleri izliyor, çeşitli bloglar ve haber kanalları arasında geziniyordu. Aynı olayın yirmi değişik versiyonunu duymuştu şimdiye kadar; Emma Paxton tüm suç-

lardan aklanmıştı ve Ethan Landry'nin hem Nisha Banerjee'yi hem de Sutton Mercer'ı öldürdüğü iddia ediliyordu.

Vücudu kurşundan yapılmış gibi ağırlaşmış olmasına rağmen birkaç dakika sonra kalkıp aşağı inmeli ve Mercer'lara katılmalıydı. Öğleden sonra Sutton'ın bedeni sonunda mezara verilecekti. Sonunda kardeşi huzura kavuşabilecekti.

Kavuşabilecek miydim? Cenaze törenimi aylardır gözümde canlandırmaya çalışıyordum ama artık vakit gelmişti ve ben emin değildim. Ailem ve arkadaşlarımın bu son vedası sonunda beni huzura kavuşturabilecek miydi? Yoksa hayatı boyunca Emma'nın sessiz, kuvvetsiz ve yalnız gölgesi olarak mı kalacaktım?

"Polisin açıklamasına göre Landry, Paxton'ı varlığından yeni haberdar olduğu ikiziyle buluşacağı ümidi vererek Tucson'a çekmişti." Tricia Melendez, sesindeki neşeyi saklayamıyordu. Her zamanki polyester ceketinin bir seviye üzerinde olan tüvit bir Armani ceket giymiş –maaşına zam almış olmalıydı– karakolun önünde dikiliyordu. "Paxton şehre ulaştığında Landry, kendi suçlarının üzerini örtebilmek adına onu ikiz kardeşinin yerine geçmeye zorlayacak tehdit mesajları göndermeye başladı. Soruşturma halen devam ediyor, ancak bir kaynaktan gelen habere göre şehir dışındaki depolar çarşamba gecesi arandı. Buradaki depo, sahte isimle kiralanmıştı fakat görevli, Landry'nin hesabı açan kişi olduğunu doğruladı. Deponun içinde neler olduğuna dair henüz bir bilgi alınamadı ancak polisin suçlayıcı kanıtlar bulduğu varsayılıyor."

Emma, Tricia Melendez'in depoyu açıp da içeride sabırla bekleyen pelüş hayvanı gördüğünde ne diyeceğini merak

ederek hafifçe gülümsedi. Ahtapot hâlâ "delil" olarak tutuluyordu ama Emma onun yanında olmasını dilerdi. Çocukça olduğunu biliyordu ama, Becky'nin yıllar önce yaptığı gibi onu korusun diye boynuna sarmak istiyordu. Bir yanı hâlâ korunması gerektiğini hissediyordu. Belki de bu hep böyle kalacaktı.

Ethan. Onu... gök mavisi, samimi gözlerini, kahkahasını, dudaklarına dokunan dudaklarını ne zaman düşünse göğsünde dipsiz bir boşluk oluştuğunu hissediyordu. Sohbetleri, flört edişleri, birbirlerine verdikleri sözler ne zaman aklına gelse içinden sanki kocaman, saf, güven dolu ve kırılgan bir parça koparılmış da yeri boş kalmış gibi geliyordu.

"Dün, zanlının annesi Beverly Landry adliyeden çıkarken onunla kısa bir görüşmede bulunduk," diye devam etti Tricia Melendez. Emma yataktan fırlayıp ekrana baktı. Bayan Landry adliye basamaklarında kararsızca dikiliyordu. Matlaşmış saçları yamuk bir topuzla toplanmıştı. Gün ışığında bakışları düşmanlık değil, korku doluydu ve çökmüş, zayıf yüzündeki gözleri kocaman açılmıştı. "Banerjee'lerin kızının öldüğü gün öğleden sonra onu onların bahçesine geçerken gördüm," dedi gergince mikrofona eğilerek. "Birkaç hafta önce de çatının arka taraflarına saklanmış yeşil silindir bir valiz bulmuştum. İçinde bir defter ve kız kıyafetleri vardı. Onun çantayı çaldığını söyledim kendi kendime. Ama... ama bu beni korkutmuştu. Başka neler yaptığını sormaya korkuyordum."

Emma istemese de kadına karşı sempati duydu. Bayan Landry'nin, onun yanında o kadar rahatsız görünmesine şaşmamalıydı. Kadın, Emma'nın kim olduğunu, oğlunun neler yapabileceğini başından beri biliyordu. Ama ya bunlara inanmak istememişti ya da araya girmeye korkmuştu.

Kamera tekrar muhabire döndü. "Tucson Bölge Başsavcılığı, Landry'nin iki cinayet, bir cinayete teşebbüs, dolandırıcılık, komplo, şantaj, adam kaçırma ve darptan suçlu bulunacağını açıkladı," dedi kadın. "Kefalet talebi reddedildi. Ben Tricia Melendez, haberleri sundum."

Emma kalkıp bilgisayarın ekranını indirdi. Önceki gün Tucson Bölge Başsavcısı'yla görüşmüştü. Kırmızı takım elbise giymiş kadın iri ve çevik biriydi. Emma dava sürecinde mahkemede tanıklık etmeyi ve mümkün olan her delili sunmayı kabul etmişti. Ona dokunulmazlık vermeyi teklif etmişlerdi –Başsavcı, isterlerse onu sahtekârlık ve kimlik hırsızlığından suçlu bulabileceklerini belirtmişti– ama Emma'nın tanıklık etmeyi kabul etmesinin sebebi bu değildi. Kardeşinin katiline bedel ödetmeye yemin etmişti ve bu yeminini sonuna kadar tutacaktı. Onunla aralarında tanık kürsüsü olacak ve salonda pek çok koruma bulunacak olmasına rağmen Ethan'la tekrar aynı yerde bulunma düşüncesi içindeki boşluğu daha da berbatlaştırıyordu. Ama mahkeme aylar sonraydı. O zamana kadar kendisini hazırlayabilir, hatta belki de iyileşebilirdi.

Başsavcı'ya göre Ethan'ın dizüstü bilgisayarında hem Sutton'ın hem de Emma'nın kişisel bilgileri bulunuyordu; telefonlarına, bilgisayarlarına ve tıbbi kayıtlarına *hack*'leme yöntemiyle ulaşmıştı. Ayrıca Las Vegas'a gittiğinde çektiği pek çok Emma fotoğrafının dışında Sutton'ın da onlarca fotoğrafını çekmişti. Tüm bunları şifrelenmişti ancak adli bilişimdeki bir uzman hepsini ele geçirmeyi başarmıştı.

Emma yine bitkin düştüğünü hissederek kendisini tekrar yastık yığınına bıraktı. Ethan'ın onu kandırması, kendisine

âşık etmesi çok kolay olmuştu. Komikliği, hassasiyeti ve düşünceli olmasıyla mükemmel bir erkek arkadaştı. Bunları onu Tucson'da tutmak için rol olarak mı yapmıştı? Gerçek olan minik bir parçası bile yok muydu? Gerçi gerçek olmasını istiyor muydu onu da bilmiyordu. En kötüsünün ne olduğundan emin değildi. Bir canavar tarafından kandırılmak mı... yoksa bir katile âşık olmak mı?

Kapısı hafifçe tıklatılınca Emma sıçradı ve Sutton'ın penceresinin tepesine asılmış fasulye şekilli saate baktı. Saat biri geçmişti. Kısa bir süre sonra çıkmaları gerekiyordu. "Gel."

Bayan Mercer kapıyı azıcık açarak içeri baktı. Gülümsemesi utangaçtı ama mavi gözleri sıcak bakıyordu. "Nasılsın?"

"Neredeyse hazırım," dedi Emma. Bir süre tuhaf bir sessizlikle öylece durdular. Hafif aralık kapı, Bayan Mercer'ın yüzüne çerçeve olmuştu.

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordu kadın sonunda. Emma gözlerini kırpıştırdı. Büyükannesinin davet beklediğini anlamamıştı.

"Tabii ki! Özür dilerim, ben... tabii ki girebilirsin."

Bayan Mercer kapıyı açıp içeri girdi ve dikkatlice yatağın kenarına oturdu. Tertemiz siyah bir etek-ceket takım giymiş, küt saçlarını güzelce arkaya doğru taramıştı. Gözlerinin kenarındaki çizgiler olmasa Becky'nin ablası gibi görünebilirdi. Bileklerini üst üste atıp dudaklarında minik bir gülümsemeyle odada etrafına bakındı.

"Burası çok tuhaf geliyor. Sanki Sutton hemen şuracıkta... banyoda ya da dolabındaymış gibi. Bir de sen varsın, onun tıpkısı..."

Emma ne diyeceğini bilemiyordu. Son birkaç gündür Mercer'larla birbirlerine karşı ihtiyatlı ve naziktiler; çok uzak bir mesafeden yavaş yavaş bir araya geliyorlarmış gibiydi. Emma onların Sutton'ın yasını tutmak için zamana ihtiyaç duyduklarını biliyor ve bu zamanı işgal etmemeye çalışıyordu. Ama aynı zamanda ailesi onu tanımak istiyormuş gibi de görünüyordu. Dün Bayan Mercer ona en sevdiği yemeği sormuştu ve akşamında masanın ortasında dumanları tüten bir tavuklu kiş, yeşillik salatası ve çay duruyordu. Bay Mercer onu Drake'le çıktığı yürüyüşe davet etmiş ve yürürlerken ona Tucson'dan önceki hayatıyla ilgili sorular sormuştu. Hepsi de Sutton ya da Ethan konularını bir kenara kaldırmış gibiydi –Emma, üzüntülerinin ve öfkelerinin hâlâ taze olduğunu biliyordu– ama samimi bir giriş yapmışlardı ve bu da bir başlangıçtı.

Onu reddeden tek kişi, cenazeden bir gün önce uçağa atlayıp gelen Büyükanne Mercer'dı. Eve girdiğinde kızarmış ve sulanmış gözlerle Emma'ya uzun uzun bakmış, ardından da soğuk bir şekilde üst kattaki misafir odasına çıkmıştı. "Sutton'a çok düşkündü," diye fısıldamıştı Bay Mercer, Emma'ya. "Bu onun için büyük şok oldu. Ama yakında alışacaktır." Ama Büyükanne Mercer hiç "alışma" belirtisi göstermemişti. Emma'dan sadece "o kız" diye bahsediyor ve yemek masasına ona en uzak yere oturuyordu. Emma kendisini çok fazla üzmemeye çalışıyordu ama çok zordu.

"Senin için de güç olduğunu biliyorum," dedi Bayan Mercer, Emma'nın gözlerine bakarak. "Tüm bunlar olmadan önce seni tanımış olmayı o kadar çok isterdim ki." Hüzünle

gülümsedi. "Ama değiştirilemeyecek bir şey için dilekte bulunmak saçma."

"Ben de onunla tanımış olmayı diliyorum," deyiverdi Emma. Kollarını gövdesine sarıp cenaze için giydiği gri yün hırkayı kavradı. Kafasını kaldırdığında Bayan Mercer'ın yanağından süzülen tek gözyaşını sildiğini gördü.

"Biliyorum." Yatakta yanına hafifçe vurunca Emma gidip oraya oturdu. Büyükannesi elini tutup sıktı. "Umarım sen de bunun yalnızca ve yalnızca Ethan'ın suçu olduğunu biliyorsundur."

Emma cevap vermedi. Ethan'ın cinayet suçundan paçayı kurtarmasına onun yalanları sebep olacaktı neredeyse. Keşke buraya geldiği ilk gün daha çok çabalasa, kayıtlarını incelemeleri için polise ısrar etse, o kadar korkak olmasaydı.

Bayan Mercer onun düşüncelerini okumuş gibi kafasını iki yana salladı. "Seni suçlamıyoruz Emma. Hangimiz hayatlarımızı hata yapmadan yaşadık ki? Eğer Ted ile ben, Becky'ye daha iyi destek olabilseydik belki de seni bizden saklamazdı. Becky kendi hayatını mahvetmeseydi ikinizle birden ilgilenebilir ya da mantıklı davranıp ikinizi de bize verebilirdi. Sen bir sır olarak saklanmasaydın Ethan seni o şekilde kullanamazdı. Bize yalan söyleme zorunluluğu hissetmiş olman acı verici tabii. Ama korkunç bir sırrı tek başına yüklenmiştin. Biz de senin yaptığından farklı bir şey yapmazdık sanıyorum." Bayan Mercer'ın dudağı titredi. "Hepimiz hata yaptık. Ama kızımın hayatını almayı seçen Ethan'dı. Başkası değil."

Emma güçlükle yutkundu. Bayan Mercer'a inanmak istiyordu. Kendisini affetmek istiyordu. Belki zamanla yapabilirdi.

Elimi Emma'nınkinin üstüne koydum. "Seni affediyorum," diye fısıldadım, vicdan azabını çekip alabilmeyi dileyerek.

Bayan Mercer yine boğazını temizledi. "Ted'le konuşuyorduk da senin burada kalmanı istiyoruz. Tabii sen de istersen." Kirpikleri kırpıştı. "Liseyi Hollier'da bitirebilirsin. Kendi ders programını çıkarabilmen için Müdire Ambrose'la görüşeceğiz. Üniversite konusunda da yardımcı olacağız. Las Vegas'taki notların oldukça etkileyici."

Emma kızardı. Bayan Mercer'ın ona ettiği ilk iltifattı bu. Göğsündeki acı verici boşluğun ortasında minik bir kıvılcım yandı.

Bayan Mercer devam etti. "Sutton'ın üniversite fonu vardı. Senin için kullanmamızı sorun etmezdi bence."

Tabii ki de etmiyordum. Tüm yaşananlardan, benim için yaptığı onca şeyden sonra Emma bunu hak ediyordu.

Emma büyükannesinin, kendisininkilere çok benzeyen gözlerine baktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı çatlak bir sesle. "Ben... buraya gelmeden önce ailenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum."

Bayan Mercer ona sıkıca sarıldı. Emma onun Elizabeth Arden parfümünün, hafif çayla karışmış kokusunu alabiliyordu.

Ayrıldıktan sonra bir süre sessizce oturdular. Emma artık tanıdık olan odada etrafına bakındı. Beyaz ahşap masada yarısı erimiş cam mum kavanozları vardı ve pencere kenarına, içlerinde çiçekler olan boş şarap şişeleri dizilmişti. Sutton'ın kabarık ve yumuşak yastıkları tüm odayı kaplamıştı. Şifonyerdeki düz ekran televizyonun etrafına biblolar ve süs

eşyaları –ışıklı deniz kabuklarım, kutuya konmuş bir sedef ve beyaz seramik bir kâse– yerleştirilmişti. Odada nane ve leylak kokusu vardı; buraya ilk geldiği günden beri hiç değişmemişti bu koku. Mercer'ların evine geldiğinden beri Emma pek bir şeyi değiştirmemişti. Komodine küçük bir yığın kitap koymuş, Goodwill'den aldığı bir *vintage* Hermès eşarbı sandalyenin arkasına bağlamıştı sadece. Sutton'ın eski fotoğraflarının hepsi hâlâ çalışma masasının arkasındaki mantar panodaydı ama Emma da birkaç fotoğraf iliştirmişti. Birinde Bellagio fıskiyeleri önünde yüzünde renkli ışıklar oynayan Alex vardı. Bir diğerinde de Emma ile Laurel, kollarını birbirinin omzuna atarak objektife bakmışlardı.

Bu evde, bu odada başına pek çok şey gelmişti. Çoğu acı verici şeylerdi ama yine de iyi şeyleri silmemişlerdi. Sonunda ailesini bulmuştu. Sonunda ait olduğu yeri bulmuştu.

Bayan Mercer onun bakışlarını takip etti. "Burası artık senin odan," dedi yumuşak bir sesle, ellerini Sutton'ın pembe yatak örtüsünde gezdirerek. "Tekrar dekore edebiliriz, sen nasıl istersen."

Emma kafasını iki yana salladı. "Bir süre daha böyle kalmasını istiyorum. Ona yakın hissetmemi sağlıyor."

Bayan Mercer gülümsedi. "Ben de öyle hissediyorum." Kapıya gidip elini çerçeveye dayadı. "Yarım saat sonra çıkacağız. Hazır olduğunda aşağı gel." Bunu söyledikten sonra gitti.

Emma bir süre sessizce oturdu. Yan odadan Laurel'ın dinlediği müziğin sesi geliyor, basın kuvveti duvarları titretiyordu. Aşağıdaki Büyükanne Mercer ile Bay Mercer, adamın taktığı kravat hakkında tartışıyorlardı.

Bunlar normal bir ailenin sesleriydi... Emma'nın da ait olduğu ailenin. Ve bir süre sonra bu ailenin nüfusu bir kişi daha artacaktı. Karakoldan gelir gelmez Mercer'lara açıkladığı sırrı düşündü. Becky'nin, Kaliforniya'da yaşayan bir kızı daha olduğunu onlara söylemişti. Kız şu anda on iki yaşında olmalıydı. Emma kardeşinin adının ne olduğunu bile bilmiyordu ama Mercer'lar onu da bulacaklarına söz vermişlerdi. Kızın mutlu olmasını umuyordu ama mutlu değilse bile Mercer'ların kocaman bir evi vardı.

Ama bu bekleyebilirdi. Bugün kardeşlerinden birine sonunda veda edebilecekti. Diğeri için endişelenmeyi yarına bırakabilirdi.

34

KRALIÇE ÖLDÜ (KRALIÇE ÇOK YAŞA)

Sutton'ın cenaze töreni, Catalina Foothills'teki güzel bir İspanyol tarzı kilisede düzenlenecekti. Kerpiç duvarlar krem rengiydi ve yerlerde kalın, kırmızı halılar döşeliydi. Her yerde çiçek demetleri vardı. Oturulacak yerlerin hepsi dolmuştu; okulun tamamı ve Tucson'un neredeyse yarısı oradaydı. Emma'nın gözleri kalabalığı taradı. Sutton'ın öğretmenleri, öğrencilerle birlikte oturmuşlardı. Kalıp gibi saçlarına asker kepi şeklinde siyah bir şapka iliştirmiş Müdire Ambrose tuhaf bir şekilde en önde oturuyordu. Üniformalarının içinde parlayan birkaç polis memuru da gelmişti. Quinlan çok güzel Asyalı bir kadının yanında oturuyordu. Emma bu kadının onun karısı olduğunu fark ederek şaşırdı.

Onların arkasında da yüzü her zamanki gibi ifadesiz olan Corcoran vardı.

Mihrabın önüne Sutton'ın büyütülmüş bir fotoğrafı konmuştu. Objektife mimikler yaparken, sırıtırken ya da film yıldızları gibi dudaklarını büzerken baktığı çoğu fotoğrafının aksine bunda sakin ve gizemli bir kız vardı. Büyük gözleri berraktı ve dudakları esrarengiz bir tebessümle aralanmıştı. İfadesi kötücül ya da sinsi değildi ama insanların tahmin edemeyeceği kadar derin ve güzel bir gizli kişiliği olduğunu gösteriyordu sanki.

Kardeşimle birlikte ben de bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdirdim. Pek tanımadığım, fazla iletişim kurmadan hayatımdan geçmiş bir sürü insan vardı. Koridorda yanından geçtiğim öğrenciler, gözlerimi devirerek baktığım insanlar, yalnızca bir ya da iki kez konuştuğum komşular... Öyle kalabalıktı ki kendimi nedense üzgün hissetmeme neden olmuştu bu. Kimleri tanıma şansını kaçırmıştım?

Emma en ön sırada Sutton'ın ailesiyle birlikte oturup ellerini yumruk yaparak kucağına koymuştu. Yanındaki Laurel, Bay Mercer'ın kumaş mendilini yüzüne kapatmış hıçkırıyordu. Bay ve Bayan Mercer birbirlerine can simidiymiş gibi tutunmuşlardı. Onların diğer tarafındaysa siyah bir takım elbise giymiş Büyükanne Mercer vardı; dudakları ıstırapla kırmızı bir çizgiye dönüşmüştü.

Karşısındaki parlak ahşap tabuta bakarken Emma'nın gözleri kuruydu ve göğsündeki acı algılanamayacak kadar büyüktü. Dört uzun aydır kardeşinin kaybıyla yaşıyordu; sürekli bir dehşet içinde yaşadığı bu dört ayda yas bile tutamamıştı.

Şimdi veda etme şansı vardı ama nasıl hissedeceğini bilemiyordu. Hiç tanışmadığı birini kaybetmişti. Ama bir bakıma Sutton'a herkesten çok yakınmış gibi hissediyordu. Kanyondaki parlak figür aklına geldi. Şeffaf ve kör edici güzellikteydi. Sutton'la aralarında anlayamayacağı kadar derin ve güçlü bir bağ vardı ve bunun yok olmasına nasıl izin vereceğini bilemiyordu.

Ben de bilemiyordum.

Koridorun diğer tarafındaki sırada Yalan Oyunu kızları oturuyordu. Charlotte ellerinin arasındaki kumaş mendili sıkıyordu. Madeline ile Thayer yan yanaydılar ve Thayer, ağlayan kardeşine kolunu korumacı bir şekilde sarmıştı. Gözleri Sutton'ın fotoğrafına dikilmişti, şoka girmiş gibi görünüyordu. Normalde kaygısız olan Twitter İkizleri bile birbirlerine destek olmak için omuz omuzaydılar. Yere bakan Gabby'nin düğme burnundan aşağı gözyaşları damlıyordu. Yüzünü ikizinin kollarına gömmüş Lili'nin ise omuzları sarsılıyordu.

Mercer'lar cenaze törenini hastane papazının yürütmesini istemişlerdi; aslında dindar bir aile değildiler ama Peder Maxwell, Sutton'ı çocukluğundan beri tanıyordu. Adam anma konuşmasında, gelecek vaat eden bir genç kıza dönüşmüş olan neşeli, taşkın çocuktan bahsederken hiç çekinmeden gözyaşı döktü. Emma onu pek dinlemiyordu. Rahibin dikkatle seçilmiş kelimeleri şefkat doluydu ama Emma'nın tanıdığı Sutton'a hitap edemezdi. Çünkü onunla tanışmamış olsalar da şimdi ikizini herkesten iyi o tanıyordu. Mağrur ve bencil yanını biliyordu. Ama daha önemlisi sadık, ateşli ve tutkulu yanını biliyordu. Kardeşinin bir savaşçı olduğunu da

biliyordu. Sutton kanyondaki o gece gücünün bir kısmını onunla paylaşmıştı.

Emma o ana döndüğünde rahip son duasını yapıyordu. Sonra tüm konuklar ayağa kalktı ve kalabalığın arasından mırıltılar yükselmeye başladı. İnsanlar baş sağlığı dilemek için Mercer'ların etrafını çevirdi. Laurel, çömlekçilik öğretmeni Bayan Gilliam'la sarılıp isterik şekilde ağlamaya başlamıştı. Bay Mercer ise Doktor Banerjee'yle kısık sesle muhabbet ediyordu; kızlarını kaybetmek iki adamın arasında bağ oluşturmuştu. Emma birden kapalı alanda daha fazla kalamayacağını hissetti. Ailesinden ayrılıp sütunlardan birinin arkasındaki bir girintiye girdi. Önce Sutton, sonra da aranan biri olarak yaşadığı onca zamanın ardından tıpkı eski Emma gibi bir kenara geçip görünmez olmak çok tuhaf gelmişti.

Gerilerken birisine çarptı. "Ah! Çok... özür dilerim." Dönüp de karşısında siyah takım elbise giyip açık mavi kravat takmış Garrett Austin'i bulunca sesi zayıflamıştı. Gözleri buluşurken yanaklarının kızardığını hissetti.

"Şey, merhaba," dedi çocuk en az onun kadar kızarırken.

"Merhaba," diye tekrar etti Emma. Küçük girintinin ötesinde, kilisenin ses sisteminden hafif bir akustik gitar ezgisi yayılmaya başladı. Garrett derin bir nefes aldı.

"Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam," dedi çocuk onun gözlerine bakamadan. "Sana öyle davrandığıma inanamıyorum."

Emma kafasını iki yana salladı. "Bilmiyordun ki."

"Önemli değil." Garrett ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve ellerini ceplerine soktu. "Sutton *olsaydın* bile öyle davranmamalıydım."

"Senin için çok... kafa karıştırıcı bir durumdur eminim." Emma eteğini düzeltmek için çekiştirdi. "Daha önce söyleyemediğim için özür dilerim. Şu doğum günü meselesinde de... yüzüne vurmuş gibi oldum biliyorum. Seni küçük düşürmek istememiştim. Ben sadece..."

"Biliyorum," dedi çocuk hızla, daha fazla kızarırken. "Anlıyorum." Sütuna yaslanırken Emma'nın gözlerine bakmaktan çekiniyordu. "Aslında Sutton benden ayrılmak üzereydi. O gece kanyonda onu gördüğümde anlamıştım bunu. Ertesi gün seninle karşılaştığımızda bana bu konuda bir şey demedin. Şansıma inanamamıştım. Sutton'ın fikrini değiştirdiğini düşünmüştüm." Ayakkabılarına baktı. "Kız kardeşimin başına gelenleri duydun mu?"

"Evet," diye mırıldandı Emma dudağını ısırarak.

"Bunun bahane olmadığını biliyordum. Ama o olay olduğundan beri çok... çok öfkeliyim. Neden hayatıma devam edemiyorum anlayamıyorum." Yanağından tek bir gözyaşı süzüldü. "Sutton bana karşı olması gerekenden daha sabırlıydı."

Onu dinlerken Emma'nın kalbi anlayışla sızladı. "Kendi başına atlatılamayacak kadar büyük bir şey yaşamışsın." İçgüdüsel olarak elini tutup sıktı.

Garrett kafasını iki yana salladı. "Neyse, bahane üretmeyeceğim artık. Pazartesi günü terapiye başlıyorum. Birilerinin cinayet işlediğimden şüphelenmesine neden olacak kadar dengesizsem yardıma ihtiyacım var demektir."

"Ethan'ın suçu sana atmaya çalıştığını duydun mu?"

"Evet." Kafasını şaşkınca iki yana salladı. "O çocuk... hepimizi kandırdı resmen. Hepimiz onun sana deli olduğunu düşünüyorduk."

Emma'nın boğazı düğümlendi. Kafasını çevirip girintinin içine yerleştirilmiş minik mermer çarmıha baktı. "Evet," dedi fısıltıyla. "Ben de öyle düşünüyordum."

Garrett tam bir şey demek ister gibi ağzını açmıştı ki kilisenin orta kısmında bir hareketlenme oldu. Kalabalığa bakmak için döndüklerinde herkesin mihrabın tepesindeki duvara baktığını gördüler. Gitar ezgisi aniden durdu ve ışıklar söndü.

Hoparlörlerden yükselen bir ses tüm kilisede yankılandı. "Sutton Mercer... seni saygıyla selamlıyoruz!"

Emma bu sesin Charlotte'a ait olduğunu idrak etmişti ki hoparlörlerden Fun'ın "We Are Young" şarkısı yükselmeye başladı. O anda kilisenin arka tarafında gizli bir projektör açıldı ve mihrabın üst kısmında Sutton ve arkadaşlarının müziğe göre ayarlanmış fotoğrafları belirdi. Bir tanesinde Sutton, Madeline, Charlotte ve Laurel gizlice girdikleri kaplıcalarda ellerindeki mataraları şerefe der gibi kaldırmışlardı. Bir diğerinde birisi eğlence treninde fotoğraf makinesini Sutton'ın yüzüne tutmuştu. Saçları yüzünün etrafında savrulurken Sutton çığlık atarak gülüyordu. Ardından Charlotte'ların havuzuna bombalama atlarken çekilmiş bir videosu geldi. Bunu da Laurel ile karaoke yaparken ve Thayer'la dans ederken çekilmiş videosu takip etti. Bir tanesindeyse Gabby ve Lili ile kavgadaydılar; Twitter İkizleri sayıca ona üstün geldikleri için etrafını sarmışlardı ve hepsi de kıkırdarken onun saçlarına krem şanti sıkıyorlardı.

En son Sutton'ın daracık gümüş rengi bir elbise içinde poz verirken çekilmiş bir görüntüsü çıktı. Charlotte'ların verandasında dikiliyordu ve arkada özel Yalan Oyunu partilerinden biri tam gaz devam ediyordu.

"Muhteşem bir divayı alaşağı edemezsiniz," dedi Sutton, kilisede yankılanan sesiyle. Sonra kameraya bir öpücük attı ve ekran karardı.

Emma yanaklarının gözyaşlarıyla sırılsıklam olduğunu fark etti. Işıklar açıldığında uzun bir sessizlik çöktü içeri. Bay Mercer kendisini kaybetmiş, yüzünü karısının omuzlarına gömmüştü. Tenis takımının yarısı hıçkırıklar içindeydi. Clara yüksek sesle ağlıyor, sesi tüm kilisede yankılanıyordu.

Arkadaşlarımın bana son hürmet gösterisi videoyu izlerken kalbim güneşi görüp açılan bir tomurcuk gibiydi. Renkler ve ışıklar zihnimi doldurdu, birden hayatımın her anı, her hatıram geri geldi. Kaybettiğimi sandığım her şey geri döndü. Antika çay takımından anneme çay dolduruyormuş gibi yaptığımı, babamın elime bir dürbün tutuşturup tepemizdeki ağaca tünemiş kızıl kuyruklu şahini işaret ettiğini hatırladım. Bir anıda yağmurlu bir gece Laurel'la yastıklardan kule yapıyorduk. Üçüncü sınıfta okul otobüsünde Charlotte'la, sonraki sene de teneffüslerde Madeline'la buluşuyordum. Noel'de ilk tenis raketim hediye olarak geliyordu. Bir tatilde Pasifik Okyanusu'nda yüzüyor, kilometrelerce uzanan yalnız maviliği seyrediyordum. Charlotte'un evinde kendimiz için uydurduğumuz unvanlara kıkırdayarak resmi Yalan Oyunu kartlarımızı hazırlıyorduk.

Sonra Thayer'ı ilk kez öpüyordum. Ve ikinci, üçüncü kez. Tüm öpüşmelerimiz, birlikte geçirdiğimiz tüm anlar mükemmel bir netlikle geri döndü.

Her bir şaka, her bir sır ve macera da zihnimdeki yerini buldu. Hepsi çok güzel, çok canlı, çok gerçekti. Bu benim hayatımdı. Ethan bunu elimden alamamıştı.

Emma kilisenin arka taraflarından bir boğuşma sesi duydu. Dönüp baktığında kıvırcık saçlı, ihtiyar bir kadının Lili ile Gabby'yi görsel-işitsel ayarlama kabininden kulaklarından tutarak çıkardığını gördü. Twitter İkizleri yürürken ağır metalciler gibi yumruklarını havaya kaldırdılar. Peder Maxwell, mihraptaki Charlotte'tan mikrofonu almak için koşarken, papyon takmış bir adam da Madeline'ı ışık kontrol kabininden kovalıyordu.

Yalan Oyunu kızları binadan çıkarılmadan önce birisi alkış tutmaya başladı.

Emma alkışın nereden başladığını görememişti ama saniyeler geçtikçe yenileri ekleniyor ve sesi daha da yükseliyordu. Birisi parmaklarını ağzına götürüp ıslık çaldı. Emma'nın hiç görmediği bir kız, "Seni seviyorum Sutton!" diye bağırdı.

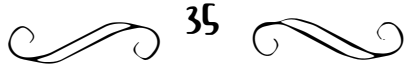
"Sutton, seni özleyeceğiz!" diye bağırdı onun arkasındaki biri. Herkes alkış tutuyor, ayaklarını yere vuruyor ve Sutton'ın adını haykırıyordu.

"Hollier bir daha asla aynı olmayacak!"

"Oy vereceğimiz tek balo kraliçesi sensin!"

Büyükanne Mercer herkesten daha güçlü alkışlarken onun yanındaki Laurel ağlıyordu. Dudaklarını büzmüş ihtiyar kadın şaşkınlıkla Gabby ile Lili'yi bırakınca kızlar Bakire Meryem heykeli altında duran Charlotte ile Madeline'a katılmak için koştular. Dördü birlikte alkışlara katılırken gözlerinde yaşlarla Sutton'ın fotoğrafına döndüler.

Yukarıda süzülürken alkışlar varlığımın ta içinde yankılanıyordu. Hatta bir an için kalp atışı bile zannedilebilirdi.

35

YENI ARKADAŞLAR EDIN AMA ESKILERI DE BIRAKMA

Birkaç dakika sonra Emma yumuşak öğlen güneşine adım attı. Resepsiyon, kilisenin önündeki verandada, mis kokulu okaliptüs ağaçlarının altında yapılacaktı. Cenazeye katılanlardan bazıları çoktan kâğıt tabaklarını volavanlar, salatalıklı sandviçler ve reçelli kurabiyelerle doldurmuştu bile. Emma, kırılgan görünen ama Koç Maggie ile hararetli bir sohbete dalmış Doktor Banerjee'yi gördü. Quinlan da limonatasını yudumlarken Peder Maxwell'le konuşuyordu. Louisa ile Celeste yan yana durmuş, bir tabak çiğ sebzeyi paylaşıyorlardı. Louisa'nın neler yaşadığını bilen Emma onu izlemeye başladı. Kız nasılsa tüm o karanlığı arkasında bırakıp hayatına devam etmeyi başarmıştı. O yapabildiyse belki Emma da yapabilirdi.

"Emma?" Sol tarafından kararsız bir ses geldi. Emma döndüğünde kendisinden bir kafa kısa olan, siyah bir elbise ve bağcıklarının yarısı bağlanmış Doc Marten botlar giymiş Alex Stokes'la karşılaştı.

Yüzü aydınlanırken, "Alex!" dedi.

Alex hemen koşup kollarını ona sardı. "Senin yapmadığını biliyordum," dedi, yüzünü Emma'nın omzuna gömdüğü için boğuk çıkan sesiyle. "O mesajları polise gösterdiğim için üzgünüm. Başka ne yapacağımı bilemedim."

"Önemli değil," dedi Emma. "Önünde sonunda bulacaklardı zaten. Seni bu meseleye çektiğim için ben üzgünüm asıl. Ve yalan söylediğim için çok, çok özür dilerim."

Alex geri çekilip anlayışla ona baktı. "Durum bayağı... karışıkmış gibi."

"Evet," diye mırıldandı Emma dudağını ısırarak. "Henüz hepsini anlatmaya hazır değilim. Ama söz veriyorum, hazır olduğumda anlatacağım."

"Ben hep buradayım," dedi Alex, onun dirseğini sıkarak.

O sırada kilise kapıları tekrar açıldı ve Yalan Oyunu grubu birlikte dışarı adım attı. Gözleri kıpkırmızı olsa da Sutton'ı gururlandıracak bir asaletle yürüyorlardı. Charlotte dudaklarına parlak kırmızı ruj sürmüştü. Madeline ise baş balerin azametiyle çenesini dikmişti. Lili ile Gabby kol kolaydılar; Lili dantel tayt giymiş ve siyah *eyeliner* sürmüş, Gabby inci kolye ve küpe takmıştı. Laurel da onlarla birlikteydi; bal rengi saçlarını yüzünden geriye itmişti ve elinde işlemeli kumaş bir mendil tutuyordu.

Alex bir kızlara, bir Emma'ya baktı. "Bayağı... şey, hoş görünüyorlar."

Emma sırıttı. "Değiller. Ama sorun değil. Çok harikalar."

Emma'yla ile ilk göz göze gelen Charlotte oldu. Yavaşça basamaklardan inip onun yanına geldiğinde diğer kızlar da peşinden indiler. Laurel hafifçe gülümsedi ama diğerlerinin yüzleri ifadesizdi. Emma'nın yanındaki Alex kıpırdandı.

Uzunca bir süre sonra Charlotte elini Emma'ya uzattı.

"Resmi olarak tanışmadık," dedi yumuşak bir sesle. "Ben Charlotte Chamberlain. Kaybın için çok üzüldüm."

Emma yutkundu, sonra iki eliyle Charlotte'un elini kavradı. Kızın avucu sıcak ve yumuşaktı. Bir süre bu şekilde kaldıktan sonra da onu kendisine doğru çekip sarıldı.

"Çok üzgünüm Char," diye fısıldadı. Charlotte kollarının arasında titredi, sonra o da onu sıkıca kucakladı.

"Sana açıklama şansı vermediğimiz için özür dileriz," dedi Madeline, kollarını ikisinin etrafına sararak. Emma iki kızın da ağlamaya başladığını hissedebiliyordu.

"Sizi suçlamıyorum," dedi. "Sutton en iyi arkadaşınızdı. Ben de size aylarca yalan söyledim."

"Öyle ama başka şansın yoktu," Charlotte burnunu çekti. "Cinayeti tek başına çözmeye çalışmana inanamıyorum."

"*Ben de* Ethan'ın böyle..." diye başladı Lili ama Laurel ona pis bir bakış attı.

"Çok erken," diye tısladı.

Uzun bir süre sonra birbirlerinden ayrıldılar. Emma durumun onlar için garip olduğunu biliyordu. Kendisi onları tanımıştı ama kızlar onu tanımıyorlardı. Emma gibi birini severler miydi acaba? O, Sutton'dan çok farklıydı. Ama her şeye rağmen Yalan Oyunu kızlarıyla geçirdiği zamanlar eğ-

lenceliydi. Eski hayatında hiç almadığı riskleri almış, en çok ihtiyacı olduğu zamanda cesaret vermişlerdi. Ayrıca kendisinden de onlara bir şeyler bulaştırdığını düşünüyordu. Sutton'ın yerine geçtiğinden beri kızlar birbirlerine karşı daha sıcak ve kabulleniciydiler.

Emma, "Bu benim Henderson'dan arkadaşım Alex," deyince Alex kafasıyla selam verdi. Emma hafifçe gerildi; bu dünyaların çarpışması anı bayağı tuhaf gelmişti. Alex, Yalan Oyunu grubunun şaka yapmaya bayılacağı tipte bir kızdı. Sutton'ın arkadaşları da Alex'in "moda kurbanları" ve "trend kaltakları" diye adlandıracağı kızlardandı.

Lili, Alex'i baştan aşağı süzdü. "Botlarını sevdim," dedi. "Bende diz boyu olanlardan vardı ama köpek yedi."

"Kötü olmuş," dedi Alex. Lili ciddiyetle kafa salladı.

"Henderson, Las Vegas'a yakın değil mi?" diye sordu Charlotte. "Bir Yalan Oyunu gezisi için geçen yaz oraya gitmiştik. Sutton dil dökme kabiliyetiyle bizi Bellagio'daki kral dairesine kabul ettirmişti." Hüzünle gülümsedi. "Orada yaşamak eğlenceli olmalı. Yapılacak çok şey var."

"Fena değil," dedi Alex. "Emma yokken o kadar eğlenceli değildi."

"Eee... artık her şey bittiğine göre Tucson'da mı kalacaksın?" diye sordu Madeline ihtiyatla. Emma kafa salladı.

"Öyle umuyorum. Mercer'lar onlarla yaşamamı istediler." Alex'e baktı. "Seni çok özleyeceğim. Ama daha önce hiç ailem olmadı, bunu yapmak zorundayım."

"Biliyorum," dedi Alex. "Anlıyorum. *Çok* uzak değiliz ki zaten. Belki de bir süre sonra yeni bir Yalan Oyunu gezisi

düzenleyip ziyarete gelirsiniz." Grubun adını söylemekte zorlanmıştı ama kimse bunu fark etmemiş gibiydi. Emma gülümsedi.

Charlotte, Madeline'a bakınca kız kafa salladı. "Yalan Oyunu'ndan bahsetmişken, bu hafta sonu birimizde kalmayı düşünüyoruz. Sen de gelmek ister misin?"

Emma keyifle kızardı. "Çok isterim." Bir süre susup sonra devam etti. "Ama yapmayacağım bir şey var."

Madeline merakla kafasını yana eğdi ama Laurel onun ne diyeceğini biliyormuş gibiydi.

"Daha fazla şaka olmasın. Artık yapamam."

Kızlar bayağı bir süre sessiz kaldılar. Charlotte kafasını eğip siyah Jimmy Choo ayakkabılarına bakarken Madeline kollarını gövdesine sardı. Arkadaki Twitter İkizleri'nin ağızları bir karış açık kalmıştı. Alex soru sorar gibi bir kaşını kaldırırken Laurel kafasını salladı.

"Ben bu konuda Emma'ya katılıyorum," dedi. "Şakalar çok fazla insanı incitti. Benim boğma videom da Ethan'ın kullandığı... biliyorsunuz işte..." Sesi kesildi.

Madeline derin bir nefes aldı. "Haklısın. Belki de sadece sıkıcı popüler kızlar olmanın zamanı gelmiştir. Zaten böyle zamazingolar olmadan da yeterince *muhteşemiz*."

Charlotte saçını omzunun arkasına attı. "Ben de bir süredir bunu düşünüyordum. Artık çocuk değiliz."

Emma, karşı çıkacakmış gibi görünen Lili ile Gabby'ye baktı. Lili eğilip kardeşinin kulağına bir şey fısıldayınca Gabby kafa salladı. Gruba daha birkaç ay önce kabul edilmişlerdi ve bu kadar çabuk bitmesinden memnun görünmüyorlardı.

Ah, pekâlâ. Twitter İkizleri asilik yapabilirlerdi, Emma'ya dokunmadıkları sürece sorun yoktu.

"Her neyse, artık şakalar için zamanımız yok," dedi Charlotte. "Benim Barbados için yeni bir mayo almam lazım. Bronzlaşmak istiyorsam üstüm kapalı oturamam herhalde." Sonra mahcupça gülümsedi. "Emma, gelmek istersen hâlâ davetlisin. Biraz plaj havası, içkiler ve erkekler tüm bu... olanlardan sonra iyileşmene yardım edecektir." Üzüntüyle etrafını işaret etti. Emma duygulanarak minnettarlıkla onun omzuna elini koydu.

"Teşekkürler Char. Ama Noel'i ailemle geçirmek istiyorum." Laurel'ın gözlerine baktı, sonra ikisi de gülümsediler.

"Anlaşıldı," dedi Madeline neşeyle. "Size rom getiririz."

Emma güldü. O sırada yüzüne vuran güneş ve çıplak bacaklarına vuran aralık esintisi neredeyse ilahi gelmişti.

Arkadaşlarımın birbirlerini teselli etmelerini izledim. Gözleri yaşlarla parlarken kış güneşi vuran yüzlerindeki gülümsemeleri temkinliydi. Beni ne kadar çok özleyeceklerini, bu hüznü uzun süre kalplerinin derinliklerinde taşıyacaklarını biliyordum. Ama iyileşeceklerdi. Yaşayacak, başarılı olacaklardı. Beni sevgiyle hatırlayacaklardı ve hayatta olanların ölüleri her zaman unuttuğu gibi önünde sonunda beni unutacaklardı.

O anda, yüreğimin burkulmasına neden olan bir şey gördüm.

Thayer ellerini ceplerine sokmuş, kenarda duruyordu. Yalnızdı. Ve Emma'yı izliyordu.

36

SONSUZA DEK SENİN

Thayer kalabalıktan biraz uzakta, kilisenin etrafını çeviren alçak beyaz bir duvara yaslanmıştı. Üstüne mükemmel oturan bir Burberry spor mont ve kumaş pantolon giymiş ama kravat takmamıştı. Siyah saçları tek gözünün üstüne düşmüştü ve elleri ceplerindeydi. Emma'nın kendisine yaklaştığını görünce elini hafifçe kaldırdı.

"Selam," dedi.

"Selam," diye karşılık verdi Emma. Sonra sessizleştiler. Emma, Garrett'ın gözlerindeki yaşları silerek kardeşiyle Louisa'ya katılmasını izledi. Büyükanne Mercer, kolunda Bay Mercer'la basamaklardan iniyordu. Laurel da hemen büyükannesinin yanına gidip diğer koluna girerek kulağına bir şeyler mırıldandı.

Thayer ile Emma'dan birkaç metre ötedeki kaktüsün

tepesine iki matemli kumru tünemişti. Derin bir muhabbet ediyorlarmış gibi ötüşüyorlardı.

"Dikenler nasıl canlarını yakmıyor acaba?" dedi Thayer birden.

Emma soru sorar gibi kafasını yana eğdi. Thayer kafasıyla kuşları işaret etti.

"Çok hafif oldukları için herhalde," dedi Emma. Sonra yutkunarak boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı. "Thayer, çok çok özür dilerim."

Thayer bakışlarını yavaşça ona çevirdi. Ela gözleri acı dolu ama berraktı. "Sana kızgın değilim Emma." Uzunca bir süre onun yüzüne baktı, sonra kafasını çevirdi. "Sadece... Ona çok benziyorsun. Her şeyi biliyorum ama yine de bir yanım seni öpmek istiyor."

"Ama bu çok yanlış olur," dedi Emma. Üzüntüyle gülümsedi. "Ben Sutton değilim. İyi bir dublör bile değildim."

Thayer hafifçe gülünce yanağındaki mükemmel gamzesi ortaya çıktı. "Kendini hafife alma. O değilsin ama sen de oldukça harikasın."

Sonra arka cebindeki cüzdanı çıkarıp bir parça kâğıt uzattı. Kâğıdı görür görmez ne olduğunu anladım. Sanki elektrikli bir tel beni bu mektuba bağlıyordu.

"Bunu bana polisler verdi," dedi Thayer nota bakarak. "Telefonunda bulmuşlar. Ethan silmeye çalışmış olmalı ama adli bilişimci adam SD karttan kurtarmış. Sutton bunu o gece kanyonda yazmış ve gizli e-posta adresimize taslak olarak kaydetmiş. Sanırım... sanırım senin okumanı sorun etmezdi."

Notu alırken boğazı düğümlenen Emma kâğıdı dikkatlice açtı.

Sevgili Thayer,

Şu anda hâlâ bu gece yaşadıklarımı idrak etmeye çalışıyorum. Tüm dünyam altüst oldu sanki. Ama bu belirsizlikler bir şeyi net olarak anlamamı sağladı: Seni seviyorum. Seni çok ama çok seviyorum ve seninle birlikte olmak istiyorum.

Canını yakan çok şey yaptım, biliyorum. Ama artık öyle olmasını istemiyorum. Nereye gittiysen önemli değil. Sana kızgın değilim. Bana ne zaman hazır olursan söyleyebilirsin, benim için bir şey değişmeyecek. Sen benim için teksin. Böyle bir aşk hayatta sadece bir kez yaşanır. Bu yüzden bundan vazgeçmeyeceğim.

Sonsuza dek senin,
Sutton

Emma'nın gözleri yaşarmıştı. Gözyaşları akıp mektubu lekelemeden önce hemen gözlerini sildi. Kafasını kaldırdığında Thayer'ın ela gözlerinde ıstırap dolu bakışlar gördü.

"Bana e-posta atmayı birden kestiğinde kafam öyle karışmıştı ki," dedi çatlak bir sesle. "İlişkimiz bitti sandım. O gece kanyonda söylediklerim benden nefret etmesine neden oldu diye düşündüm. Ama o onca zaman önce... gitmiş."

"Gitmedim," diye mırıldandım. "Hâlâ buradayım. Seni hâlâ çok özlüyorum."

"Bilemezdin ki," dedi Emma. "Ethan izlerinin üzerini

çok iyi kapatmıştı."

"Ethan." Thayer'ın yüzü karardı. "O çocuğu bir güzel benzetmek istiyorum."

"Eh, hak ettiğini bulacak." Emma'nın sesi dengeliydi ama Ethan'ı her düşündüğünde kalbini saran soğukluk yine dönmüştü. Thayer gözlerini kırpıştırıp ona endişeyle baktı.

"Sen iyi misin?" diye sordu hafifçe ona doğru eğilerek. Emma'nın aklına birden Char'ın partisinde de aynı soruyu sorduğu geldi.

"*İyi görünmüyor muyum?*" diye takılmıştı o zaman.

Thayer da, "*Her zamanki gibi mükemmel görünüyorsun. Ben nasıl hissettiğini sordum*," demişti.

Thayer her zaman sezgileri kuvvetli biriydi. Emma iç çekti. Sutton'ın içini gördüğü gibi Emma'nın da içini görüyor gibiydi.

"Herkese iyi olduğumu söyleyip duruyorum. Ama gerçek şu ki iyi değilim. Hiç iyi olur muyum onu da bilmiyorum." Emma'nın sesi çatladı. "Her şey bittiği için mutluyum. Şimdiye kadar öyle korkuyordum ki yas tutmaya bile vaktim olmamıştı."

Thayer uzanıp onu kucakladı.

"Onun için yaptıklarına teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Thayer," diye fısıldadım kulağına. Ve bir an için vücudunun sıcaklığını, teninin yumuşaklığını hissedebiliyormuşum gibi yaptım. "Seni her zaman seveceğim. Ama ikimiz de yolumuza gitmeliyiz. Senin mutlu olmanı istiyorum. Hayatını yaşamanı istiyorum."

Gözleri yaşaran Thayer, kafasını Emma'nın kafasına yasladı. "Hoşça kal," diye fısıldadı. Emma'nın, bunu kime dediğini sormasına gerek yoktu.

31

ELVEDA

Ertesi sabah Emma elinde bir dudak parlatıcısıyla, aynada kendi deniz mavisi gözlerine bakarak Sutton ile Laurel'ın ortak banyosunda dikiliyordu. Aynaya bakıp kendisini görmek hâlâ gerçekdışı geliyordu çünkü çok uzun zamandır başka biriymiş gibi davranıyordu. Gerçi yaşadığı onca şeyden sonra gerçek kimliğinin ne olduğundan da emin değildi.

O sabah erken saatlerde Noel ağacı almak için ailecek pazara gitmişlerdi. Şimdi de Bayan Mercer'la Büyükanne Mercer, süslere yer açmak için mobilyaların yerini değiştirme konusunu tartışıyorlardı. Üst kattan da çatıya koyulmuş süsleri almak için çıkan Bay Mercer'la Laurel'ın ayak sesleri geliyordu. Sabahtan beri eve güzel bir sessizlik hâkimdi; tuhaf değil, huzur verici olmuştu. İyileşmeye başlayan yaraların, zamana ihtiyaç duyan derin üzüntünün sessizliğiydi bu.

Emma'nın gözü, aynanın kenarına, Sutton ile arkadaşlarının fotoğrafları ve ikizinin astığı konser biletleriyle dergi kupürlerinin arasına sıkıştırdığı kartpostala ilişti. Üstünde Alamo günbatımı fotoğrafı ve SAN ANTONIO'DAN SELAMLAR yazısı vardı. Arka kısımdaysa çarpık çurpuk harflerle sadece, "*Ben iyiyim. -B*" yazıyordu. Önceki gün, Bay Mercer'ın adına gelmişti bu kartpostal. Büyükbabası da kahvaltı masasında Emma'nın tabağına koymuştu.

Becky gerçeği, yani Sutton'ın öldüğünü ve Tucson'da ailesiyle birlikte yaşayanın Emma olduğunu hâlâ bilmiyordu. Ama annesinin iyi olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Emma onun yeni hayatını çeşitli şekillerde hayal etmeyi seviyordu. Becky'nin güçlü ve sağlıklı olduğunu düşünüyordu; iskeletimsi vücudu kilo almış ve yüzündeki hüzünlü, sert ifade gitmiş olurdu böylece. Ya da evleri parlak renklere boyadığını, yol kenarında meyve sattığını veya sabırlı, nazik bir hocadan nehirde kayık sürme dersleri aldığını hayal ediyordu. Ama en önemlisi Becky'nin değişebileceğine inanmak istiyordu. İsterlerse hepsinin değişebileceğine inanmak istiyordu.

Dudak parlatıcısını ağzına doğru kaldırırken gözleri yansımasına geri döndü. Ama aynada gördüğü şey parlatıcıyı şokla lavaboya düşürüp unutmasına neden oldu. Çok kısa bir an için orada bir parıltı, yanıp sönen bir şey görmüştü. Sutton.

İkizi hemen yanında duruyordu. Öldüğü zaman üstünde olan pembe kapüşonlu kazak ve pamuklu şortu giyiyordu. Saçları büyük bukleler halinde omuzlarına dökülmüştü. Aynada göz göze geldiler. Sutton'ın dudaklarında minicik bir gülümseme belirdi... Sonra kardeşi yok oldu.

"Sutton?" Emma arkasına bakmak için döndü ama orada kimseyi göremeyeceğini biliyordu. Aynaya dönüp kendi çıkık elmacık kemiklerine, kalkık burnuna baktı. Sutton'la aralarındaki çizgi çok uzun süredir bulanıktı. İkizinin hayatı nerede bitmiş, kendisininki nerede başlamıştı belli değildi adeta.

Kim olduğunu çözmek için kardeşimin önünde upuzun bir hayat vardı. Ama ben her zaman onun hayatının bir parçası olacağımı hissediyordum. Çünkü birbirimizi değiştirmiştik biz.

Kapı hafifçe tıklatıldı. "Gel," dedi Emma yumuşak bir sesle. Laurel kapıyı açtı ve Emma'ya uzun uzun baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Emma.

Laurel kafasını iki yana salladı. "Hâlâ tüyler ürpertici. Kusura bakma, bunu duymaktan bıkmışsındır artık. Sutton gibisin ama... değilsin." Gelip Emma'nın yanında durdu ve bal sarısı saçlarını fırçalamaya başladı.

"Yok, haklısın. Bana da tüyler ürpertici geliyor," dedi Emma tekrar aynaya bakarak. Üzerinde 1970'lerden kalma bir Tootsie Pop tişörtü ve eski bir kot pantolondan kendi yaptığı etek vardı. Saçlarını bol örgü yapmış ve Tucson'a geldiğinden beri gözüne giren kâküllerini eskisi gibi kısa kesmişti. "Bu şeyler artık kendimmiş gibi hissettirmiyor bana. Sutton'ın kıyafetleri de aynı şekilde."

Laurel saçlarını gevşek bir topuz yaptı. "Eh, o zaman yakın zamanda bir kimlik krizi alışverişine çıkmalıyız. Belki bu hafta La Encantada'ya gideriz."

"Harika olur," dedi Emma. Aynada göz göze gelince ikisi de gülümsediler.

"Neyse," dedi Laurel keyifle kızarırken. "Ağaca başlamak için bizi bekliyorlar sanırım. Aşağı inmeye hazır mısın?"

Emma derin bir nefes aldı. Çok uzun zamandır bu anın hayaliyle yaşıyordu. Ailecek geçirilen bir Noel istemişti hep. Şimdi o an gelmişti ama kendisini tuhaf şekilde gergin hissediyordu. Ya beklediği gibi bir şey değilse? Belki de Mercer'lar onun orada olmasını, aşağı inip yardım etmesini istemiyorlardı.

"Sence sorun olmaz mı?" diye sordu dudağını ısırarak.

Laurel tek kaşını kaldırdı. "Şantaj, kaçırılma, darp gibi şeyleri atlatmış biri olarak ağaç budama konusunda mı endişeleniyorsun? Hadi *gel*." Kolunu Emma'nınkine geçirip güvence verir gibi gülümsedi. Sonra birlikte aşağı indiler.

Bayan Mercer tırabzana bir çelenk asmıştı bile. Ev vanilya ve tarçın kokuyordu. Oturma odasındaki tekli koltuğu çekip gümüşi yeşil köknara yer açmışlardı ve dallara minik yanıp sönen ışıklar asmışlardı. Evin dört bir yanındaki ses sisteminden Bing Crosby'nin sesi yükseliyordu ve kısa kuyruklu piyanonun üstünde bir tabak şekerli kurabiye duruyordu. Kafasında pelüş rengeyiği boynuzu takılı Drake burnunu kaldırıp umutla tabağı kokluyordu.

Mercer'lar odada toplanmışlardı ve şöminede ateş yakılmıştı. Bayan Mercer yerdeki süs kutusunun başında otururken, parlak kırmızı Noel Baba şapkası takan Bay Mercer düşünceli bir şekilde ağacı izliyordu. Saçları mükemmel dalgalar halinde dökülen ve boynuna inciler sıralamış Büyükanne Mercer da oradaydı. Emma yutkundu. Büyükanne gereği olmadıkça hâlâ onunla tek kelime konuşmuyordu.

"Aman Tanrım, 'Beyaz Noel'i çalmaya başlamışlar bile," diye homurdandı Laurel gözlerini devirerek. Ama Emma

onun gizliden gizliye tüm bunları sevdiğini görebiliyordu. Bayan Mercer tatmin olmuş gibi sırıttı.

"Doğru," dedi. "Bundan sonra da John Denver ile Judy Garland gelecek."

Laurel öğürüyormuş gibi yaparken Emma kıkırdadı. Noel müziğini hep sevmişti çünkü bayramlarda bedava olarak keyfini sürebileceği birkaç şeyden biri buydu. Bayramı hep Vegas'ta yürüyüş yaparak ve Bellagio fıskiyelerinde çalınan "It's the Most Wonderful Time of the Year" şarkısını dinlerken gazinoların süslü ağaçlarını izleyerek geçirirdi. Şimdi de şarkıya mırıldanarak eşlik ederken tepsiden bir kurabiye alıp ısırdı.

Büyükanne Mercer, gözlerinin kenarlarında kaygıdan oluşmuş çizgilerle Bay ve Bayan Mercer'a baktı. Bay Mercer elini onun omzuna koydu ve aralarında dile getirilmeyen bir anlaşma oldu. Adam onu cesaretlendirir gibi hevesle annesine bakınca Emma'nın kalbi tekledi.

Büyükanne Mercer yutkunup Emma'ya döndü ve gözlerini üzerinde gezdirip Sutton'ınkilere çok benzeyen hatlarını inceledi. Sonra boğazını temizledi. "Sana vermek istediğim bir şey var Emma."

İsmini duyunca Emma'nın kulakları dikildi. Büyükanne Mercer ilk kez adını söylemişti. Laurel'a bir bakış attığında kızın yeşil gözleri parladı. Sonra Büyükanne Mercer, Emma'nın avucuna küçük bir kutu tutuşturdu.

Emma minik, güzel paketi bozmamak için uzun bir süre öyle bekledi. Saten bir kurdeleyle bağlanmış bir mücevher kutusuydu bu. Hayatı boyunca kendisine verilen hediyelerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Bu yüzden şimdi ne yapacağını bilemiyordu.

"Hadi," dedi büyükanne, sabırsız ve eğlenir gibi bir ses tonuyla. "Açsana."

Emma kurdeleyi tutup çekti. Kutunun içinde beş köşeli yıldız şeklinde gümüş bir kolye ucu duruyordu. Ön kısmına el yazısıyla adı ve doğum tarihi yazılmıştı.

"Kızlara ilk Noel'lerinde bu hediyeyi verdim hep," dedi büyükanne, yüzünde bir gülümseme belirirken. "Sutton ile Laurel'a ve yıllar önce de zavallı Becky'ye vermiştim. Düşündüm ki... düşündüm ki senin de hoşuna gider."

Emma konuşamıyordu. Elindeki kolye ucuna bakarken ağzı açılmıştı. Gözleri yaşlarla dolarken yıldızı bulanık görmeye başladı. Ama çok uzun zamandır ilk kez korkudan, üzüntüden ya da sinirden değil, mutluluktan ağlıyordu.

Birden odadaki herkesin onu izlediğini fark etti. Bay ve Bayan Mercer hafifçe gülümserken, koltukta düşünceli bir şekilde oturan Laurel dizlerini göğsüne çekip kollarıyla sarmıştı. Büyükanne Mercer ona endişeli, titrek bir tebessüm attı. Emma hızlıca gözlerini silip hepsine tek tek baktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Çok güzel."

"Bu sene... Sutton'ınkini ağaca asmamıza yardım edersin diye düşündük," dedi Bay Mercer, çatlak sesle.

Emma kafa salladı ve Bay Mercer ona yıldızı verirken boğazının düğümlendiğini hissetti. Yıldız önce soğuk ve sert geldi ama sonra avucunda ısınmaya başladı. Üzerlerinde aynı tarih yazılı iki yıldızı iki avucunda tuttu. Sonra ağaca dönüp ikisini yan yana ağaca astı.

Kardeş yıldızlar, diye düşündü. *Sonunda birlikteler.*

Ailemi birkaç dakika daha izledim. Annem "O Holy Night" şarkısını söylemeye çalışıp sözleri karıştırınca kahkaha attı.

Babam, birinci sınıfta okul fotoğrafımla yaptığım ağaç süsünü bulunca gözleri yaşaran Büyükanne Mercer'a sarıldı. Laurel şömineye asacağı çorabı gösterip yeterince büyük olup olmadığını sorarken Drake, piyanonun altına geçip Emma'nın unutulmuş kurabiyesini kemirmeye başladı. Ve Emma... Emma süsleri tek tek açıp ellerini sevgiyle üzerlerinde dolaştırdı. Hepsinin hikâyesini; nereden geldiklerini, ne anlam taşıdıklarını ve kim tarafından seçildiklerini merak etti. Bunları öğrenmek için bolca vakti olacaktı daha sonra. Ailesinin hikâyelerini de dinleyecek ve onların bir parçası haline gelecekti.

Ardından kendimi yavaşça süzülmeye başlarken buldum. Tanıdığım ve bildiğim dünyadan uzaklaşıyordum. Bir an için içim panikle doldu. Hazır değildim. Ailemi bırakmak istemiyordum. Ama sonra gözlerim ağacı buldu ve minik gümüş yıldızlarımıza baktım. Laurel da kendi yıldızını Emma'nınkinin altına asmıştı. Sonra anladım. Biz bir takımyıldızdık. Ve her zaman birlikte olacaktık.

Şahsen tanışma fırsatı bulamasam da yerime geçip hayatımı yaşayan ve kendi hayatını riske atmak pahasına da olsa beni huzura kavuşturan ikiz kardeşim Emma'ya döndüm. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Yıldızların üzerinde kendimi gümüş-altın karışımı bir renkle parlarken gördüm sonra. Gittikçe parladım, parladım... öyle ki kendime bakamıyordum bile. Saf ve capcanlı bir enerjiye dönüşüyordum. Aileme, güzel ve parlak takımyıldızıma son bir kez baktım.

"Beni unutmayın," dedim. Unutmayacaklarını biliyordum. Sonra kayan bir yıldız gibi yok oldum.

TEŞEKKÜRLER

Bu seriyi mümkün kılan herkese teşekkürler. Alloy'daki Lanie Davis, Sara Shandler, Katie McGee, Josh Bank ve Les Morgenstein'a ve de Kristin Marang ile dijital takımına teşekkür ediyorum. Güzel düşünceleri ve yönlendirmeleri için Kari Sutherland'e ve Harper takımına minnettarım. Ve Jen Graham, sen muhteşem ötesi birisin, bana çok yardımcı oldun. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum!

Ayrıca Alloy Entertainment LA ve ABC Family'ye teşekkür ederim. Dizi konusunda yaptıklarınıza bayıldım, umarım eğlence devam eder! Bu serinin tüm okuyucularına da teşekkürler. Umarım gizemi sonuna dek takip etmişsinizdir. Sizden haber almayı seviyorum; *tweet*'leri, mektupları ve yorumları yazmaya devam edin. Yaşasın!